

SABIE ȘI SCUT

~~~~~

Publicație trimestrială
oferită ofițerilor armatei și marinei germane,
pentru promovarea creștinismului personal

~~~~~

Editor

von Viebahn

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

Anul XII - 1910

Editura personală a editorului

CUPRINSUL

1. Psalmul 68 (Poezie)
2. Trăiește Hristos?
3. Trăiește (Poezie)
4. Mântuitorul cheamă (Poezie)
5. Ce înseamnă credința?
6. Este scris (Poezie)
7. Ultima frântură din Paradisul pierdut
8. Căsătoria credincioșilor în lumina Cuvântului lui Dumnezeu
9. Bunătatea DOMNULUI ține toată ziua (Poezie)
10. Martorii lui Isus în mijlocul unei lumi înșelate, deznădăjduite

Nr. 1 Psalmul 68¹

Viteaz se scoală Dumnezeu,
Cutremur face pasul Său,
Se risipesc vrăjmașii.
Fulgeră de pe fața Sa
Judecata, victoria,
Cei răi fug, întind pașii.
Ca fumu-împrăștiat pe loc,
Ca ceara topită pe foc,
Ca praful s-au risipit.
Din noapte, din beznă apar,
Cei care-au fost zdrobiți cu-amar,
Veseli privesc spre zenit.

Cântați cânt nou lui Dumnezeu:
Lumină, pace-i drumul Său!
Poporul să spună: Amin!
Ocrotitor pentru orfan
Și pentru văduve, liman.
Numele-I sfânt să-l slăvim!
Pe săraci îi scote din nevoi,
El trage din moarte-napoi,
Poporu-I să nu moară.
Unde ura a pustiit,
Puterea Lui a înflorit.
Cine-L lasă, o să piară.

Voi, ale lumii-mpărății,
Cântați Celui ce din țării,
Guvernează în toate.
Tunetu-I umple pământul,
Lumina-I străbate adâncul,
Cuvântu-I nu se-ntoarce.
Puterea, slava-I aparțin,
Pentru-ai Lui e sprijin, alin,
Cetate, apărare.
Îl face viteaz pe luptător,
Dă putere pentru popor,
Doar Lui să-I dăm onoare!

¹ O veche cântare de luptă a calviniștilor. Copiată cu permisiunea redacției da la „Tägliche Rundschau”. – Psalmii sunt cântările credinței lui Israel. Israel a avut parte să-L vadă pe DOMNUL, așa cum scrie în acest psalm (vezi Exod 15 și 2 Cronici 20), de câte ori au plecat la luptă în dependență de Domnul. Împlinirea semnificației profetice a psalmului 68 este încă în perspectivă.

Nr. 2 Trăiește Hristos?

- I. Marea veste
- II. Hristosul viu păzește și confirmă Biblia ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu
- III. Hristosul viu răspunde rugăciunii credinței
- IV. Hristosul viu Se dovedește a fi salvator și înnoitor al vieții pentru oamenii moderni
- V. Ce ne privește aceasta?

I. Marea veste

În secolul realismului și al materialismului, al concurenței și al exploataării timpului, oamenii nu sunt ajutați cu dovezi științifice care durează mult. Dacă le recomanzi oamenilor o carte, atunci prima întrebare sună așa: Este foarte groasă? Oamenii doresc să-și primească hrana spirituală în extract, dacă este cu puțință într-o scurtime telegrafică și în cuvinte de efect, care să clarifice situația. Ei bine, o veste în scurtime telegrafică ce îți lămurește starea, o, faptură omenească a secolului al XX-lea, și anume, pentru prezent și viitor, un cuvânt de efect care să dezlege enigma vieții tale, care să răspundă la întrebările inimii tale care caută, ascultă-o: *Hristos trăiește!* Cel care a murit pe crucea de pe Golgota, Fiul înviat al lui Dumnezeu, Hristosul Bibliei este o persoană atotputernică, vie, prezentă, care ascultă rugăciunile, care acționează, care guvernează. Da, El este punctul central al istoriei mondiale în calitate de creator, stăpân, regent. Tu spui: Dovedește-o! Îți va fi dovedită atât din realitatea vieții moderne, cât și din istorie, cât și din propria ta viață și conștiință, va fi dovedită și din Cuvântul lui Dumnezeu și din împlinirea lui.

Există în istoria popoarelor evenimente eliberatoare, de exemplu, când tiranul Robespierre a fost răsturnat și decapitat în zilele revoluției franceze – aceasta a fost o faptă eliberatoare, Parisul și Franța au răsuflat ușurați, coșmarul fusese înlăturat.

Există cuvinte eliberatoare, ca de exemplu, în America de Nord, desființarea sclaviei prin președintele Lincoln. Un asemenea eveniment salvator și cuvânt eliberator în același timp, pentru orice om care mai înainte a fost fără pace, suspinător, orb, sunt realitatea: Fiul lui Dumnezeu este un Mântuitor atotputernic, prezent, care ascultă rugăciunile, care salvează. Oriunde ai locui, de oriunde ai veni, oricine ai fi, bogat sau sărac, sănătos sau bolnav, cultivat academic sau nu, tehnician, muzician, țăran, soldat, politician, cerșetor, prinț, bărbat sau femeie, această veste, această realitate eliberatoare îți aduce exact ce ai nevoie pentru a-ți duce viața la o țintă minunată: *Hristos trăiește! El trăiește pentru tine!* Nu te teme de o dogmă teologică; nu gânde: acum începe predica. În nici un caz. Noi spunem împreună cu Goethe: „Cenușie, prietene scump, este orice teorie și verde este pomul de aur al vieții.”

Vei privi îndată în miezul vieții! Te conduc la un omuleț mic, diform, născut în circumstanțe simple, cu care am fost multe ore împreună. El se numea Fritz Oetzbach și și-a încheiat viața pământească acum câteva luni; el a pășit prin perdeaua care desparte timpul de veșnicie, într-un compartiment de tren rusec, în gara Dwinsk. Acum câțiva ani și-a povestit el însuși biografia.²

Am fost rugat să povestesc ceva din viața mea; și dacă veți auzi acum ceva minunat, atunci vă rog: nu vă uitați la mine; eu nu am nimic de adus; și nici nu-mi admirați credința, - aceasta este mică: dar admirați bunătatea lui Dumnezeu, căruia I-a plăcut să se proslăvească printr-o creatură sărmană, slabă, așa încât eu, ca să zic așa, pot să stau în fața voastră ca o istorie ambulantă. Numai harul lui Dumnezeu este acela care a adus la îndeplinire aceasta: „Din har sunt ce sunt” și în har nu devenim niciodată mândri, el smerește și micșorează.

² Preluat din „Evangelischen Allianzblatte”.

Citesc Matei 8,16-17: „Seara au adus la Isus pe mulți posedați de demoni. El a alungat duhurile prin cuvânt și a vindecat pe toți cei care erau bolnavi, ca să se împlinescă ce fusese spus prin prorocul Isaia, care zice: «El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre.»”

Sunt foarte departe de a crede că noi am putea înlătura vreo boală; nici una, nici două boli; și nici n-ar fi bine dacă am putea. Dacă mâna Domnului se așează pe cineva, atunci El are ceva de spus. N-ar fi bine dacă ne-ar fi la îndemână să-L deranjăm pe Mântuitorul în tratamentul Lui; n-ar fi bine ca cineva să se facă sănătos înainte ca Domnul să-Și fi atins ținta.

Sunt, de asemenea, foarte departe să mă aștept de la cineva ca el să trăiască ceva asemănător ca mine; aceasta este cu totul și cu totul problema Domnului; El Se proslăvește la fel de bine prin boală la unul, ca și prin vindecare la altul; și eu am fost un obiect al proslăvirii Sale.

Eu am fost din tinerețe un copil foarte bolnăvicios, părinții mi i-am pierdut de timpuriu, propriu-zis, nici nu i-am cunoscut. Mama mea a murit de cancer de stomac, în multe dureri. Ea avea boala aceasta deja când m-am născut eu și pentru că eu, când eram mic mă îmbolnăveam mereu de stomac, medicii au bănuțit că poate am moștenit boala de stomac a mamei mele.

Duhul lui Dumnezeu a lucrat deja de timpuriu în mine. Îmi mai amintesc, poate aveam vreo șase ani, că de mai multe ori am îngenuncheat în locuri singuratice și L-am rugat pe Mântuitorul să mă ierte dacă am fost neascultător. Mai bine nu apăream sub ochii bunicilor mei, la care am crescut. Când am avut nouă ani, m-au considerat convertit, dar nu eram, căci încă nu învățasem să-mi cunosc inima; și fie copil sau bătrân, peste aceasta nu putem trece, ca să ne putem recunoaște ca păcătoși înaintea lui Dumnezeu.

Când am avut 15 ani, am început să fiu trist din cauza păcatului meu, a inimii mele false; mergeam la un pastor drag pentru lecții în vederea confirmării. Într-o zi au fost în mod deosebit două strofe care au făcut asupra mea o impresie profundă:

Eu, necurat și-n pierzare, / Tu, imaculat și sfânt,
Eu, mort și-n întunecare, / Tu: viață, lumină, cânt.
Eu: un cerșetor sărman, / Surd și orb, schilod, infam,
Tu, Domn etern, chintesență, / Perfect, aleasă prezență.

Și totuși, la marea nuntă / De Tine sunt invitat,
În sala din ceruri, sfântă, / - O, mare har minunat! -
Cu Mielul lui Dumnezeu, / Mire-al sufletului meu,
În cor de îngeri, pios, / Veșnic, veșnic bucuros!

Când a trebuit să recit aceste strofe, glasul mi s-a oprit, apoi au început să curgă lacrimi pe obrazii mei; n-am putut să vorbesc mai departe. Scumpul pastor mi-a spus să stau jos. Când după terminarea orei am vurt să dispar repede, ca el să nu capete și mai mult o privire în lăuntru meu, el a strigat după mine, m-a chemat înapoi, a încuiat ușa și a spus: „Fritz, de ce ai plâns?” Acum n-a mai existat nici o eschivare și am spus: „Domnule pastor, ambele strofe mi se potrivesc mie exact; așa cum scrie acolo, așa sunt eu.” – Lacrimi de bucurie s-au ivit în ochii lui, el a căzut în genunchi cu mine și I-a mulțumit lui Dumnezeu; nu puteam să înțeleg de ce era așa de bucuros, deși mă vedea totuși așa de adânc întristat; el m-a și consolată, aparent puțin, dar m-a luat în locuința lui și a fost foarte bun cu mine.

14 zile mai târziu am găsit pace. Am putut să înțeleg că păcatele mele au fost iertate, că am devenit o proprietate a Mântuitorului meu. Aceasta trebuia s-o știe pastorul. El încă nu era de mult timp în comunitate; era un bărbat înstărit. El mă privea ca pe primul rod al muncii sale din localitate și mi-a spus că vrea să-și respecte juruința cu privire la mine, pe care I-a făcut-o lui Dumnezeu; el voia să se îngrijească de educația mea; eu trebuia să aleg dacă voiam

să studiez sau să învăț orice altceva pe cheltuiala sa. La școală pierdusem mult din cauza trupului meu bolnăvicios; și în fața camarazilor mei aveam acum o situație grea; ei mă făceau de multe ori ținta batjocurii lor. Eu am primit devreme să gust ceva din „suferințele pentru Numele Lui”.

După ce am fost confirmat, pastorul a vrut ca eu să renunț la învățătură pentru o vreme, ca mai întâi să mi se întărească trupul; în vremea aceasta am putut să fac cu el multe vizite și el a fost pentru mine ca un tată. La opt săptămâni după confirmarea mea am căzut brusc de pe scaun și am zăcut leșinat. A fost chemat un medic, care a constatat o inflamare a abdomenului și a rinichilor. Au urmat zile de boală pline de chin, în plus s-a înrăutățit boala de stomac în așa fel, încât nu mai puteam să rețin nici un fel de mâncare, nici măcar o lingură cu medicament; mereu urmau vome negre. În gură nu mi-a rămas nici un dinte, nici măcar o rădăcină; totul părea să se transforme în putrefacție. Nimeni nu putea să reziste mai mult de zece minute în apropierea mea. Trei medici, printre care și tatăl cunoscutului pastor, Funcke, au constatat cancer de stomac și nu vedeau nici un ajutor pentru mine. Marile suferințe și dureri au avut drept consecință transe cataleptice, așa că zile întregi zăceam acolo ca mort, fără să pot să mișc vreun membru; odată am fost chiar considerat mort, dar trăiam – am trăit împotriva presupunerilor medicilor încă doi ani în starea aceasta. Am avut nevoie ca mulți oameni să fie în jurul meu și prin frecarea trupului să-mi țină în mișcare sângele care nu voia să circule ca rezultat al deselor catalepsii.

Într-o zi, în convulsii, mi-a venit în minte în mod minunat un citat biblic, și anume, Iacov 5,14-16: „Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe bătrânii adunării și ei să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în Numele Domnului. Rugăciunea credinței va vindeca pe cel bolnav și Domnul îl va ridica; și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate” Am pus-o pe mătușa mea să-mi citească citatul și Domnul a trezit imediat în mine încrederea în Cuvântul Său; dar mătușa mea n-a vrut să-mi îndeplinească dorința și să trimită la pastor, ca și la un vechi prieten, pentru că nu mă considera lucid. În vremea aceea se proceda într-adevăr după acest citat al Scripturii la Dorothea Trudel în Elveția și la pastorul Blumhardt, dar la noi această practică era total necunoscută. Când i-am spus mătușii mele că poartă răspunderea pentru eschivarea ei, atunci a făcut după dorința mea și Dumnezeu mi-a dat bucuria să invit mai mulți copii ai lui Dumnezeu, ca să se bucure cu mine. Pe lângă aceasta, zăceam în cel mai mare chin. Casa s-a umplut cu 25 de persoane. Pastorul a venit și pentru că el credea că acum plec acasă, mi-a spus strofa aceasta:

„Când teama cea mai mare
Îmi va umple inima,
Din teamă dă-mi scăpare,
Tu, prin puterea Ta.”

Eu am spus: „Nu, domnule pastor, nu mor acum, ci v-am chemat ca să mă tratați după Iacov 5.” El m-a privit: „Fritz, nu te înșeli? Să aplicăm într-adevăr acest citat la boala ta?” Eu am răspuns: „Foarte sigur! Așa de sigur cum Scriptura ne dă foarte limpede instrucțiuni pentru suflet, tot așa de sigur se referă acest citat la trup.” Și acest bărbat a fost acum așa de smerit, încât să ceară instrucțiuni de la mine, elevul lui. El a cerut untdelemn și a întrebat: „Unde să ung?” Eu am spus: „Întâi capul meu, apoi locul de peste stomacul meu: El a făcut aceasta cu mâini tremurânde și evlavie sfântă. „Ce să fac acum?” „Citiți locul din Scriptură!” Apoi au pus mâinile peste mine în rugăciune. Ce am trăit atunci a fost minunat! A fost ca și când o bucată de cer ar fi venit în trupul meu, toată durerea, toată convulsia au dispărut, nu știam cum mă simt. I-am mulțumit Dumnezeului meu și L-am lăudat în fața tuturor.

Din acel minut n-au mai venit convulsii. Stomacul a început să mi se vindece și mai târziu a acceptat tot ce i-am oferit. Cu toate acestea, am rămas în pat și încă am mai zăcut – 12 ani, într-adevăr, fără dureri; dar sistemul meu nervos a fost zdruncinat de tot, am fost ca paralizat.

Când trebuia să-mi fie făcut patul, trebuia să fiu ridicat din pat cu cearșaful, pentru că nu mă puteam atinge. Eram mai neajutorat ca un copil mic. Și totuși, acești 12 ani au fost cei mai fericiți din viața mea; aici n-am văzut pe nimeni, decât pe cine am vrut să văd. Când veneau copiii lui Dumnezeu, îi lăsam să vină la patul meu, dar trebuiau să pășească foarte ușor și aveau voie să-mi spună numai puțin, unii un verset sau o făgăduință sau îmi puneau pe inimă mijlociri; și pot să spun că în acești 12 ani am putut să prestez multă „muncă”; am putut să aduc multe înaintea Domnului, pe care le-a ascultat în marele Său har.

Apoi a venit iar o vreme, în care starea de slăbiciune a devenit mai mare, dar într-o zi – după ce am fost bolnav 17 ani și jumătate, într-o zi frumoasă de vară din anul 1881 am fost dus afară, în grădină; lumea din jurul meu era așa de minunată! Stăteam cu totul cufundat în bunătatea lui Dumnezeu și Îi mulțumeam că am putut să trăiesc această zi. Atunci a venit unchiul meu cu o broșură. Când am citit titlul paginii, mi-a sărit iar în ochi citatul din Iacov 5,14. Aceasta mi-a ajuns. Am spus: „Doamne, ai început atunci să mă vindeci și eu am avut încredere în Tine, că Tu poți să-Ți desăvârșești lucrarea în mine!”

După judecata omenească era de neconceput că aș mai putea vreodată să calc pe picioarele mele; în plus, a mai venit și împrejurarea că averea mea, ca la sărmana femeie din Evanghelie, a fost complet cheltuită cu boala și cu medicii. Era un gând penibil pentru mine să devin de acum dependent de oameni. Atunci am încheiat oarecum un pact cu Mântuitorul: „Doamne, Tu știi exact cum stă acum situația cu mine; n-aș vrea să fiu dependent de oameni; sau trebuie să mă faci sănătos, dacă mă mai poți folosi, sau mă iei acum acasă. Dacă vrei să mă însănătoșești, atunci trimite-mi acum doi frați, ca să pot recunoaște voia Ta!”

După-amiază m-a vizitat un frate din Düsseldorf, care a primit de la Domnul sarcina aceasta. Dar nu l-am considerat ca fiind cel cerut, pentru că așteptam totuși doi frați. El mi-a spus că la ora cinci și jumătate trebuie să fie iar înapoi, la tren; el mi-a povestit multe și voia să-mi facă curaj. Dar aceasta nu era deloc necesar. Am vorbit cu el despre vindecarea ologului de la poarta templului, prin Petru și Ioan. Am spus că Isus poate a trecut de multe ori pe lângă olog și nu l-a vindecat. De ce nu? Poate că nu i-a fost desemnat de Tatăl. Isus a spus: „Eu fac numai ce-Mi poruncește Tatăl să fac.” Poate că bolnavul a fost păstrat tocmai pentru Petru și Ioan. „Și”, am continuat eu, „dacă astăzi ar veni doi bărbați, ca Petru și Ioan, și mi-ar întinde mâna, oare cum crezi că m-aș însănătoși?”

Atunci el a fost foarte abătut și a spus: „Nu, nu poți așa ceva!” El a rămas tăcut. S-a făcut ora cinci. Eu așteptam. S-a făcut cinci și un sfert. Atunci s-a deschis ușa și a intrat un frate care acum 12 ani a activat împreună cu pastorul la prima mea vindecare. Imediat mi-a fost limpede că-i am în față pe amândoi cei mai în vârstă, pe care îi așteptam. Le-am spus: „Aștept putere și sănătate. Sunteți pregătiți pentru acest serviciu?” Ei au declarat: Da. Era nevoie de grabă, căci fratele trebuia să plece. După ce au pus mâna peste mine și m-au uns, l-am mulțumit Domnului. Apoi am vrut să încerc dacă mă vor duce picioarele, dar *Dumnezeul nostru nu face nimic după șablon*. Am rămas același om slab, nenorocit și când am vrut să-mi pun picioarele pe podea, m-am prăbușit. Frații au trebuit să plece și eu am rămas trist în urmă. Diavolul s-a sculat ca să-mi răpească totul, iar eu nu știam ce voi face. Mătușa a trebuit să mă urce în pat, să-mi pună Biblia lângă mine; voiam să fiu singur și să cercetez ce nu este în ordine la mine. Mi-am cercetat inima, dar n-am găsit nimic. Am întrebat: „Doamne, nu te-am atins corect în credință, ca sărmana femeie? Ea a sesizat îndată ajutorul Tău, iar eu n-am observat nimic. Dă-mi cel puțin o mângâiere din Cuvântul Tău!” L-am deschis; ochii mi-au căzut pe Romani 4: „Avraam l-a crezut pe Dumnezeu ... el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit.” Am spus: „Doamne, iartă-mă! Eu m-au uitat la trupul meu și la sentimentele mele și nu la Tine!” Mi-am îndreptat deci privirea credinței asupra Lui și n-am văzut pe nimeni, decât pe Isus. Nu pot să descriu ce a trecut atunci prin trupul meu. M-a străfulgerat ca o scânteie electrică; am aruncat pătura cât acolo, m-am sculat; membrele mele au trosnit, dar stăteam ferm. Am făcut câțiva pași în cameră, apoi am plecat genunchii – prima dată după 17 ani!

Plin de laudă și mulțumire și închinare mi-am așezat viața și puterea și mădulele de acum încolo cu totul în slujba Sa. M-am ridicat din nou, dar n-am chemat pe nimeni, căci bucuria mea era prea mare, prea covârșitoare și aveam nevoie s-o mai păstrez pentru mine. M-am dus încă o dată în pat, m-am odihnit puțin, apoi m-am îmbrăcat singur și am mers în camera alăturată, unde mătușa mea stătea la cafea. Ea credea că-mi vede duhul și nu putea să înțeleagă cele petrecute. Am mers mai departe, în grădină; 5-6 privitori s-au prezentat treptat, așteptându-se că în orice clipă voi cădea la pământ. Dar aceasta nu s-a întâmplat, căci mă sprijinea și mă ținea o mână nevăzută, nu oasele mele, căci ele erau așa de moi, încât puteai să le îndoii în orice direcție și cum erau îndoite, așa rămâneau. Și pieptul, și spatele meu se îndoiau. La confirmarea mea am fost cu un cap și jumătate mai înalt decât sunt acum, dar pentru aceasta nu-mi făceam griji. Eu nu mi-am pus numai viața, ci și trupul și mădulele la dispoziția Domnului; ce a făcut El cu ele, aceasta este treaba Lui. Din grădină am mers mai departe în cameră, am băut o ceașcă cu cafea și m-am culcat iar în pat. Cu aceasta mi s-a încheiat lucrul primei zilei. Dar din zi în zi a mers de atunci mai bine.

Când m-a vizitat fratele din Düsseldorf, când și-a luat rămas-bun a spus: „Nu-i așa, Fritz, acum vii mai degrabă tu la mine, decât eu la tine?” Și așa a fost. În 14 zile am fost în stare să pot să încep singur călătoria spre Düsseldorf. Dar de unde aveam banii? Deci: „Tatăl vostru cel ceresc știe ce aveți nevoie.” Am aflat că El avea în mâna Sa nu numai viața mea, ci și întreținerea mea; n-am dus niciodată lipsă; numai o dată a trebuit să aștept banii o jumătate de zi, pentru că nu aveam nimic, dar aceasta nu este grav. Și înainte de călătorie a venit în vizită unchiul meu, un țăran înstărit. După ce și-a luat rămas-bun s-a mai întors o dată la mine, a ieșit, a venit iar, nehotărât, a pus pe masă o pungă cu bani cu cuvintele: „Fritz, n-am vrut, dar trebuie.” – I-am dat mătușii mele banii spre păstrare, deoarece pentru mine nu aveau nici o valoare, dar am adăugat: „Nu-i număra!”

Ea susținea că de acum ar trebui să fiu echipat pentru călătorie. Când au fost cumpărate toate cele necesare și am fost îmbrăcat cu haine noi din cap până în picioare, ea a numărat banii din pungă și au corespuns până la 13 pfenigi, care erau în plus, pentru că, așa cum bănuiam, mătușa mea, econoamă cum sunt femeile, îi dăduse croitorului nasturi vechi pentru costumul meu. – Un prieten m-a luat cu el în mașina lui până la gară. Ajunși acolo, trenul ne-a plecat de sub nas. Eram trist. Atunci a venit o altă mașină și domnul dinăuntru mi s-a adresat: „Nu sunteți domnul Ötzbach, pe care Dumnezeu l-a vindecat așa de minunat?” Am confirmat aceasta. „Unde vreți să plecați acum?” „La Düsseldorf.” „Dar trenul a plecat deja.” „Din păcate!” „De ce din păcate? Și eu călătoresc la Düsseldorf și vă duc cu mașina mea până la ușă.” –

Ei, așa aș putea să vă povestesc o sută se întâmplări, din care ar trebui să recunoașteți cum S-a îngrijit Dumnezeu așa de minunat de mine zi de zi. La început mi-a dat mereu numai atât cât am avut nevoie; mai târziu mi-a dat mai mult, mult mai mult; *n-am fost niciodată mai bogat ca de atunci de când n-am avut nimic*. Am făcut multe călătorii; am străbătut de zece ori Elveția, o dată Franța, Olanda, Africa și acum sunt pe cale să plec în Rusia și din 1881 n-am mai fost bolnav. – Vă minunați? Nu, nu vă minunați că Dumnezeu Își ține făgăduințele; minunați-vă mai mult dacă ele nu se împlinesc față de voi și cercetați-vă rugăciunile! - -

Pentru ce vă povestesc toate acestea? O, vreau să aveți mult mai multă încredere în acest Mântuitor. Nu mai perseverați în aceasta neîncredere față de El, această rădăcină a tot ce este rău! Aș vrea să-L zugrăvesc așa de mare în fața ochilor voștri, încât să nu puteți altfel, decât să vă predați Lui cu totul.

Și dacă vi se pare așa de minunat ceea ce a făcut El în trupul meu, atunci spun: „*Acesta este numai lucrul cel mai neînsemnat pe care l-a făcut*; mult mai mare este minunea pe care El o produce când un suflet omenesc răzbate din moarte la viață, când dintr-un păcătos, care a fost pierdut și rățâcit, a devenit un copil mântuit al lui Dumnezeu!”

Această biografie poartă așa de limpede amprenta adevărului, încât cu greu se va ridica o îndoială privind realitatea; pentru oricine care l-a cunoscut pe povestitor, scrupulozitatea

declarațiilor sale este garantată. Oare nu este aici dovedită marea veste din realitatea vieții: Hristos trăiește!? Acest tânăr sărman, bolnav, infirm, a avut parte de același Mântuitor care a trecut odinioară prin cetățile și satele lui Israel. Acela care răspunde rugăciunii credinței S-a dovedit a fi prezent și atotputernic. Isus n-a fost numai doctorul vindecător, ci și Prietenul minunat și credincios, care a dăruit acestui bărbat o inimă fericită, plină de pace, de siguranța slavei. Isus a fost Păstorul care l-a purtat prin viață pe omul acesta atât de slab trupește, cu nenumărate binecuvântări și i-a binecuvântat pe mulți, mulți oameni.

Realitatea că Isus trăiește, că El este prezent și atotputernic se poate dovedi cu forță convingătoare din minunata istorie a creștinismului. Îndurând, suferind, mărturisitorii lui Isus i-au biruit pe vrăjmașii credinței lor, în ciuda prigonirii, a torturii și a morții. Adevărul Evangheliei a triumfat asupra puterii împăraților romani, asupra înțelepciunii și a oratoriei filozofiei grecești, asupra urii iudaismului; el a triumfat asupra tuturor prigonirilor din partea papalității și a puterilor de stat stăpânite de ea, din Evul Mediu și din epoca modernă. Ce victorie extraordinară de-a lungul a 2000 de ani aproape. Nu numai că astăzi există mai mulți mărturisitori ai lui Isus, adevărați, încercați, convinși, decât au existat vreodată mai înainte, ci istoria națiunilor arată că creștinismul este marea putere de binecuvântare, care a fost vreodată eficace în viața popoarelor. De unde această putere biruitoare? Isus, Cel viu, Domnul împăraților de pe pământ, El este biruitorul veșnic asupra lui satan, a păcatului, a morții și a lumii. De aceea a trebuit să fie învinși toți vrăjmașii Săi, începând de la Irod și Nero, până la Voltaire și Nietzsche. Dar noi vrem să aducem dovada despre prezența Fiului viu al lui Dumnezeu în alte domenii, vrem să dovedim această realitate mare și importantă cu fapte incontestabile, cu fapte care sunt în fața ochilor tuturor oamenilor, în mijlocul prezentului, în mijlocul întregului materialism și ateism și a întregului anticreștinism:

1. Cu faptele păzirii divine și a confirmării Bibliei.
2. Cu faptele ascultării rugăciunii credinței.
3. Cu faptele transformării biruitoare a vieții păcătoșilor mântuiți din mijlocul puhoiului vieții moderne.

II. Hristosul viu păzește și confirmă Biblia ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu

Marea dovadă despre Persoana divină a Domnului Isus, despre puterea Sa de Creator, despre slava Sa dumnezeiască, despre suferințele, moartea și învierea Sa este *Biblia*, Cuvântul scris al lui Dumnezeu.

Dacă Hristos trăiește și El este ceea ce Biblia spune că este și dacă Biblia este documentul dumnezeiesc asupra Persoanei și a lucrării și a slavei Domnului Isus, atunci Hristosul viu trebuie să-și confirme Cuvântul într-o întreită privință:

1. El trebuie să mențină autoritatea Bibliei față de toți vrăjmașii Săi.
2. El trebuie să împlinească ce a prezis Biblia în calitate de Cuvânt al lui Dumnezeu.
3. El trebuie să-și ateste cuvintele în toate timpurile și printre toate popoarele ca putere divină biruitoare și forță de binecuvântare.

Un Hristos mort nu poate împlini nici una dintre aceste trei cereri. Dacă acestea sunt împlinite, atunci în aceasta este dată o dovadă convingătoare despre faptul că Hristos trăiește și că Biblia este adevărată.

1. Care este rezultatul istoriei cu privire la primul punct? A menținut Hristosul viu, Fiul înviat al lui Dumnezeu, autoritatea Bibliei?

Biblia are o istorie minunată! Oamenii au încercat de multe ori să distrugă cu forța această carte. Mii de oameni au fost torturați, chinuiți, omorâți sau arși pentru că au răspândit, au citit sau au posedat această carte. Au fost arse mii și mii de exemplare ale Bibliei. Nici o carte nu este așa de des contrazisă ca aceasta. Cărțile care au fost scrise în toate limbile civilizate

împotriva Bibliei se ridică la mii de volume. Revistele și ziarele combat sau batjocoresc Sfânta Scriptură. Profesori și academicieni, școli superioare întregi, sisteme ale științelor naturii și filozofice se ostensează să demonstreze că Biblia nu este nici adevărată, nici Cuvântul lui Dumnezeu.

Care este rezultatul tuturor acestor osteneți și eforturi disperate? Milioane de creștini credincioși mărturisesc astăzi nu numai adevărul Bibliei din experiența vieții lor, ci preamăresc cu glas tare că Biblia este singura lumină a adevărului în mijlocul întunericului părerilor și a erorilor omenești. Mii de oameni și-au jertfit în secolele trecute, ca și în zilele actuale: viața, averea, familia, rangul, onoarea, pentru că au mărturisit adevărul Bibliei.

Anual sunt cheltuite milioane, în bani, pentru a se răspândi Biblia.

În anul 1778 a murit un mare vrăjmaș al lui Isus, francezul Voltaire, în disperare îngrozitoare. El prezisese: „În o sută de ani, creștinismul va fi exterminat!” În anul 1809, englezul Payne a coborât în mormânt plin de disperare și ca bețiv; el credea că a stârpit Biblia din rădăcină prin scrierile sale ingenioase. Mai mare ca spirit, mai fără scrupule în vrăjmășie și în obrăznicie decât cei doi, a fost cel mai mare vrăjmaș al lui Hristos și al Bibliei, germanul Friedrich Nietzsche – el s-a sfârșit în anul 1900, în demență. El a prorocit că *în doi ani creștinismul va fi lichidat*.

Cum stau lucrurile astăzi? Numărul Bibliilor, a Nou Testamentelor și a cărților individuale ale Bibliei răspândite până astăzi se poate estima, rotund, la 350 de milioane. Anual se tipăresc aproximativ opt milioane de Biblii în 412 limbi diferite. Dar mai rămâne încă mult de făcut până când Biblia își va isprăvi cursa biruitoare asupra întregului pământ, de exemplu, în India britanică există 150 de graiuri diferite, dintre care abia 92 au traduceri ale Bibliei și se estimează că în insulele Oceanului Pacific există încă mai mult de 100 de graiuri în care Biblia mai trebuie tradusă. Dar această misiune mare se grăbește cu pași repezi spre îndeplinire. Astăzi deja este dus Cuvântul lui Dumnezeu pe săniile cu reni la laponi, pe săniile cu câini la căutătorii de aur din Alaska, pe care cu boi la sălbaticii din Borneo, pe cămile la mongoli, în pustiul Gobi, cu lame înhămate la locuitorii din Anzi.

Așa este rezultatul unei lupte de 1800 de ani împotriva Bibliei, încât toți dușmanii au rămas de rușine în ea.

Biblia este documentul sfânt, de neclintit, în care Dumnezeu îi mărturisește omului tot ce trebuie să știe despre timp și veșnicie, despre Hristos, Fiul lui Dumnezeu, despre dragostea arătată de Dumnezeu, despre calea mântuirii pentru păcătoșii pierduți, despre moarte și judecată. Biblia constă din 66 de cărți, întocmită de 30, până la 40 de persoane. 1500 de ani stau între redactarea celei mai vechi și a ultimei cărți. Persoanele individuale care au scris cărțile n-au avut nici o legătură între ele. Le-au scris împărați, oameni de stat, conducători de oști, medici, pescari, proroci. Unele părți sunt scrise în Babilon, altele în Roma, altele în Ierusalim, altele în Efes, altele în Grecia – cum a putut deci Biblia, în toată schimbarea mileniilor să rezulte așa, încât să devină *o carte*, Cartea cărților? „Oameni sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit conduși de Duhul Sfânt” (2 Petru 1,21).

În această carte nu se atestă ce s-au gândit sau au visat oamenii, ci Dumnezeu adevăratește: „Ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții ... aceea vă vestim și vouă” (1 Ioan 1,1-3).

Pavel mărturisește ce i-a spus Isus, Domnul, din cer, în grai evreiesc în fața porților Damascului, când el, căzut la pământ în fața maiestății lui Dumnezeu, orbit de lumina crească, a fost orb pentru trei zile.

Numai realități trăite despre Isus, Fiul lui Dumnezeu, Cel răstignit și înviat, despre „Cel care este, Cel care era și Cel care vine” (Apocalipsa 1,8).

În timpul revoluției franceze, creștinismul a fost declarat ca desființat. Un membru al guvernării de atunci, domnul Lepaux, a născocit o nouă religie. El a numit-o „Theophilantropie”, adică dragoste dumnezeiască de oameni. Prințul Talleyrand, care a participat la revoluția franceză ca diplomat inteligent, fusese mai înainte preot; lui i s-a plâns

Lepaux că noua sa religie nu găsește teren în popor. Istețul om de stat a răspuns: „Un lucru v-aș sfătui și atunci vă va reuși: faceți minuni, înviați morții, vindecați orice fel de boli, scoateți demoni, după aceea lăsați-vă răstignit, îngropat, apoi înviați din nou dintre morți în a treia zi și cu acestea veți ajunge la țintă!”

Atunci filozoful Lepaux a plecat de acolo, tăcând. Dumnezeu a aruncat în conștiința lui o mărturie a adevărului despre Isus, prin buzele unui experimentat om de lume.

De aceea este Biblia biruitoare de neînvins, pentru că ea este mărturia despre Isus, Fiul răstignit și înviat al lui Dumnezeu. Față de toate mărturiile trecătoare ale oamenilor, pe care le-au expus în scris, în documente, în monumente sau în construcții gigantice, despre ce este sau ce a spus sau a născocit sau a făcut omul, față de toate acestea, mult mai presus de tot *stă Biblia, mărturia lui Dumnezeu, pe care a depus-o El despre Fiul Său. Cuvântul lui Dumnezeu este o mărturie veșnică, netrecătoare; ea va dăinui chiar și când cerul și pământul vor trece. Hristosul viu menține autoritatea Bibliei.*

2. A fost împlinit pe pământ, în fața ochilor oamenilor, ce a prezis Biblia?

Dumnezeu a așezat o mărturie deslușită, vizibilă în fața ochilor tuturor națiunilor despre împlinirea Cuvântului Său: *pe evrei*. Domnul a prezis limpede asedierea și distrugerea Ierusalimului (vezi Deuteronom 28,49-55; Luca 19,41-44), El a înștiințat împrăștierea lui Israel printre toate popoarele (vezi Deuteronom 28,64). Dar El a spus de asemenea: „Adevărat vă spun, nu va trece generația aceasta până nu se vor întâmpla acestea. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece nicidecum”. (Matei 24,34-35). În împlinirea acestui cuvânt dumnezeiesc, Israel a umblat prin secole ca un popor apatrid, fără o limbă comună, fără patrie, fără Locul Preasfânt, și totuși un popor care este conștient de unitatea lui cum nu este altul și a cărui unitate este recunoscută de toate națiunile. Asirienii, babilonienii, mezii, perșii, romanii au pierit, ostrogoții și vizigoții s-au scufundat, indienii au dispărut de pe fața pământului – nu și Israel. El va dăinui până Îl va vedea pe Mesia care va reveni, pe Hristosul viu.

Tema: „Împlinirea profețiilor Bibliei” este așa de mare, încât aici nu putem să dăm decât mostre din tot acest belșug.

Este scris în Ezechiel 26,3-5 și 7-8 și 12 și 17: „De aceea așa vorbește Stăpânul DOMNUL: „Iată, sunt împotriva ta, Tirule, și voi aduce împotriva ta multe popoare, așa cum marea își înalță valurile. Ele vor dărâma zidurile Tirului, îi vor surpa turnurile. Iar Eu îi voi răzui și țărâna și o voi face stâncă goală. Va rămâne în mare ca un loc unde se vor întinde mrejele de prins pește; Eu am vorbit”, zice Stăpânul DOMNUL. ... Căci așa vorbește Stăpânul DOMNUL: „Iată, aduc de la miazănoapte împotriva Tirului pe Nebucadnețar, împăratul Babilonului, împăratul tuturor împăraților, cu cai, care, călăreți și cu o mare mulțime de popoare. El va nimici cu sabia cetățile din ținutul tău; va face șanțuri de apărare împotriva ta, va ridica întărituri și va ridica scutul împotriva ta. ... Îți vor ridica bogățiile și vor prăda mărfurile, îți vor surpa zidurile, îți vor dărâma casele tale cele plăcute și vor arunca în ape pietrele, lemnele și țărâna ta. ... Ei fac o cântare de jale asupra ta și-ți zic: „Vai, cum ai pierit, tu, care erai locuit de cei care străbat mările, cetate vestită, care erai puternică pe mare! Cum a fost nimicită cetatea aceasta cu locuitorii ei, care făceau să se îngrozească toți cei dimprejur!”

Aceste cuvinte ale prorocului Ezechiel au fost vestite la Babilon cam prin anul 595 înainte de nașterea Domnului. Ele au fost rostite asupra cetății Tirului, vestita cetate maritimă de pe coasta feniciană, punctul central și culminant al comerțului de pe Marea Mediterană. 2500 de ani au trecut de atunci. Cum era pe atunci în Tir? Cetatea consta din Tirul vechi, situat pe coastă, și din Tirul nou, situat pe o insulă stâncoasă din apropiere. Aici se puteau vedea minuni ale artei în construcție. Cetatea de pe insulă era întărită de jur-împrejur cu ziduri de 50 de metri înălțime. Deci, acest zid era așa de înalt cât un turn de biserică, și așa de gros, încât în temeliiile lui erau zidite temple vestite, cu hale întinse.

Comerțul maritim din Tir mergea până în Anglia, Marea Baltică și Africa de Vest. Acestui trafic de corăbii i se alăturau convoaiele de caravane, astfel că legăturile lor regulate se întindeau peste Egipt până în Nubia, peste Damasc până în Babilon și până în extremitatea sudică a Arabiei. Existau case de comerț ale Tirului atât în capitala Egiptului, Memphis, ca și în Ninive. Înainte de toate înflorea comerțul cu sclavi și sclave din toate țările. Dar și caii și catării, oile caracul și berbecii, fildeșii și lemnul de abanos, cerealele, mierea, uleiul, vinul și toate felurile de condimente și balsam constituiau articolele de negoț. Hainele colorate, păturile de lux, brodate, pentru înhămarea cailor și mantalele de purpură albastră erau vestite, căci vopsitoriile de purpură din Tir erau fără asemănare. Pietrele prețioase din Africa, chihlimbarul de pe coasta Mării Baltice, argintul din Spania, aurul din India – totul era prelucrat în Tir. Lucrările lor din metal aveau renume mondial la fel ca produsele fabricilor de sticlă din Tir. Toată bogăția și toată puterea păreau să se contopească în această cetate de pe insulă. Împăratul Tirului dispunea de o flotă de război și de o armată bine instruită.

Dumnezeu a vestit: „Iată, sunt împotriva ta, Tirule, și voi aduce împotriva ta multe popoare, așa cum marea își înalță valurile.”

Timp de cinci ani, între 726-722 înainte de nașterea Domnului, Salmanasar, împăratul Asiriei, a asediat Tirul; el a încercat să atace cu o flotă de 60 de corăbii, dar flota Tirului a biruit în marea bătălie maritimă și Tirul a triumfat asupra celui mai puternic împărat care era cunoscut pe pământ în acele zile. Salmanasar a trebuit să plece. 140 de ani mai târziu a venit un inamic mai puternic, Nebucadnețar, împăratul Babilonului; el a avut puterea și tenacitatea să asedieze cetatea timp de 13 ani; el a cucerit și a distrus Tirul vechi, dar Tirul nou îl sfida. În sfârșit, în anul 332, Alexandru cel Mare a asediat cetatea clădită pe insulă. El a pus să se construiască un dig uriaș prin mare spre cetatea de pe insulă, prin faptul că a pus să se arunce în mare dărâmăturile de la Tirul vechi. Și lucrul acesta a fost anunțat în Cuvântul lui Dumnezeu deja cu 250 de ani mai înainte: „Îți vor surpa zidurile, îți vor dărâma casele tale cele plăcute și vor arunca în ape pietrele, lemnele și țărâna ta.” Astfel a fost cucerită cetatea de pe insulă; măreția ei s-a scufundat, dar ea a rămas încă mult timp o cetate comercială și industrială înfloritoare.

În zilele apostolilor a luat naștere acolo o adunare creștină. Când în Evul Mediu, în vremea cruciadelor, armatele de cavaleri ai Occidentului luptau cu turcii pentru posesia Palestinei, Tirul a fost una dintre fortărețele principale ale cruciaților; ea a fost de multe ori asediată, pierdută și cucerită din nou. Abia în anul 1191 a căzut pentru totdeauna în mâinile turcilor și treptat a căzut în ruină.

Astăzi, cetatea construită pe stâncă este un loc pustiu, o stâncă golașă pentru întinderea mrejelor. Acolo nu există decât un loc mizerabil, orașelul Sur, situat în vârful unei limbi de pământ, acolo unde digul pe care Alexandru cel Mare l-a construit acum mai bine de 2000 de ani, ajungea la insulă. Portul este complet împotmolit. Marea a transformat digul lui Alexandru într-o dună lată de nisip. Cuvântul lui Dumnezeu este complet împlinit, căci pescarii din Sur își întind mrejele pe acea stâncă goală, unde odinioară strălucea cea mai bogată și mai puternică cetate a antichității în bogăția ei de milioane.

Oamenii, mândri de lucrările și de bogăția lor, trăiesc înainte fără să se intereseze de Cuvântul lui Dumnezeu; dar Dumnezeu a trebuit să aibă dreptate: „Căci orice faptură este ca iarba și toată slava ei ca floarea ierbii; iarba s-a uscat și floarea a căzut, dar Cuvântul Domnului rămâne pentru veșnicie. Și acesta este Cuvântul Evangheliei, care v-a fost vestit” (1 Petru 1,24-25)

Istoria Tirului vorbește același limbaj ca în cazul Babilonului și al măreției dispărute a Ninivei, ca în cazul splendorii scufundate în praf a Egiptului și al distrugerii Ierusalimului. Toate acestea, ca și împrăștierea evreilor printre toate națiunile, demonstrează că intangibilul Cuvânt al lui Dumnezeu va fi împlinit până la ultima literă. El va fi împlinit pentru toate împărățiile și popoarele pământului, va fi împlinit și pentru viața ta în timp și veșnicie.

3. A confirmat Hristosul viu Cuvântul Său ca forță biruitoare și putere de binecuvântare printre toate popoarele pământului până în secolul al XX-lea?

Unul dintre numeroșii europeni care nu puneau nici un preț nici pe creștinism, nici pe misiune, a vizitat insula Fiji (Australia) și a sfătuit o căpetenie creștină de acolo să renunțe la credința în Biblie; în Europa au fost depășite toate acestea, care nu se potrivesc cu cultura. Căpetenia i-a arătat numai un bloc imens de stâncă și o peșteră de pământ de la intrarea în sat. „Vedeți dumneavoastră”, a răspuns el liniștit, „aici, pe această piatră îi omoram înainte pe prizonierii noștri; acolo, în peșteră erau prăjiți și apoi îi devoram și același lucru s-ar fi întâmplat și cu dumneavoastră, *dacă Biblia n-ar fi ajuns până aici.*”

De la acest fost canibal au mulți germani moderni de învățat. În mândria lor oarbă se consideră superiori Bibliei; ei tratează Sfânta Scriptură ca pe o carte de povești fără valoare. De aceea merită osteneala să ascultăm ce opinie au avut despre Biblie cele mai mari spirite germane.

Kant, marele filozof, care n-a fost un creștin credincios, dar a fost un om temător de Dumnezeu, a scris odinioară unui prieten: „Și aici faceți bine că vă căutați singura liniștire în Evanghelie, căci ea este izvorul de neînving al tuturor adevărilor, care, dacă rațiunea și-ar măsura tot câmpul, nicăieri nu este altceva de găsit.” - Și ce spune Goethe, poetul laudat pe care oamenii deștepți ai zilelor noastre îl numesc de preferință „staroste” lor? „Cu Biblia se va regenera orice generație; criteriul pentru viața și forța unui popor *va fi mereu poziția lui față de Biblie.*” „Cu cât urcă secolele în instruire, cu atât mai mult va fi Biblia folosită în parte ca temelie, în parte ca unealtă a educației, firește că nu de către oamenii impertinenți, ci de către cei cu adevărat înțelepți.”

Într-adevăr, Goethe are dreptate! La extraordinarele efecte educaționale ale Bibliei nu poate ajunge nici o: carte, lucrare, cuvânt, pildă, lege penală omenești. Cuvântul divin dă naștere la transformări care sunt trăite ca minuni vizibile, palpabile. El îi eliberează pe robii viciului din lanțurile lor, sparge inimi tari ca stânca, smerește mândria de neclintit, aduce nădejde și putere celor sperați, ba chiar viața celor muribunzi. Toți creștinii credincioși mărturisesc că este așa; mulți mărturisesc că un cuvânt al Bibliei a luminat în inima lor întunecată ca o rază a dragostei divine și că ea a fost apoi complet înnoită și transformată. Mulți au fost eliberați din slujba păcatului, din necurăție, din beție, din mânie, din înșelăciune. Cuvântul dătător de viață al lui Dumnezeu, Biblia, intră ca un educator divin în viață, în case, alungă întunericul și biruiește forța păcatului.

Că aceasta este așa, o arată chiar aceia care sunt vrăjmași ai Bibliei, căci ei presupun fără rezervă că un om care citește Biblia nici nu minte, nici nu înșeală, nici nu fură, nici nu se îmbată, nici nu trăiește în imoralitate. Ei așteaptă aceasta cu exactitate de la orice om care se declară de partea Cuvântului lui Dumnezeu; de aceea numesc ei ipocrit pe oricine care îi înșeală în această așteptare. Acest fapt este absolut îndreptățit.

Doi călători s-au rătăcit în ținuturile pustii, fără oameni, ale vestului sălbatic din America de Nord. În sfârșit au văzut o lumină și o cabană singuratică făcută din bârne. Dar s-au speriat, căci la intrarea lor, din spatele mesei s-a ridicat un bărbat uriaș, cu o barbă aspră, ciufulită. Când ei i-au descris necazul lor, el a răspuns: „Să văd ce pot să fac”, și a ieșit din odaie. Unul a zis: „Eu nu rămân sub același acoperiș cu acest om straniu; să plecăm repede de aici; mai bine suport să stau toată noaptea afară.” Dar celălalt se apropiase de masă și văzuse cartea care era acolo. El a răspuns: „Fii liniștit, aici putem rămâne încrezători; omul citea din Biblie.”

Majoritatea celor care tratează Biblia disprețitor, n-au nici o idee despre ce însemnătate are Biblia pentru cultura și știința de pe tot globul pământesc. Limba noastră germană literară de astăzi a devenit limbă națională pentru toți germanii abia după ce oamenii din nord, din sud, din est, din vest s-au obișnuit, prin traducerea Bibliei de către Luther, să vorbească, să citească, să scrie, să predice și să predea în această limbă. Deci, poporul german datorează limba sa de astăzi limbajului Bibliei. Astăzi există pe pământ multe popoare și triburi care și-

au primit sau își vor primi prin Biblie nu numai limba, ci și scrierea. Misionarii care duc adevărul Bibliei la canibalii de pe insulele Oceanului Pacific, la triburile sălbatice din interiorul Americii de Sud, ale Africii, ale Asiei, ale Australiei, ei fac întâi pentru aceste popoare limbă și scriere; ei le duc întâi aptitudinea de a gândi limpede, de a-și exprima gândurile.

Cum trebuie să se petreacă lucrurile într-o familie după gândurile dumnezeiești, că bărbații trebuie să muncească și că trebuie să-și iubească și să-și cinstească soțiile, cum să-și educe copiii – *popoare întregi le învață toate acestea abia din Cuvântul lui Dumnezeu.*

Renumitul călător prin Africa, Henry M. Stanley, a relatat următoarea întâmplare ciudată: „Când mi-am început călătoria spre Africa, am primit o Biblie prețioasă, legată, de la Janet Livingstone, sora marelui misionar și cercetător, David Livingstone. Deoarece mă temeam că acest exemplar frumos ar putea avea de suferit prea mult în călătoria în jurul lacului Victoria-Nyanza, l-am lăsat în urmă, pe țărm, și l-am rugat pe unul dintre însoțitorii mei să-mi împrumute Biblia lui, care era deja cam uzată. Astfel am pornit în călătorie spre Uganda și n-am bănuțit ce transformare va pricinui această carte mică în Africa Centrală. Zăboveam deja de o vreme în Uganda, când cu ocazia unei audiențe la regele Mtesa, am ajuns să vorbesc despre credință și pe lângă aceasta am amintit despre îngerii. Prin aceasta, setea de cunoaștere a regelui și a căpeteniilor a fost ațâțată la culme și m-au rugat unanim să le spun mai mult despre acest subiect. Dar descrierile mele verbale nu le-au ajuns, de aceea am spus în cele din urmă: „Am o carte la mine, care nu numai că vă spune limpede cum sunt îngerii, ci vă dă și lămurire despre Dumnezeu și despre preaiubitul Său Fiu, ale cărui spirite supuse sunt ei.” „Te rog, adu-o”, au strigat ei doritori, „adu-o imediat; vom aștepta.” Cartea a fost adusă, am deschis-o și am citit capitolul 10 al prorocului Ezechiel, ca și capitolul 7 al Apocalipsei, de la versetul 9 până la sfârșit. Pe când citeam verselele 11 și 12, era o liniște atât de profundă, încât ai fi putut să auzi un ac căzând pe pământ. Când au auzit versetele de încheiere: „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai bate soarele, nici vreo altă arșiță”, atunci am avut o presimțire limpede că în Uganda mulți vor fi câștigați pentru creștinism. Nu mi-a fost îngăduit să mai iau cu mine acea Biblie. Mtesa n-a uitat niciodată minunatele cuvinte și efectul impresionant pe care ele l-au exercitat asupra lui și a căpeteniilor. Când am plecat din țara lui, a venit după mine trimisul lui și a strigat: „Cartea! Mtesa dorește să aibă cartea!” Cartea i-a fost înmănată trimisului.”

Astăzi, creștinii din Uganda se ridică la multe mii. Ei și-au recunoscut ferm credința la stâlpul de tortură, sub lovituri de ciomag și în chinuri îngrozitoare de tortură și au rămas fideli până la moarte.

La noi, în Germania, mulți oameni sunt de părere că numai proștii cred în Biblie. Trebuie remarcat că Stanley, bărbatul care a străbătut primul Africa Centrală, este admirat de către toate popoarele civilizate ale pământului pentru curajul, inteligența și puterea lui de voință. El n-a călătorit fără Biblie și el i-a propovăduit unui rege de negri adevărul Evangheliei din cartea lui Dumnezeu.

Firește că este captivant să auzi cum Cartea cărților aduce lumina dragostei lui Dumnezeu la toate popoarele pământului. Da, dacă citim minunile care s-au petrecut prin Cuvântul lui Dumnezeu cu națiuni decăzute, și chiar putem spune, pe jumătate animalizate, atunci trebuie să ne mirăm. Astfel, de exemplu, renumitul cercetător al științelor naturale, Darwin, a declarat ca exclus ca Evanghelia să poată rezolva ceva pentru locuitorii insulelor Țării de Foc (la extremitatea sudică a Americii de Sud); că ar fi fără folos să se încerce cu Biblia și cu mărturia Evangheliei la acești oameni, a căror limbă stă pe treapta cea mai de jos a dezvoltării. Misionarii nu s-au lăsat intimidați. Când Darwin a ajuns din nou acolo după o călătorie de ani, s-a mirat de minunile unei epoci noi care începuse pentru popor. El a dat admirației sale o exprimare sinceră, a fost, începând de atunci, un membru susținător pentru societatea misionară respectivă și în fiecare an și-a plătit contribuția, până la moartea sa.

Acesta este omul pe care astăzi, bărbații moderni ai necredinței din Germania îl slăvesc ca pionier al lor.

Am dovedit adevărul înțeles al Bibliei prin Hristosul viu ca fiind o realitate. Hristosul viu și Cuvântul biruitor, dătător de viață a lui Dumnezeu, sunt legați de nedespărțit. Biblia Îl mărturisește pe Fiul înviat, atotputernic și prezent al lui Dumnezeu – Domnul confirmă adevărul divin al Cuvântului Său.

Lupta împotriva Bibliei Îl privește pe Hristosul înviat; oamenii vor să-L elimine din viața pământescă pe El, Cel viu; de aceea se declară Biblia ca nevalabilă, căci ea mărturisește despre Hristos.

Noi nu ne facem nici o grijă pentru Biblie; ea are bază solidă. „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri” (Psalmul 119,89). În Elveția există un punct vestit, numit Wengernalp. Peste coborârea adâncă de 700 de metri a văii Trümletental, dincolo se văd chiar în față cei trei uriași puternici ai Bernei Superioare: Mönch, Eiger și Jungfrau; cu o forță imensă își așează Jungfrau piciorul jos, în acea vale. Dacă într-o zi am vedea acolo jos 100 000 de elvețieni vânjoși, care se împing din toate puterile în acel picior al lui Jungfrau, proptindu-se și apăsând cu multă gâfâială și tumult, ca să-l mute pe Jungfrau din locul lui, oare și-ar face vreun om griji pentru acest colos de granit, Jungfrau, dacă își va putea păstra starea și poziția? Nu cred. Nu pentru Jungfrau, mai degrabă pentru acei 100 000 de gâfâitori ar trebui să ne temem, că Jungfrau s-ar putea să se zguduie de răs și să răstoarne peste ei puțin din arsenalul lui de blocuri de stâncă și de lavine și să-i culce în tăcere sub un singur giulgiu pe toți acei gâfâitori.

Nu, pentru Sfânta Scriptură nu trebuie nimănui să-i fie frică, chiar dacă sute de mii ar tot împinge-o. Orice faptură este ca iarba! Și dintre aceste făpturi fac parte și înțelepții aroganți ai prezentului, oricum ar vrea să-și zică: atei, moniști, materialști, filozofi, critici ai Bibliei. Toată această înțelepciune omenească se face bucăți. Dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac și Scriptura nu va fi încălcată. Teamă ne este numai pentru aceia care opun Cuvântului lui Dumnezeu necredința lor, îndoiala lor, vrăjmășia lor și mai mult ne temem pentru aceia care îi fac pe alții să se îndoiască. Generația noastră devine tot mai mult și mai mult o generație nefericită; ea este în primejdie să-și piardă credința, da, de multe ori să-și piardă complet capacitatea pentru credință. În măsura în care acest lucru se petrece într-adevăr cu poporul nostru, el pierde putere, biruință și binecuvântare.

Aceasta este marea primejdie de care este amenințată patria noastră; ea îl amenință și pe fiecare individual. Numai prin Cuvântul lui Dumnezeu știe un om sigur că se găsește pentru el iertare și viața veșnică. Numai Biblia îi spune ce a făcut Isus pentru el și ce i-a promis Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu a murit pentru el, păcătosul vinovat, ca garant al său pe cruce. „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5). Aici este de găsit har desăvârșit și iertare completă. Cine își aduce vina păcatului cu mărturisire sinceră acestui mare Mântuitor, sângele lui Isus îi spală petele. „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna” (Isaia 1,18). Duhul Sfânt dă unui asemenea om mărturia sigură că este iertat, că a devenit un copil al lui Dumnezeu, un moștenitor în casa lui Dumnezeu. „Însuși Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos” (Romani 8,16-17). Lucrul acesta îl știe orice creștin adevărat, pentru că este scris în Cuvântul lui Dumnezeu.

III. Hristosul viu răspunde rugăciunii credinței

Dumnezeu Tatăl S-a revelat în Hristos. „Căci Dumnezeu care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, a strălucit în inimile noastre, ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4,6). De aceea spune: „Cine M-a

văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl; ... Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine. ... și orice veți cere în Numele Meu, voi face” (citește Ioan 14,9-13). Cuvântul afirmă deci cu toată exactitatea că Isus, Fiul lui Dumnezeu, Cel înviat, este prezent la ai Săi ca Ajutătorul, Salvatorul și Prietenul lor, da, că El este aproape de toți oamenii, *un ascultător al rugăciunilor lor*. Scriptura Îl mărturisește pe Isus ca pe cel atotputernic, la care omul păcătos nu trebuie să caute și să găsească numai ajutor în nevoie, ci și har și iertare. „Căutați pe DOMNUL cât timp se poate găsi; chemați-L cât timp este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nedrept de gândurile lui, să se întoarcă la DOMNUL, care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând.” (Isaia 55,6-7). - „DOMNUL este aproape de toți cei care-L cheamă, de toți cei care-L cheamă în adevăr” (Psalmul 145,18). „Tot ce veți cere în rugăciune, crezând, veți primi” (Matei 21,22). „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28,20). Dacă aceste făgăduințe ale lui Dumnezeu sunt adevărate, atunci ele îi deschid omului născut din țărână, accesul prin rugăciunea credinței la puterile și acțiunile lumii nevăzute.

Este limpede că dacă lucrul acesta este adevărat, el trebuie trăit înmiiit. Dovezile incontestabile pentru acest lucru trebuie aduse fără dificultate. La afirmația: „Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trăiește!” lumea are dreptul să răspundă: Demonstrează cu fapte! Ei bine! minunatele ascultări ale rugăciunilor credinței trăite, constituie dovada incontestabilă pentru realitatea prezenței Fiului viu, înviat al lui Dumnezeu. La o ocazie de o însemnătate atât de nemărginită este important să se prezinte numai mărturii neîndoielnice, martori absolut de încredere.

1. În septembrie 1853, fondatorul Misiunii pentru interiorul Chinei, Hudson Taylor, și-a început călătoria din Anglia spre China pe corabia cu pânze, Dumfries, ca să ducă Evanghelia în interiorul imperiului chinez. El povestește: „La ecuator am pierdut mult timp din cauza acalmiei atmosferice. În mod obișnuit, vântul venea după apusul soarelui și bătea până la ivirea zorilor. L-am folosit cât am putut mai bine. Dar peste zi stăteam nemișcați, da, de multe ori mânam înapoi din cauza curentului marin și pierdeam iar ce câștigaserăm peste noapte. Aceasta s-a întâmplat în mod deosebit când am fost foarte aproape de Noua Guinee.

Duminică, în timpul rugăciunii de dimineață, care a fost ținută pe punte, am observat cum căpitanul arăta îngrijorat și se ducea des spre partea laterală a corăbiei. După ce s-a terminat rugăciunea, am aflat cauza: un curent puternic ne mâna spre recife și eram deja așa de aproape, încât părea imposibil s-o scoatem sigur la capăt după-amiază. După masa de prânz a fost lăsată jos nava longitudinală și tot echipajul a încercat să îndepărteze corabia de coastă, dar fără succes. Când ne-am apropiat, am putut să vedem limpede cum băștinașii alergau pe plajă încolo și-ncoace și aprindeau focul ici și colo. Căpitanul știa că acești oameni erau canibali. De aceea, situația noastră era foarte îngrijorătoare. După ce am stat o vreme împreună pe punte, tăcând, căpitanul mi-a spus: „Am făcut tot ce a fost cu putință; acum trebuie să așteptăm liniștiți ce va urma.” Eu am răspuns: „Nu, ceva încă n-am făcut.” – „Oare ce?” a spus el. „La bord sunt patru creștini credincioși”, am răspuns eu (tâmplarul elvețian, chelnerul de culoare al corăbiei, căpitanul și eu), „fiecare dintre noi să meargă în propria cabină și să-I ceară lui Dumnezeu vânt acum imediat; El îl poate trimite la fel de bine acum, ca și la apusul soarelui.” Căpitanul a fost de acord cu propunerea. M-am dus și am vorbit cu ceilalți doi și după ce m-am rugat cu tâmplarul, ne-am retras toți patru, ca să așteptăm înaintea lui Dumnezeu ajutorul Său. Eu am rămas numai scurt timp în cabina mea, căci în curând am fost așa de convins de ascultarea rugăciunii, încât am mers din nou pe punte. Era de serviciu primul cărmaci, un om nelegiuuit. L-am rugat să lase jos colțurile velei principale, care erau ridicate ca să reducă bățile inutile în greement. El a răspuns: „Pentru ce?” I-am spus că noi L-am rugat pe Dumnezeu pentru vânt, că acesta va veni imediat și deoarece vedeam stâncile deja așa de aproape, nu trebuia pierdută nici o clipă. Cu o privire batjocoritoare a spus înjurând, că preferă să vadă vântul decât să audă vorbindu-se despre el. I-am observat totuși ochii în timp ce vorbea și am văzut cum se uita la vela cea mai de sus. Într-adevăr, colțul

acesteia începea să tremure în vântul care se apropia. „Nu observați că vine vântul? Priviți la vela cea mai de sus!” am exclamat eu. „Nu, nu este decât o labă de pisică”, a răspuns el (o simplă pală de vânt). „Labă de pisică sau nu”, am exclamat eu, „vă rog, lăsați jos vela principală, ca să avem folos de la ea!” Aceasta a și făcut-o îndată. Imediat după aceea a venit căpitanul. Vântul era într-adevăr aici. Câteva minute încă și apoi am făcut drumul înapoi cu 6-7 noduri pe oră. Sălbaticii dezbrăcați pe care i-am văzut pe plajă, au trebuit să plece dezamăgiți în seara aceea, căci n-au primit nimic. Curând am fost în afara primejdiei și dacă nu punem la socoteală mici fluctuații, vântul a rămas bun până am trecut de insulele australiene, Palau. În felul acesta mi-a fost întărit curajul încă înainte să ajung în China, să aduc înaintea lui Dumnezeu orice problemă și să am încredere că El va onora Numele Domnului Isus și va trimite ajutorul potrivit pentru orice strâmtorare.”

Dacă eu, om sărman, muritor, născut din țărână, am puterea să mișc mâna Dumnezeului veșnic, atunci sunt ajutat cu adevărat. Ce mi-ar mai putea lipsi dacă am la dispoziție puterea și ajutorul Celui care a creat cerul și pământul?

Dreptul la rugăciune este primul și cel mai nobil drept fundamental al omului. Dumnezeu l-a organizat așa, ca nici un membru al acestui pământ, ca nici o forță să nu-i poate smulge omului acest drept. Omului i se pot scote ochii ca să nu mai vadă, poate să i se smulgă limba ca să fie lipsit de grai, poate fi închis într-o închisoare întunecoasă, să fie torturat și omorât, dar cât timp trăiește, nimeni nu-i poate interzice rugăciunea. Un om poate să se roage dacă ajunge pe fundul mării cu un vapor care se scufundă. De curând a fost găsită o epavă cu chila în sus, plutind sub suprafața apei și în ea un om viu – el a putut să se roage în această închisoare înfricoșătoare. Iona s-a rugat în burta peștelui, în adâncul mării. Rugăciunea lui ne-a fost păstrată; Dumnezeu a ascultat-o.

Rugăciunea credinței este stăruința smerită a unei inimi care are încredere în Dumnezeul prezent, că El aude și va răspunde cu faptele ajutorului Său.

2. De curând, un creștin în vârstă și încercat a spus: „Am crescut în asemenea experiențe despre puterea Dumnezeului sfânt, încât pentru mine ar fi un păcat deosebit să nu-L cred pe Dumnezeu.”

Apoi a povestit cât de săraci au fost părinții lui și cum într-o seară, ca băiat, a fost cu tata și cu mama la cosit pe câmpie. În sfârșit, tatăl i-a spus mamei: „Este timpul să mergi acasă și să pregătești cina.” Atunci mama a izbucnit în lacrimi: „Nu avem nimic acasă, nici pâine, nici făină, nici cartofi, nici bani.” La plânsul acesta, tata a răspuns pe un ton serios: „Femeie, tu prin necredința ta o să ne aduci pedepse serioase de la Dumnezeu. Ai încredere în Dumnezeu, care ascultă rugăciunile și nu ne-a părăsit încă niciodată!” Mama a simțit câtă dreptate avea tata, s-a recules și a spus: „Voi avea încredere în Domnul și voi plece acasă voioasă. Când tatăl și fiul au urmat-o curând pe soție, aceasta le-a venit bucuroasă în întâmpinare în ușa casei. Când a venit acasă, a primit o ladă în care fuseseră trimise provizii și o bancnotă.

Dumnezeu a răspuns credinței.

3. O educatoare săracă, germană, care a condus în Anglia mulți ani un orfelinat, relatează:³ Timpul care a urmat a trecut cu bine și liniștit, numai că-mi făceau mereu griji cheltuielile mari pe care le pricinuia reconstrucția casei dărăpănate de locuit.

Am povestit deja că anul trecut, la rugămintea noastră, ne-au fost trimise 2000 de mărci pentru construcție. Dar anul acesta, Domnul, Dumnezeul meu a făcut și mai mult. Înainte să părăsesc casa, din cauza unei mici, dar foarte necesare odihne, le-am rugat pe cele șapte colaboratoare ale mele să mă ajute să-L rog pe Dumnezeu pentru mijloace, ca să se încheie reconstrucția casei. Arhitectul vorbise despre 20 000 de mărci sau chiar mai mult. Deci, când le-am propus să cerem 20 000 de mărci, una dintre ele s-a speriat, dar s-a liniștit când i s-a amintit versetul: „Deschide-ți gura larg și ți-o voi umple” (Psalmul 81,10). Astfel aduceam în

³ „Amintirile unei educatoare”, Kafiel, editura Ernst Röttger.

fiecare seară, la ora zece, rugămintea noastră înaintea lui Dumnezeu și într-o seară de duminică, era ziua a nouăsprezecea de când începusem, au venit cele 20.000 de mărci. Cum am putut toată noaptea să-L laud și să-I mulțumesc Domnului și să cer stăruitor binecuvântarea Sa pentru dătător! ... Un domn din consiliu mi-a spus: „Deci, banii pentru construcție îi aveți deja; dar unde sunt mijloacele pentru mobilarea casei?” Am putut să-l asigur că vom face față la tot. Câteva săptămâni mai târziu m-a rugat o doamnă s-o vizitez acasă la ea și când a auzit despre construcție, mi-a spus: „Precis veți avea nevoie de mult pentru mobilare. Vă dau 1000 de mărci pentru aceasta.”

4. Orfelinatul predicatorului englez, Spurgeon, cerea anual cam 240.000 de mărci costuri de întreținere. Când Spurgeon s-a întors odată din călătorie, inspectorul orfelinatalui i-a spus: „În casierie nu mai sunt decât 50 de lire (1000 de mărci).” – Dar erau de făcut plăți mari, iar Spurgeon a fost de-a dreptul consternat. Dar s-a recules și a spus: „Atunci să-L rugăm pe Dumnezeu pentru banii de care avem nevoie.” Prietenii adunați au îngenuncheat și s-au rugat. „Acum”, a spus Spurgeon după ce s-au așezat din nou, „să vedem ce putem face noi înșine.” Cu aceste cuvinte a luat o bucată de hârtie și a scris pe ea 50 de lire (1000 de mărci), contribuția sa, și a împins-o la vecinul său. După ce hârtia a trecut în jurul întregii mese, însemnările au însumat 10.000 de mărci. Dar aceasta nu ajungea încă nici pe departe. „Am venit într-o seară acasă”, povestește Spurgeon, „cu o inimă așa de grea, ca și când ar fi vrut să se frângă. M-am dus obosit în camera mea, când am auzit-o jos, la ușa casei, pe menajera mea vorbind agitat cu un străin. Acesta dorea neapărat să-mi vorbească, dar fata nu mai voia să lase pe nimeni să vină la mine, pentru că era așa de târziu și eram așa de obosit. Am strigat: „Ce-i acolo?” la care domnul de la ușa a strigat în sus: „Ah, domnule Spurgeon, vin de departe. Pe când eram în India am jurat să vă dau 700 de lire (14.000 de mărci) pentru orfelinatul dumneavoastră și acum, aici sunt banii.” În dimineața următoare, poșta a adus aceeași sumă.” Spurgeon a spus: „Acum eram ca în al treilea cer și de atunci nu m-am mai îngrijorat niciodată. Și niciodată n-a apăsât pe orfelinat nici un pfenig datorie.” Biblia ne învață să ne adresăm lui Dumnezeu cu titlul: „*Ascultător al rugăciunii!*” (Psalmul 65,2.) El a adevărit acest cuvânt; El este și face ceea ce mărturisește Cuvântul lui Dumnezeu.

5. „Odată am fost într-o situație foarte strâmtorată pecuniar”, relatează dr. Torrey. „Am fost condus astfel, încât mi-am cheltuit tot venitul și trăiam, de fapt, de la mână la gură, adică din mâna lui Dumnezeu în gura mea. Orice îmbucătură o primeam de la Tatăl meu ceresc ca răspuns la rugăciunea mea. Și chiar toate hainele necesare pentru soția mea, pentru copiii noștri și pentru mine le obțineam prin rugăciune. Totul ne-a fost dat de Dumnezeu. În toată viața mea n-am fost niciodată așa de liniștit. De multe ori, împlinirea venea abia în ultima clipă a nevoii. Când ne așezam la micul dejun, nu știam de unde va veni prânzul. Îmi amintesc că soția mea a venit într-o dimineață la mine: „Măcelarul este jos; am nevoie de ceva bani.” I-am spus: „N-am nici unul.” Ea a continuat: „Nu avem nimic pentru prânz – ce să fac?” Am răspuns: „Spune-i să plece – nu ne trebuie nimic. Înainte de masa de prânz vom primi bani la timp.” Ea a coborât și i-a spus măcelarului că în dimineața aceasta nu cumpărăm nimic. Câteva clipe după aceea ea a venit din nou la mine cu o scrisoare în mână. Încă n-o deschisese și nici nu știa de unde venea, dar a spus cu încredere: „Aici sunt banii tăi!” Am deschis scrisoarea și acolo erau banii - și încă destul de mulți! – Dacă mizăm cu adevărat pe Dumnezeu, atunci nu ne va lipsi niciodată necesarul.”

6. De câte ori n-am văzut că Domnul a răspuns la stăruința credinței când nici un medic n-a mai știut să ajute! Acum câțiva ani, un creștin tânăr era îndurerat pentru mireasa lui. Ea devenise foarte bolnavă sufletește. Toate leacurile și tratamentele au fost zadarnice, nici un medic nu știa s-o vindece. În melancolia ei adâncă, ea a renunțat la logodnă; astfel părea că fericirea vieții acestui bărbat tânăr, plin de speranțe, s-a frânt. Dar el și ai săi aveau acces la Dumnezeul oricărui har. Rugăciunea lor de credință și rugăciunile multor copii ai lui Dumnezeu s-au urcat la Domnul, căruia și mirele și mireasa îi aparțineau cu toată inima și viața lor. Trecuseră deja 15 luni și starea părea tot mai deznădăjduită. Apoi a venit o zi în care

Dumnezeu a îndepărtat complet boala dintr-o lovitură. Ca o cameră care era întunecoasă mai înainte, dacă draperiile groase sunt date la o parte, lumina soarelui inundă dintr-odată interiorul, iluminând orice ungher; așa au fost luate dintr-o lovitură melancolia și apăsarea sufletească de la acest copil al lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu a dat, fără doctor și fără tratament, deplină ascultare rugăciunii credinței. Când această mireasă i-a fost dată înapoi mirelui ei, ea a exprimat din proprie experiență cuvântul: „Îți vei uita suferințele și-ți vei aduce aminte de ele ca de niște ape care s-au scurs. Zilele tale vor străluci mai tare ca soarele la amiază și deși ești învăluit în întuneric, vei fi ca lumina dimineții” Iov 11,16-17).

7. Un bilet de călătorie pierdut este o problemă neplăcută, mai ales când portofelul este gol. Aici este vorba despre un carnet de bilete de călătorie, în valoare de aproximativ 120 de mărci. Fiul care l-a pierdut se întorsese de curând acasă din străinătate și trebuia să-l însoțească pe tatăl lui într-o călătorie care era consacrată slujbei Evangheliei. Ei se aflau încă la începutul călătoriei. Dacă n-ar fi fost găsit carnetul cu bilete de călătorie, fiul trebuia să renunțe la călătorie, ceea ce ar fi însemnat o durere deosebită pentru el și pentru tatăl lui. Ei l-au prezentat Domnului problema în rugăciune, împreună cu prietenii la care locuiau. Ei se străduiau deja de mai multe zile să caute și să întrebe, să facă ce stă în puterea omului – însă fără nici un rezultat. Acum, cinci copiii ai lui Dumnezeu plecau împreună genunchii și-L rugau pe Domnul să le dea înapoi carnetul cu bilete de călătorie pierdut. „Tu știi unde este”, așa îi spuneam Domnului, „dă ni-l!” Atunci s-au dus la o adunare unde trebuia să fie vestită Evanghelia. La intrarea în marea sală, un bărbat s-a îndreptat spre tată, ca să-i înmâneze carnetul pierdut al fiului, pe care îl găsisese în gara din R. Era cam la 25 de minute după ce această rugăciune urcase la Domnul.

8. La Tagaste, în nordul Africii, în 13 noiembrie 354, o creștină credincioasă, pe nume Monica, a născut un fiu: Numele lui a fost Augustin. El a crescut sănătos și foarte talentat; dar prin căile lui păcătoase, prin nechibzuință și neascultare a devenit copilul durerii mamei sale. Mult timp, toate rugăciunile zilnice ale credinței păreau să fie fără rod, căci fiul își înstrăina tot mai mult inima, părea complet inaccesibil pentru rugămintile și îndemnurile mamei sale.

Când ea a fost în primejdie să se descurajeze, un creștin experimentat i-a spus cuvântul de încurajare: „Așa cum tu trăiești, fiul atâtor rugăciuni și lacrimi nu va fi pierdut!” Și totuși, Augustin voia să meargă la Roma tocmai acum, în ciuda lacrimilor și a rugămintilor mamei sale, care prevedea că imoralitatea din marea capitală îl va abate și mai mult de la calea mântuirii. Augustin a urcat pe ascuns în corabie, ca să călătorească de pe coasta africană la Roma. Când mama a observat aceasta dis-de-diminează, a văzut corabia care-l ducea pe fiul ei de acolo, navigând la mare depărtare. Atunci a îngenuncheat pe plaja mării și l-a rugat pe Dumnezeu să-i dea fiului ei o altă inimă, da, mai bine să-l lase să piară pe mare, decât ca sufletul lui să păgubească pentru totdeauna. Ajuns la Roma, Augustin s-a îmbolnăvit foarte grav. Pe patul de boală și-a venit în fire. El s-a însănătoșit, s-a dus la Milano și acolo l-a cunoscut pe binecuvântatul episcop, Ambrozie. Harul lui Dumnezeu și-a început lucrarea în inima lui. În lupta dintre Dumnezeu și lume, dintre mântuire și pofta păcatului, el a ajuns în pragul disperării. Atunci Dumnezeu i-a pus în fața ochilor seriosul cuvânt din Romani 13,13-14; el a auzit în această clipă glasul lui Dumnezeu: „Ia și citește!” Aici era scris: „Să umblăm frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții, nu în desfrânări și în fapte de rușine, nu în certuri și în invidie; ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de carne, ca să nu-i treziți poftetele.”

Aceste cuvinte l-au determinat la hotărâre și întoarcere; rugăciunea mamei sale a fost ascultată. El le-a întors spatele păcatului și lumii și a fost un martor al credinței. Când ne gândim la acest martor, ne gândim și la mama sa care se ruga, Monica.

Înmiit este trăită prezența salvatoare, atotputernică a lui Isus în ascultarea rugăciunilor credinței. Orice creștin adevărat o trăiește și o mărturisește. Cele de mai sus sunt deci numai o asamblare a câtorva întâmplări. Ea seamănă cu un buchet de flori pe care un copil i-l aduce mamei de pe câmpia înfloritoare; ea vede în aceste puține flori dovada că afară înfloreste într-

adevăr o mare de flori. Oricine merge afară pe câmpie, urmând mărturia copilului, va găsi realitatea despre care vorbește micul buchet. Așa și aici. Deci tu nu poți să contesti faptele citate. Dovada că Hristos trăiește, ți-a fost adusă. Aici nu este vorba despre afirmații, ci despre fapte trăite, pe care orice om trebuie să le pună la socoteală, dacă vrea să nu greșească la socoteală pentru timp și veșnicie.

IV. Hristosul viu Se dovedește a fi salvator și înnoitor al vieții pentru oamenii moderni

Hristosul viu Își dovedește prezența personală prin puterea cu care El intră în viața unor asemenea oameni, care mai înainte nu L-au cunoscut. El devine Stăpân, singurul Domnitor într-o asemenea viață. El o transformă și o înnoiește complet, încât omul apucat de Isus va fi recunoscut de toți cei care l-au cunoscut mai înainte, ca unul total schimbat.

Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5,17). O personalitate moartă nu poate da naștere la această transformare și înnoire a vieții. Există oameni visători ca Goethe, admiratori ai lui Bismarck, entuziaști ai lui Nietzsche, oameni care își formează gândurile, concepțiile din faptele, din viața și din cuvintele unui mare spirit decedat. Omul pe care îl omagiază este idealul lor; ei își hrănesc mintea cu gândurile și vorbele acestuia. Totuși, în acest caz nu are loc o înnoire a vieții. Personalitatea visătorului lui Goethe va primi sigur unele gânduri noi de la idealul ei, dar despre o transformare a eului, despre o modificare a orientării vieții nu este vorba. Cum ar putea un om mort să mă silească cu forța cugetului, să-mi supun lui: gândurile mele, timpul, casa, portofelul, ba chiar toate hotărârile vieții mele? – *Astfel de efecte nu poate să producă decât o personalitate vie, prezentă*, care prin puterea dragostei ei, a spiritului ei, a vorbelor ei mă obligă s-o urmez la fel cum o mireasă va fi legată cu voința, cu înclinațiile și deciziile, de cel căruia îi aparține inima ei.

Această biruință completă, necondiționată a Domnului Isus asupra unor astfel de oameni, în viața cărora a intrat, constituie dovada de necontestat a vieții Sale, a prezenței Sale. Dacă El n-ar fi aici, cum ar putea să aibă loc astfel de efecte extraordinare?

Acum șase ani a apărut în multe ziare germane, americane, engleze și australiene știrea că Ada Ward, prim-actriță de la Haymarket-Theater, din Londra, s-a convertit și a devenit o martoră a Evangheliei în fața lumii întregi.

Comunicăm următoarele dintr-un articol al unui ziar de atunci: Cum a ajuns doamna Ada Ward, favorita publicului și admirația tuturor bărbaților, la acest rezultat final, la această concluzie a vieții ei, la această autoacuzare și dezaprobare a tovarășelor ei de profesiune, cu care actul de completă renunțare la cariera ei strălucită a mers mână în mână? Ada Ward este australiancă din naștere. Ea provine deci dintr-o țară care a dat lumii multe artiste excelente. Ea a început o existență foarte modestă ca guvernantă într-o familie distinsă din Melbourne. Tânără, frumoasă, cu o ținută extrem de fascinantă, dotată cu o voce minunată, în plus o fantezie vie și un temperament adânc pasional, și-a îndreptat curând înclinația spre scenă. N-a durat mult până când un director de teatru i-a descoperit talentul și a angajat-o. Firește că la început numai cu un salariu lunar de 60 de mărci, din care trebuia să trăiască și încă să mai facă față și cheltuielilor cu îmbrăcămintea. O „creatură stupidă, ușuratică” se numea ea însăși din cauza acestui pas care a smuls-o din existența cetățenească liniștită, în vârtejul vieții publice. Talentul ei a dus-o repede din treaptă în treaptă, pe scara succesului în sus. A venit la Londra și a fost o stea lăudată. Pasiunea cu care înțelegea să-și umple prezentarea rolurilor, îi era specifică și în viața obișnuită. Iubea cele mai sălbaticе emoții, beția simțurilor. Nici un joc la masa de joc nu era prea îndrăzneț și nebunesc. La Monte Carlo a câștigat și a pierdut sume uriașe. În această viață extravagantă n-a dus lipsă. Lumea mondenă îi zăcea plină de dor la picioare și o copleșea cu daruri prețioase.

Ani în șir a durat această beție a desfătării și ar mai ține-o și astăzi fără diminuare în mrejele ei, căci Ada Ward mai este și astăzi o femeie frumoasă, fermecătoare. Dar aici a intrat în viața ei o întâmplare foarte mică, neînsemnată și a somat-o tare să se oprească. Aceasta a venit prin fapta liniștită, smerită a unei fete de la Armata Salvării. Fata a venit spre ea într-o seară, pe când Ada pășea pe stradă de la intrarea pe scenă a Haymarket-Theater. Ada a privit gânditoare ființa simplă, prietenoasă. Oare i-a venit ei, care tocmai sărbătorise un triumf strălucitor pe scenă, în amintire acea vreme când ea însăși mai era o fată simplă, inocentă, în patria îndepărtată? A ieșit la iveală în sufletul ei dorul după pace și o fericire liniștită? Ea a vorbit cu această fată, a întrebat-o una și alta, iar fata, plină de credința ei, i-a dat mărturie despre Isus și despre harul salvator al lui Dumnezeu.

Efectul asupra actriței a fost profund și persistent. O hotărâre extraordinară s-a maturizat în ea și a câștigat repede formă: *să îndepărteze de sine tot fastul ieftin, gloria și bogăția și să le schimbe pe ceva mai înalt, ceva mai bun: pace și viața veșnică.*

Ea și-a înstrăinat toată averea. Și-a vândut casa, caii, mașina și giuvaerurile și s-a întors în patria ei, la Melbourne. Aici a devenit o martoră puternică și binecuvântată pentru Mântuitorul. Ea a povestit din viața ei, din cariera ei de teatru, ce a obținut și la ce a renunțat. Ea a mărturisit public câți actori trăiesc într-o atmosferă de viciu și de ispită. Am stat, povestește ea, la patul morții multor fete tinere, care și-au datorat pieirea urcării pe scenă.

Astfel a devenit această actriță o ucenică a lui Isus, ca să mărturisească în fața ochilor lumii întregi cine este Isus și ce înseamnă: să-I aparții Lui, să găsești pace cu Dumnezeu, să ai viața veșnică. Înainte de toate, această stea cândva admirată a lumii teatrului, este o mărturie puternică despre puterea salvatoare a harului Fiului prezent și viu al lui Dumnezeu. Ce încurajare există în această biografie pentru toți mărturisitorii Domnului, ca să-L mărturisească pe Hristosul viu unei lumi înșelate și să aibă încredere în *Cuvântul harului*, că el este în stare să salveze păcătoși și păcătoase din mijlocul vârtejului lumii și al voluptății și să-i conducă la picioarele Celui răstignit. Da, așa ceva se petrece în fața ochilor întregii lumi – laudat fie Numele biruitorului nostru Domn!

Fostul maestru de ceremonii de la curtea imperială rusă, contele M. von Korff, povestește:⁴ Când aveam cinci ani m-a dus tatăl meu, un înalt om de stat rus, în palatul imperial. Pot să-mi aduc aminte încă bine ce impresie grozavă a făcut asupra mea statura imponentă a Țarului Nicolae I. El m-a luat în brațe și m-a dus la țarină. Era tocmai o recepție de seară. Am fost jenat să fiu între marile personalități ale acestei lumi, dar strălucirea și fastul curții mi-au plăcut. Nu mult după aceea am primit uniformă unui paj împărătesc. Trebuia să intru și eu în corpul pajilor împărătești. Dar părinții nu voiau să se despartă de singurul lor fiu. Astfel am rămas în casa părintească.

Deja în copilăria timpurie am fost dus adesea la biserică. (Pe atunci aparțineam de biserica greco-catolică.) Strălucirea și fastul serviciilor ei divine îmi plăceau mult. Din tinerețe am respirat în aceste două atmosfere. Minte mea era permanent preocupată cu fastul pământesc și ceresc văzut.

După trecerea primilor ani ai tinereții am mers la universitate. Dar abia dacă am rămas doi ani acolo. Ea a fost închisă ca urmare a tulburărilor politice. Astfel am fost angajat cu totul pe neașteptate în cancelaria imperială, am primit curând o demnitate la curte și am făcut foarte repede carieră. Postul meu era în ochii oamenilor unul demn de invidiat.

Prin toate acestea, dragostea mea pentru lume a primit mereu mai multă hrană. Curând am devenit un copil răsfățat al societății. Înainte de toate, inima mea a fost cucerită de distracțiile lumești. Baluri, serate, teatru, muzică lumească și înainte de toate arta dansului au fost nu numai distracția mea, ci și viața mea. Peste zi aveam preocupări de serviciu, dar seara, de la ora 11 până la ora două sau trei noaptea, agitația lumească era în plin mers.

⁴ Tipărită cu aprobarea personală a autorului. *Reeditarea este interzisă.*

În această agitație n-am uitat totuși de biserică. Eram un vizitator fidel al acesteia și mă rugam zelos. Înalții preoți, bărbații importanți ai bisericii, erau prietenii mei. Ei se bucurau că un bărbat așa de tânăr căuta la ei discuții religioase serioase și-mi arătau dragoste și prietenie. În ochii lumii din Petersburg eram un bărbat tânăr exemplar, moral, așa cum fusesem evlavios deja de copil.

Astfel au trecut cei mai buni ani ai tinereții mele. Iubeam lumea și eram iubit de ea. Ne înțelegeam bine. Dar lăuntric nu aveam nici o satisfacție. Mă amuzam împărătește, dirijam balurile, cântam în cercuri muzicale și luam parte la multe ceremonii de binefacere. Egoismul primea din toate acestea cea mai bună hrană, cea mai bogată mâncare. Dar lumea promite mult, dă puțin și în cele din urmă ia totul și ne lasă să plecăm goi. Așa am pățit și eu.

În mijlocul acestei învălmășeli a lumii am primit dintr-o mână necunoscută un pachet. Printr-o înlănțuire minunată de împrejurări, niște bărbați creștini din Anglia, total străini mie, au fost conduși să-mi trimită Sfânta Scriptură în multe mii de exemplare pentru a fi împărțită. Prin acesta m-am întâlnit în Petersburg cu un mic cerc agreabil de bărbați credincioși, care s-au bucurat să aibă în mijlocul lor un om de lume tânăr, orientat religios. O dată pe lună aveam mici adunări de rugăciune, care pe atunci erau ceva cu totul nou pentru mine, dar foarte atrăgătoare. Am găsit acolo oameni din clasa mea socială și cu instruirea mea, care s-au unit din imbold propriu ca să se întărească reciproc prin rugăciune.

Aceste ore au fost perlele din cariera mea în rest așa de lumească. Totuși, inima mea încă nu era proprietatea lui Dumnezeu. Eu m-am înviorat, într-adevăr, în aceste ceasuri plăcute, luminoase, dar vechiul „eu” a rămas neschimbat. Haina veche a primit câteva petece noi, sfinte. Dar acestea s-au desfăcut curând iar.⁵ Pe lângă aceasta, activitatea lumească a continuat nediminuată.

Așa a mai mers aceasta câțiva ani. Nu exista nici un anturaj în cercurile mai înalte, unde n-am fost. Pe lângă aceasta, lăuntric regresam mereu. De multe ori nu observăm nici noi că devenim tot mai reci și mai reci, până când, în cele din urmă, inima este moartă de tot. Pe din afară, un asemenea om cum eram eu pe atunci, seamănă cu o casă luminată festiv. Dar dacă intri, înăuntru găsești un cadavru și diavoli mici dansând de jur-împrejur, în haine de îngeri strălucitori.

Așa stătea treaba cu mine. Am aflat personal că pe din afară poți să fii evlavios, poți să alergi la biserici și la adunări, să fii cunoscut cu toți episcopii, arhiepiscopii și mitropoliții, și totuși să n-ai iertarea păcatelor, să n-ai o mântuire personală, să nu te bucuri de o pace durabilă, cum a adus Isus. „L’habit ne fait pas le moine.” (Nu haina îl face pe călugăr.)

Cu viața mea lăuntrică mergea mai departe tot la vale. Dar cu cât deveneam mai lumesc, cu atât mai des mergeam la Cină, cu atât mai zelos mergeam la biserică. Totuși, autoritatea mediului meu lumesc a rămas. Pe lângă aceasta am observat că nu L-am respins niciodată pe Isus. El a fost în ochii mei întotdeauna Cel atotputernic. În casa noastră părintească se auzeau numai discuții politice și sociale. Critică teologică nu apărea, pentru că pe la noi nu treceau persoane evanghelice. Dacă în zilele de sărbătoare erau aici preoți ruși, se duceau numai discuții cu conținut general. Și eu citisem numai cele patru Evanghelii ale Bibliei, în care figura Fiului lui Dumnezeu este așa de mare. Astfel L-am cinstit pe Isus ca Fiul al lui Dumnezeu, dar nu-L *cunoșteam* ca pe Mântuitorul meu *personal*. Eu tânjeam după Dumnezeu viu, aveam dorință de mântuire, de o pace durabilă, dar n-o posedam.

În această stare m-a găsit în iarna anului 1874 un lord englez, Radstock, care a venit la St. Petersburg ca să țină adunări în case particulare.

Lordul Radstock își începuse deja de o vreme activitatea așa de binecuvântată în St. Petersburg, când mi s-a comunicat că lordul străin mă căuta peste tot. El auzise în Anglia

⁵ „Nimeni nu pune un petec de stofă nouă la o haină veche; pentru că umplutura trage din haină și ruptura ar fi mai rea.” (Matei 9,16.)

numele meu, deoarece primeam de acolo sume considerabile pentru răspândirea Evangheliei și acum căuta să facă cunoștință cu mine. În sfârșit, l-am întâlnit pe străin și am recunoscut în el un adevărat „lord” și pe lângă aceasta, un creștin convins, simplu, întemeiat pe Biblie.

Aceasta m-a pus în uimire la el. Ce minunat că un om din cea mai înaltă societate era așa de familiarizat cu Biblia! Când citea din ea, părea că citește o scrisoare pe care Dumnezeu i-a scris-o lui personal și care era pentru el de o mare importanță. Ce minunat m-a impresionat să văd cum acest lord avea așa de multă încredere copilărească în Isus!

Și lucrul cel mai minunat dintre toate: acest străin avea o siguranță dublă: 1. Că păcatele lui au fost iertate prin sângele lui Isus și 2. Că această iertare a păcatelor i-a fost lui personal adevărată în toată Biblia.

Una dintre primele întrebări pe care lordul Radstock mi-a adresat-o a fost: „Aveți iertarea păcatelor?”

„Da”, a fost răspunsul meu, „dacă la spovedanie mi-am mărturisit preotului păcatele și el m-a iertat și am luat apoi sfânta Cină; atunci simt iertarea păcatelor mele, - altfel nu. Dar deja în ziua următoare totul este iar ca mai înainte. Abia sus, *sper*, să primesc convingerea mântuirii mele.”

Ce ciudată mi s-a părut întrebarea lordului! Nimeni nu m-a întrebat până acum așa. Nici un preot, nici un pastor, nici un laic și nici eu personal n-am crezut că poți fi sigur aici pe pământ de răscumpărarea ta.

„Aveți o concepție proprie despre speranță”, a spus lordul. „După concepția dumneavoastră este total nesigur dacă ajungeți în cer. Dumneavoastră spuneți, într-adevăr că *sperați* să ajungeți în cer, dar, de fapt, nu aveți *deloc* o nădejde adevărată, ci vă amăgiți singur și vă jucați cu Dumnezeu; căci nădejdea dumneavoastră este ceva cu totul nesigur și nu este departe de deznădejde.”

Așa a vorbit lordul Radstock și apoi a continuat: „Credeti în inspirația Sfintei Scripturi?” – „Da, nu mă îndoiesc că Biblia este descoperirea voii lui Dumnezeu pentru omenire.”

„Atunci”, a spus lordul Radstock, „să citim următoarele texte: 1 Ioan 3,1-2 și 5; Efeseni 1,7; 2,8; 1 Ioan 5,12-13; 2 Timotei 1,12; Tit 3,5; Ioan 3,16; 5,24 și multe altele.”

Nu puteam să spun nimic împotriva, deoarece acolo scria negru pe alb: în care *avem* răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor. (Coloseni 1,14.) *Știți* că El a venit ca să ne ia păcatele (1 Ioan 3,5). Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim *copii ai lui Dumnezeu!* Și suntem. ... știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El. – Aici scria că iertarea păcatelor este o posesiune actuală. – În Hristos *avem* răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor. Prin har *sunteți* mântuiți. Cine-L are pe Fiul lui Dumnezeu *are* viața. Dumnezeu ne-a mântuit prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea Duhului Sfânt. Ferice de cel cu fărâdelegea (nelegiuirea) iertată și de cel cu păcatul acoperit! (Psalmul 32,1.) Știu în Cine am crezut. Și sunt încredințat că El are puterea să păzească ce l-am încredințat, până în ziua aceea. Lordul avea dreptate; noi putem deja aici să devenim mântuiți și să fim siguri de mântuirea noastră.

Dar am văzut că era o condiție aici: eu trebuie să vin la Isus, să mă predau Lui, să am cu totul încredere în El. Acest pas nu mi-a fost ușor. Acum a început o lucrare în mine. Am început să citesc Scriptura, ca să mă lămuresc dacă cuvintele lordului chiar corespundeau cu Cuvântul lui Dumnezeu. Am fost la adunările lui și l-am ascultat cu bucurie. Nu erau predici pregătite cele pe care le ținea, ci cuvinte libere, mărturii ale credinței, în care citea un text după altul din Scriptură.

Și tocmai aceasta era ceea ce mă neliniștea, nu așa de mult propriile cuvinte ale lordului, cât cuvintele Scripturii. Am cunoscut prin ea că de aceea a venit Isus din cer, ca să ne răscumpere și că El și-a împlinit scopul. Dar cu toate acestea, eu nu eram sigur de răscumpărarea mea. Care era motivul? El consta în aceea, că eu nu mi-am însușit-o.

Astfel a lucrat Duhul lui Dumnezeu la inima mea. Concepțiile și ideile mele de până acum, totul a început să se clatine în fața lui Isus, care este de neclintit, și a Cuvântului Său.

Am văzut dragostea lui Dumnezeu în Hristos și n-am putut altfel, decât să mă predau acestui Isus. M-am hotărât pentru o dăruire completă, dar încă eram integrat în lume și mă temeam să mă despart de ea. Am aflat-o la mine însumi: teama de *oameni* învinge teama de *Dumnezeu*, dacă privim mai mult ce este vizibil și consecințele ei, decât ce este invizibil și ce este veșnic.

Totuși, lăuntrul meu s-a deschis treptat Cuvântului viu. Am aflat cât de folositor este să ascult mai des Cuvântul lui Dumnezeu, mai cu seamă de la un bărbat care, ca și lordul Rastock, vorbea din convingere și experiență personală despre Răscumpărătorul lui, Isus Hristos.

Astfel s-a apropiat ora deciziei.

Mergeam la adunările lordului Radstock fără să-l invit totuși în casa mea. Dar apoi m-am hotărât și la aceasta. L-am invitat pe lord să țină la mine o cuvântare și i-am invitat și pe cunoscuții mei lumești să vină. Au venit multe doamne și domni din societatea distinsă. După adunare, câțiva prieteni creștini, care-mi erau mai apropiați, ca și lordul, au rămas în urmă. Eram șase bărbați: un adjutant al împăratului, medicul personal al Maiestății Sale, doi profesori, un litograf german și eu. „Rugați-vă pentru mine”, le-am spus eu prietenilor, „ca să mă decid să mă predau cu totul.”

Simțeam că trebuie să fiu ajutat. Încă nu puteam să las dragostea de lumea care încă mai stăpânea în mine. Așa că i-am rugat pe prieteni pentru mijlocirea lor.

Am îngenuncheat toți și lordul Radsoc s-a rugat tare pentru mine. Dar vrăjmașul mi-a șoptit la ureche: „Așa nu poți să vii la Isus, ci întâi trebuie să te pregătești.” Au fost clipe de neuitat a unei lupte fierbinți. Am vrut să mă rog, dar n-am putut. Dar până acum nu mă rugasem niciodată liber, ci numai după cărțile de rugăciuni.

„Mai rugați-vă o dată pentru mine”, le-am spus eu celor prezenți; și pe când ei se rugau din nou, mi-a devenit limpede: acum este timpul potrivit pentru tine, hotărăște-te acum!

Da, a fost o luptă grea. A fost o luptă cu Dumnezeul viu. Dumnezeu era prezent. Cel mai greu lucru pentru mine a fost să recunosc înaintea Lui propria mea neputință și să mă despart de propriul „eu”. La aceasta se adăuga ispita duhului rău. El se apropia de mine tot mai îndrăzneț, nu sub o formă odioasă, ci ca predicator al dreptății (2 Corinteni 11,14-15) și-mi șoptea: „Acesta este fanatism pietist, un creștinism al sentimentelor, curat metodism! Ești agitat, nu te lăsa antrenat să faci pași necugetați. Vei regreta. Așteaptă, liniștește-te și chibzuiește!” Apoi, vrăjmașul mi-a amintit de succesul meu din societatea înaltă. El mi-a spus cât de iubit sunt în lume. „Dacă vii acum la Isus, trebuie să renunți la distracțiile lumii. Aceasta îți va fi prea greu, pentru că ești încă prea tânăr. Și nici nu faci nimănui vreo pagubă în societatea lumească și ești iubit de toți; deci, de ce să rupi cu lumea? O să vezi: vei regreta; vei pierde lumea și ea va simți lipsa unui tovarăș drag.”

Așa se agita lupta în lăuntrul meu. În cele din urmă m-am întrebat: „Oare unde este adevărul? De care parte? Aceasta trebuie s-o știu înainte de a mă decide. De ambele părți nu poate fi.” Atunci mi-a venit gândul plin de lumină: „Poate fi minciună în Cuvântul lui Dumnezeu?” – *Nu*, nu poate fi.” Și, Dumnezeu fie laudat! o rază de sus a căzut în inima mea. S-a făcut lumină, Cuvântul lui Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. N-am simțit ceva deosebit, dar am știut că trebuie să mă hotărâsc acum. M-am îndepărtat de lămuririle ispititoare ale stăpânului acestei lumi și am putut să cred Cuvântul lui Dumnezeu și lucrarea de răscumpărare a lui Hristos, *săvârșită o dată pentru totdeauna*. Doamne, m-ai convins și eu m-am lăsat convins. „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat dintre cei morți, vei fi mântuit. Căci cu inima ta crezi și ești îndreptățit și prin mărturisirea cu gura ajungi la mântuire” (Romani 10,9-10). La fel mi-a mers și mie. În sfârșit, am putut să-mi deschid gura și să spun tare înaintea lui Dumnezeu și a prietenilor mei: „Isuse, vin la Tine așa cum sunt.” ,

A căzut ca o piatră grea de pe umerii mei povara și n-a mai fost pusă niciodată pe umerii mei. În această clipă sfântă, povara păcatelor mele a fost luată de la mine și eu am primit o bucurie de nespus. Duhul lui Dumnezeu a dat mărturie duhului meu că păcatele îmi *sunt*

iertate, că sunt împăcat cu Dumnezeu prin sângele lui Isus și am devenit un copil al lui Dumnezeu – acesta a fost cel mai important ceas hotărâtor din viața mea, pentru care Îi voi mulțumi Domnului chiar și în veșnicie.

Mi-a devenit limpede: Isus a luat păcatele mele asupra Lui și a fost jertfit în locul meu ca Miel al lui Dumnezeu, iar eu am fost *achitat*. M-am predat Mântuitorului meu în fața lui Dumnezeu, în prezența fraților. Și eram deplin conștient de ceea ce fac.

Când ne-am ridicat de pe genunchi, bucuria mea era mare de nespus. A trebuit să mi-o exprim printr-o sărutare sfântă. Astfel am îmbrățișat și am sărutat pe fiecare frate drag prezent, chiar și pe scorțosul și reținutul englez, sincerul meu lord Radstock.

Ne-am bucurat toți și sunt sigur că și în cer a fost bucurie pentru un păcătos care se pocăise. Acum devenisem sigur de mântuirea mea. Ce nu mi-au putut da viața mea morală și firea mea bisericească, pacea cu Dumnezeu, care întrece orice pricepere, am obținut prin credința în Isus și în lucrarea Sa desăvârșită. Bucuria mea de nespus nu putea fi descrisă decât printr-o expresie: Dumnezeu m-a născut din nou, după marea Sa îndurare, la o nădejde vie. Cele vechi s-au dus și toate s-au făcut noi. A fost într-adevăr o *venire la viață* prin Duhul și puterea lui Dumnezeu.

Acum trebuia să și mărturisesc despre Mântuitorul meu și despre fericirea pe care o găsisem. Un timp scurt am mai mers în anturajele lumești. Dar și acolo a trebuit să-mi împărtășesc marea bucurie. Într-o zi, ca urmare a unei invitații iminente, am luat din nou parte la o petrecere lumească, ce fusese aranjată de o contesă care era prietenă cu părinții mei. În mulțime am întâlnit pe cineva cunoscut, o doamnă sus-pusă, care m-a întrebat uimită: „Cum ați ajuns aici?” Întrebarea ei nu era neîntemeiată, pentru că în seara dinainte am avut cu ea o discuție serioasă despre sufletului ei. Am recunoscut că fusesem o poticnire pentru ea și mi-am luat rămas-bun.

Acum învățam să consider totul o pagubă, ca să-L câștig tot mai mult pe Hristos și să nu pierd prețiosul timp de har.

Acum aveam tot mai mult o năzuință serioasă, sinceră, să gândesc în toate *biblic*, să vorbesc și să acționez, într-un cuvânt: să umblu *biblic* în exterior și în interior, ca o creație nouă în Isus Hristos, nu după un statut lumesc, ci după ordinea dumnezeiască, biblică.

Acum înțelegeam că numai un suflet convertit temeinic poate să ajungă la siguranța că el Îi aparține lui Isus. Trebuie să știi *cui* aparțin și pe cine *vreau* să urmez – dacă Mântuitorului sau mie însumi și acestei lumi trecătoare. Pentru a obține siguranța mântuirii, sufletul trebuie să se cerceteze temeinic dacă stă cinstit în fața lui Isus cel înviat și viu și dacă predarea lui s-a făcut din fundul inimii. Poziția unui suflet întors la Isus trebuie să fie întotdeauna fără zbârcitură, fără gânduri ascunse, simplu și sincer până în cele mai mici amănunte.

Prin convertirea mea a fost făcut primul pas, a fost făcut începutul în cunoașterea credincioșiei și a puterii Domnului nostru Isus Hristos. Acum fusesem așezat pe calea vieții. Acum conta pentru mine să cresc și să aduc rod. Autenticitatea convertirii trebuie să devină vizibilă în umblarea noastră. Odată cu convertirea, problema nu este încheiată, ea este numai *începutul* unei vieți plăcute lui Dumnezeu. A fost aflat izvorul în care se găsește nu numai iertarea păcatelor, ci și puterea prin care putem să fugim de toate păcatele.

Domnul este credincios. El ne poate întări și păzi de cel rău. Pot să mărturisesc aceasta după 34 de ani care au trecut de la convertirea mea.

De când credinciosul Isus a luat povara păcatelor mele asupra Sa, ea a rămas mereu asupra Lui. El n-a mai pus-o niciodată pe mine. Din nefericire, am fost de multe ori un copil neascultător. Dar am rămas permanent copilul lui Dumnezeu îndreptățit de El. El a rămas și este dreptatea mea (2 Corinteni 5,21).

Astfel stau aici, spre lauda îndurării Sale, ca un copil iertat și răscumpărat al lui Dumnezeu, care are în Hristos Isus siguranța iertării păcatelor sale, viața și deplina lui satisfacție și care așteaptă în același timp fericita nădejde și arătarea slavei marelui nostru Mântuitor Isus Hristos.

Acest maestru de ceremonii a trebuit să-și părăsească patria ca un exilat, din cauza credinței sale și a devenit un martor al marelui său Domn și Mântuitor, al Hristosului viu. Viața sa total schimbată în toate concepțiile fundamentale și în țintele vieții stă, începând din ziua convertirii sale, în fața ochilor tuturor oamenilor. Ar putea un Hristos mort să realizeze așa ceva? Ar putea un Hristos mort să-l păzească astfel pe această cale a vieții, să-l poarte, să-l binecuvânteze, încât acest om să nu-și piardă încrederea în Cel pe care L-a omagiat? Aceasta o poate face numai Fiul prezent al lui Dumnezeu. Asemenea transformări ale vieții arată realitatea prezenței Hristosului viu.

V. Ce ne privește aceasta?

Hristos trăiește! De milioane de ori răsună această mărturie în agitația lumii moderne civilizate. Niciodată mai înainte n-a existat faptul ca Mântuitorul salvator și prezent să fie mărturisit astfel între toate națiunile și păturile populației, verbal și în scris, ca astăzi. Ce veste: Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este aproape de toți; El este un Mântuitor prezent pentru orice păcătos vinovat, pierdut, un Ajutător și un Mângâietor al celor părăsiți și scufundați. *El este aici*, este ascultătorul rugăciunii. El strigă în concurența mondială, în nevoia vieții: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări!” (Psalmul 50,15.) El îi vede pe cei fără pace și pe cei apăsați, conștiințele încărcate cu poveri grele, lanțurile păcatelor cu care sunt legați tare mii de oameni. Da, câți nu sunt care suspină și caută eliberarea printre lacrimi fierbinți!

Ce veste pentru cei însingurați, bolnavi, văduve și orfani, pentru părinții care plâng după fiii și fiicele lor pierdute: *Isus trăiește cu adevărat*, El este aici! El Își întinde mâinile spre această generație fără pace a secolului al XX-lea și strigă: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!” (Matei 11,28.) El, Împăciuitorul păcătosului vinovat, privește în această viață a păcatului care s-a înmulțit, a despărțirii de Dumnezeu, a delincvenței în creștere, a impertinenței fără rușine; plin de har și de răbdare, El trimite mesageri, martori ai dragostei Sale salvatoare, în toate stările sociale și ramurile de activitate, în palate, în colibe, ca ei să strige vestea celor tineri și celor bătrâni: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!”

Mulți o aud, unii o pun la inimă. Cine apucă vestea cu inimă sinceră, crezând, acela Îl va vedea curând pe Fiul lui Dumnezeu, care a îndurat pe cruce dreapta judecată a lui Dumnezeu pentru vina lui. El aduce, crezând, poverile conștiinței sale la picioarele lui Isus. Aici îi răsare soarele vieții veșnice, el găsește pace și viața veșnică. El găsește harul salvator, Îl recunoaște pe Mântuitorul prezent și viu; el strigă de bucurie și mulțumește: *Sunt mântuit! Isus este Domnul meu!* El a trăit aceasta: „Iar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, pentru ca, după cum păcatul a stăpânit prin moarte, tot așa și harul să stăpânească prin dreptate, dând viață veșnică prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5,20-21). Un asemenea om s-a convertit, așadar, cu adevărat, a devenit creștin, trăiește o viață nouă, Îl cunoaște pe Dumnezeu ca Tată al lui și se bucură ca un copil iubit de purtarea Sa de grijă și de credincioșia Sa, de minunatul Său ajutor.

Dar mulțimea creștinătății moderne, care aude și citește toate acestea, stă mândră și rece pe marginea drumului vieții. „*Ce ne privește aceasta pe noi?*” Voi vorbiți despre pierdut sau mântuit – despre păcat și har – despre convertire și naștere din nou – ce ne privește aceasta pe noi? De curând, un profesor (artist) a scris unui creștin credincios: „Pun preț pe aceasta, că fac parte dintre cei pierduți, în sensul dumneavoastră.” Noi dorim progres cultural, prosperitate socială, perfecțiune tehnică. Noi vrem educație, informare, desfătarea vieții, bogăție. Nu vrem să auzim nimic despre veșnicie și nu dorim nimic din ce este dincolo de această viață; n-avem nevoie de acest Hristos, căci „Nu vrem ca omul acesta să împărătească peste noi”. Ce ne privește Evanghelia? N-avem *nimic* de-a face cu ea – nu avem nici interes, nici timp pentru problemele religioase. Acesta este „duhul vremii acesteia, care lucrează acum în fiii neascultării”, este atmosfera anticreștinismului. Acest aer îl respiră milioane de oameni din

poporul nostru, acest limbaj îl vorbesc ziarele, literatura, scena. Chiar și majoritatea dintre aceia care vor să mențină creștinismul „pentru că religia trebuie păstrată pentru popor”, au lăuntric aceeași atitudine, în măsura în care ei nu-și supun inima și viața Mântuitorului prezent. Creștinismul nu este „o religie”, ca mahomedanismul, budismul și alte religii – nu, *creștinismul este mântuire, viață nouă, veșnică, filiația lui Dumnezeu, pace, siguranța harului.*

De aceea, tu, cel care citești aceasta, nu intona cu acel cor: „Ce ne privește aceasta? Acestea au fost cândva cuvintele vrăjmașilor Fiului lui Dumnezeu, cu care l-au respins pe disperatul Iuda și l-au mânat la sinucidere. Erau oameni foarte evlavioși, religioși, acești mai mari ai preoților, farisei, cărturari, care îi plătiseră lui Iuda cei 30 de arginți, ca să-L obțină pe Domnul Isus în puterea lor – doar era ieftin! Din cauza aceasta s-a prăbușit Iuda disperat în sinucidere. - „Ce ne pasă nouă? Treaba ta.” Noi vrem să scăpăm de acest Hristos cu orice preț, restul ne este indiferent.

Aceasta este în realitate atitudinea acelor care combat mărturia Evangheliei. Ei spun nepăsători: „În ceea ce mă privește pe mine, n-am nevoie de un asemenea Mântuitor! Nu mă interesează veșnicia, judecata și iadul!” Dar cu aceasta nu ajunge. O campanie puternică împotriva creștinismului biblic este deschisă, adevărurile fundamentale ale Bibliei sunt combătute sistematic în prelegeri publice, scepticismul, budismul, teosofia, cultul lui Nietzsche, ateismul merg umăr la umăr cu teologia liberală în această luptă. Dacă poporului nostru îi vor fi distruse bazele existenței sale morale, dacă miilor de oameni lipsiți de mângâiere și speranță le va fi luată singura cale de mângâiere, speranță și ajutor, dacă puterea păcatului și imoralitatea vor crește în inima omului, dacă fărâdelegile și crimele se înmulțesc de la an la an, dacă cetele de sinucigași și de alienați mintal se ridică la zeci de mii – ce ne privește aceasta pe noi?

Acestui întreg duh al vremii și al reprezentanților lui li se potrivește mesajul: *Hristos trăiește! Aceasta te privește pe tine, om sărman, înstrăinat de Dumnezeu și pe tine, vrăjmaș conștient al Evangheliei!* Hristos trăiește și El, care acum stă ca Salvator al celor pierduți în calea vieții moderne, El îi va soma pe disprețuitorii și pe vrăjmașii Săi să vină în fața sfântului Său tron, ca să pronunțe asupra lor sentința Sa veșnic valabilă. *Toți Îl vor vedea - da, te privește pe tine, tu, copil al secolului al douăzeci și unulea, căci pentru tine este vorba despre viața veșnică sau pierzarea veșnică.*

Atunci nu l-a privit numai pe Iuda, trădătorul și sinucigașul, nu, i-a privit și pe mai marii preoților, pe farisei, pe cărturari. Ei au spus, într-adevăr: treaba ta! dar ei înșiși erau oameni vinovați și pierduți. Ei s-au dus de mult „la locul lor” (Faptele apostolilor 1,25). Dar tu, care până acum nu L-ai recunoscut pe Isus, tu mai ești pe pământ, încă în timpul harului. O, nu consimți la aceste cuvinte de batjocură mândră: Ce ne privește pe noi? *Nu, treaba ta!* Căci Hristosul prezent și viu îți spune astăzi, în ziua harului, să te gândești la lucrurile care sunt pentru pacea ta!

Nr. 3 Trăiește!

Trăiește! Sus inima! Lasă teama!
Luptând, victoria ți-a câștigat.
La cruce ți-a purtat și ție vina,
A-nvins vrăjmașul și forța i-a-nfrânat.

Păcatele ți-s șterse, ispășite,
Trăiește! Toată vina ți-a pierit!
Aici biruința, pacea-s găsite;
Trăiește marele Păstor slăvit!

Nu te mai sperie nici dureri, nici moarte,
De cine să mai fii tu condamnat?
El trăiește și-acum o să te poarte;
La dreapta lui Dumnezeu S-a așezat.

El trăiește ca mereu să intervină
În orice zi, în suferința ta.
Totul se va schimba când o să vină,
Te va duce-acasă, în slava Sa.

Nr. 4 Mântuitorul cheamă

Mântuitorul cheamă. Tu ascultă!
Satan te-nșeală cu viclenie multă.
Trece bucuria acestei lumi,
Ca frunzișul veșted, dus de furtuni.

El cheamă! „Vrei să vii?” e întrebarea.
De-atâtea ori I-ai auzit chemarea.
Celor pierduți El le strigă vioi:
„O, veniți! Am odihnă pentru voi.”

El cheamă. Vrei să-ți astupi urechile?
Să nu-I deschizi, să nu-I auzi bătăile?
La tine vrea să Se vadă intrând.
Deschide-I și n-o să regreti nicicând.

El cheamă. Predă-te Lui; acu-i ceasul!
Vrei tot spre păcat să-ți cârmuiești pasul?
Cel ce-a rupt lanțurile lui satan odat',
Îți poate scoate jugul de păcat.

El cheamă. O, azi invitat te lasă;
Nu-ți face sufletului pagubă eternă!
Vino azi, cât prea târziu încă nu-i;
Azi ți-e deschisă ușa harului.

Nr. 5 Ce înseamnă credința?

- I. Oamenii spun: Nu pot să cred. Este adevărat?
- II. Despre diferența dintre credința religioasă și credința mântuitoare a creștinismului
- III. Mântuirea prin credință este o realitate trăită, o reînnoire a vieții, limpede de recunoscut
- IV. Orice om este din fire un păcătos vinovat. El este pe calea spre veșnica pierzare ca un om pierdut; el trebuie să fie mântuit
- V. Satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu și al oamenilor
- VI. Credința mântuitoare se bazează pe ce a făcut Isus pe cruce și pe ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său
- VII. Prin Cuvântul lui Dumnezeu, păcătosul este convins de dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu; el crede și primește viața veșnică
- VIII. Credința mântuitoare nu se bazează pe sentimente evlavioase; ea își are punctul de plecare în predarea vouă de către Domnul Isus prezent

I. Oamenii spun: Nu pot să cred. Este adevărat?

Întâi un cuvânt pentru aceia care susțin: Eu nu pot să cred! Viața practică demonstrează contrariul: *toți oamenii trebuie să creadă*, și anume, atât de adevărat, încât ei procedează conform credinței lor. Aceasta este valabil chiar și pentru aceia care vor să-și scuze necredința cu cuvântul biblic: „căci nu toți au credință” (2 Tesaloniceni 3,2). Acest cuvânt este spus în locul acesta anume *despre oamenii vicleni și răi*, ca să lămurească de ce sunt ei vicleni și răi, și anume, pentru că nu și-au supus viața lui Dumnezeu, crezând. Dar și oamenii vicleni, răi, ușuratici și despărțiți de Dumnezeu trebuie să creadă lucruri pe care nici nu le văd, nici nu le aud, nici nu le miros, nici nu le pot pipăi. Credința lor pune la socoteală aceste lucruri nevăzute și îi silește să procedeze potrivit lor. Toată viața pământească se bazează pe credință. Dacă oamenii n-ar crede în lucrurile pământești, adică dacă n-ar fi convinși de lucruri pe care încă nu le văd, atunci toată viața de pe pământ ar sta în loc. Toți credem în cartea cu mersul trenurilor. Noi nu vedem nimic din tren, din încălzirea locomotivei, din personalul trenului, dar suntem convinși că trenul va pleca la ora 7,30, că noi trebuie să ne sculăm conform acestui fapt și să aranjăm totul. Această carte, de al cărei adevăr neîndoios suntem convinși, este înștiințarea oficială a administrației căilor ferate; ne îndoim așa de puțin de seriozitatea lor, încât găsim că este ridicol dacă un om nu vrea să creadă ce scrie aici. Un asemenea om nu poate, în definitiv, să trăiască în viața modernă – pentru că prin necredința lui s-ar lipsi de mijloacele de transport indispensabile. La fel, toată lumea crede în poșta Reichului. Ei i se încredințează fără ezitare valori mari. Numărăm 100 sau 1000 de mărci pentru domnul X. din Stuttgart. Nici nu-l vedem, nici nu-l cunoaștem pe funcționarul de la ghișeu din Berlin, nici pe poștașul de bani din Stuttgart, dar nu avem nici cea mai ușoară îndoială că banii nu vor fi plătiți corect. Avem, în ceea ce privește poșta Reichului, chiar o neclintită încredere a credinței. Noi dăm o telegramă și credem că va fi trimisă și distribuită. Credem în calendarul pentru anul viitor fără să-l verificăm și ne orientăm după el; credem că scara pe care urcăm va rezista, că podul peste care mergem sau trecem cu un vehicul nu se va prăbuși. Credem în căpitanul vaporului căruia ne-am încredințat cu trup și suflet pentru o călătorie transatlantică. Fiecare afacere comercială, fiecare contract se bazează pe încrederea că promisiunile și angajamentele vor fi împlinite. Și nu numai aceasta. Criminalul și hoțul cred în procuror, în călău, cu toate că ei nu i-au văzut niciodată – de aceea se străduiesc cu toată agerimea să scape de ei. Țăranul ară ogorul, se ostenește cu multă muncă, bagă valori mari în îngrășământ și semănat, pentru că el crede că sămânța va răsări și va aduce rod. Toate aceste lucruri pământești ilustrează conceptul de credință. Un martor infailibil răspunde la întrebarea: „Ce este credința?” Deci: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o

puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11,1). Acesta este răspunsul divin la întrebarea: Ce înseamnă credința? Nici un om rezonabil, cu experiența vieții, nu contestă corectitudinea acestei fraze și utilizarea ei în lucrurilor pământești.

Cele mai importante hotărâri ale vieții, oamenii le iau pentru că ei cred în lucrurile nevăzute. Cu greu s-ar face o logodnă sau o nuntă, dacă mireasa n-ar crede în mirele ei, atât în dragostea, cât și în fidelitatea lui, cu toate că ambele sunt lucruri invizibile. Poate că realitatea credinței în lucrurile pământești este cel mai limpede arătată în relația bolnavului cu medicul. Dacă bolnavul nu crede în medicul lui, nu se va supune recomandărilor lui. Să ne gândim la o operație serioasă – ce măsură de credință! Sau să ne gândim la o mamă care-și lasă fiul bolnav să fie consultat de un medic renumit – ea crede în știința, în cunoașterea, în sfaturile lui, de aceea face totul, folosește tot timpul, costurile și suportă neplăcerile pentru aceasta.

În anul 1908 a murit unul dintre cei mai renumiți medici ai noștri. Ziarele au publicat articole amănunțite despre meritele sale și calitățile sale strălucite. Ei au lăudat amabilitatea sa personală inegalabilă și bunăvoința cu care-l întâmpina așa de binefăcător pe bolnav. A fost descrisă apariția sa nobilă, impunătoare și cum prin calmul său de neclintit insufla încredere tuturor. Acolo se spunea textual: „El poseda în cea mai largă măsură talentul să-l încurajeze pe pacient privind gravitatea bolii sale.” ... „*Bolnavii lui credeau în el.*” Acești bolnavi, care au fost încurajați de medicul lor privind seriozitatea bolii lor și care credeau în el, luau speranța de însănătoșire pe care medicul renumit le-o exprima, ca pe o realitate – dar profesorul știa că această speranță era amăgitoare. Privirea lui exersată vedea că lângă acest pat de boală stă moartea.

Acest bărbat excelent, merituos, a trebuit, cu câțiva ani înainte de moartea sa subită, să-și vadă o fiică iubită murind ca urmare a unei operații de apendicită. Atunci a existat o clipă zguduitoare în care fiica muribundă, în durerile ei de nespus, i-a strigat tatălui: „Tată, Ajută-mă! I-ai ajutat pe așa de mulți! Pe mine de ce nu mă ajuți?” Tatăl greu încercat a trebuit să-și vadă copilul murind, fără să-l poată ajuta. Talentul său a eșuat la această cea mai scumpă bolnavă, de a „încuraja pacienții privind gravitatea bolii lor”, iar credința fiicei s-a frânt de incapacitatea marelui medic.

Și totuși, există un doctor care este capabil și în asemenea ceasuri să liniștească orice inimă temătoare, dar nu numai s-o liniștească, nu, ci chiar s-o mângâie total – presupunând că inima crede în acest doctor, în *Isus, Domnul vieții*, „care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie”.

Dar aici a ieșit imediat la lumina zilei că omul firesc, care crede în poșta Reichului, în ziar, în mersul trenurilor, în doctor, *respinge credința în Dumnezeu și în Cuvântul Său*.

În fața acestei realități ne apare sub ochi seriozitatea imensă a ceea ce este scris despre Isus, Fiul lui Dumnezeu: „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul (sau nu I se supune) nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36). Ce înseamnă aceasta? Înseamnă: cine refuză să se supună dragostei lui Dumnezeu, care a venit pe pământ în Fiul lui Dumnezeu, nu va vedea viața, nu va dobândi, nu va poseda niciodată viața adevărată, viața veșnică, pacea dumnezeiască, bucuria cerească, nădejde indestructibilă. Nu, mânia dreaptă a Judecătorului sfânt rămâne peste el spre veșnica lui pierzare.

În ciuda acestei seriozități imense a problemei, oamenii spun în gura mare: „Vestea o aud, într-adevăr, numai că-mi lipsește credința!” Și totuși, Goethe, care a pus aceste cuvinte în gura lui „Faust” al său, a trebuit să strige tânguitor: „Pace dulce, vino, ah, în pieptul meu!” - și deznădăjduit a căzut în brațele reci ale morții cu strigătul: „Mai multă lumină!” El putea să nu sfârșească așa, căci și pe el l-a întâlnit pe calea vieții lui Domnul care zice: „Eu sunt Lumina lumii. Cine Mă urmează pe Mine (adică cine Mi se supune, crezând) nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8,12).

II. Despre diferența dintre credința religioasă și credința mântuitoare a creștinismului

Confucius, Buda și Mahomed au fost mari întemeietori de religii; concepțiile, învățăturile și instrucțiunile lor mai conduc și astăzi viața la jumătate din toți oamenii care locuiesc pe pământ. Dar și ei au fost păcătoși neîmpăcați, rătăciți, n-au cunoscut adevărul lui Dumnezeu – cum ar fi putut să le arate altora calea spre adevăr? Ei toți au murit și nici un confucianist, budist, mahomedan n-a putut să găsească pacea cu Dumnezeu și viața veșnică la învățătorul mort al religiei sale.

Și noi toți suntem din fire păcătoși vinovați, rătăciți și trebuie să fim *mântuiți*. Nouă nu ne este de folos o religie, nici evlavie, nici virtutea și nici milostenia. Numai *Isus, Fiul lui Dumnezeu* ne poate da ceea ce ne lipsește, după care însetează sufletul nostru: lumina adevărului, pacea cu Dumnezeu și viața veșnică. Isus a venit; El n-a fost un om născut în păcate, ci Fiul lui Dumnezeu, Domnul slavei, Creatorul tuturor lucrurilor. Dar mulți L-au numit și pe El fondator de religie – dar El nu este așa ceva! El n-a adus oamenilor o religie nouă, *ci a adus viața veșnică*. El a venit în lumea păcătoșilor vinovați „ca să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19,10). El a luat asupra Lui blestemul păcatului, povara vinei, a suferit pedeapsa noastră, Și-a vărsat sângele pe altarul crucii ca Miel sfânt de jertfă, ca orice om care crede în El să găsească pacea cu Dumnezeu, siguranța harului și viața veșnică. Dar El n-a rămas în mormânt, *ci a înviat!* Noi mărturisim: *Hristos trăiește!* El este un Mântuitor prezent, un Mângâietor atotputernic, desăvârșit, minunat și un Prieten pentru oricine care cheamă crezând, sfântul Său Nume.

Ce deosebire dacă un om are o religie cu care el rămâne ceea ce a fost, în ciuda întregii evlavii: un păcătos vinovat, pierdut, fără pace – sau dacă el, mântuit prin credință, are un Mântuitor viu, un Păstor atotputernic, Prieten și Salvator, prin care el poate să-L numească Tată pe Dumnezeul veșnic și pe sine să se numească un copil iubit al lui Dumnezeu.

Un ziar ilustrat a publicat de curând imaginea a trei germani care au întemeiat la Lugano prima mănăstire budistă din Europa. Acești trei bărbați au, fără îndoială, o convingere religioasă serioasă; ei și-au pus toată viața în slujba învățaturii budiste. Ei năzuiesc spre cea mai înaltă desăvârșire a virtuții omenești, ei vor să se abțină de la orice este rău și speră să obțină răsplata: nirvana, fericitul neant, stingerea existenței lor personale. Mulți bărbați au, fără îndoială, o credință religioasă – dar nu o *credință mântuitoare*. Ei n-au un Mântuitor care le ia vina, nici un refugiu la Dumnezeul atotputernic, care ascultă rugăciuni, nici o nădejde a slavei veșnice. Dimpotrivă, ei sunt, în ciuda firii lor blânde și a minelor lor demne, pline de pace, vrăjmași foarte conștienți ai creștinismului și ai Bibliei; ei stau, prin religia lor budistă, de partea anticreștinismului. Nici cea mai serioasă credință religioasă nu-i aduce omului pace, siguranța vieții veșnice, dacă obiectul acestei credințe nu este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și lucrarea Sa săvârșită pe cruce. Căci: – „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele apostolilor 4,12) – decât în Numele lui Isus Hristos, numai El este Mântuitorul salvator. Nicodim și Pavel au fost bărbați extrem de religioși înainte de convertirea lor și totuși se găseau, în ciuda evlaviei lor, într-o stare care îi făcea inapți să vadă Împărăția lui Dumnezeu sau să intre în ea. În vremea noastră, agitată așa de religios, este fundamental important să se înțeleagă limpede deosebirea dintre religiozitate și creștinismul viu. Acei canaaniți și amoniți n-au avut ei o credință religioasă când lăsa să li se arunce în foc, prin preoți, copiii drăgălași, ba chiar fiii lor întâi născuți, ca să-i jertfească lui Moloh? (vezi Exod 20,1-5.) Asemenea lucruri se întâmplă și astăzi. În orașele indiene se organizează procesiuni festive la sărbătorile idolilor. La acestea, sub conducerea preoților sunt duse pe străzi imense care idolești. Aceste temple care circulă, împodobite strălucit, cu roțile lor foarte late, poartă statuia idolului. Un misionar a fost odată martor cum o femeie tânără, care-și ținea în brațe micul fiu drăgălaș, aștepta în mulțimea foarte înghesuită apropierea carului cu idolul. Acum se apropia construcția strălucitoare în formă de turn. Atunci mama a înșfăcat copilul și înainte să poată fi oprită l-a azvârlit sub

roțile carului – el a fost zdrobit. Întrebată dacă este nebună, tânăra mama a spus printre lacrimi că avea doi fii, unul bolnav, orb, și acel copil înfloritor. „Dar eu i-am jertfit lui Dumnezeu pe cel bun, pe cel mai drag, ca să-l împac.” Această păgână n-avea ea o religie care i-a dominat viața și voința? N-a fost aceasta o credință puternică, uriașă în Dumnezeu ei necunoscut și în păcatul ei, care avea nevoie de ispășire? Într-adevăr, această sărmană femeie avea o credință religioasă – dar nu avea o credință mântuitoare. Nu Dumnezeu care S-a revelat în Hristos, ca să-i împace pe păcătoșii vinovați cu Dumnezeu, fără preț de răscumpărare, din har fără plată, a fost obiectul credinței ei, ci un idol amăgitor. Păgânismul întunecat, în care a crescut această mama vrednică de plâns, i-a făcut ochii orbi pentru dragostea lui Dumnezeu. Un asemenea eveniment este potrivit pentru a se stabili clar, că credința religioasă nu mântuiește.

Acum câțiva ani, în sudul Franței, într-o seară, a fost propovăduită Evanghelia într-o sală publică. Adunarea tocmai începuse când a apărut o bătrână care a căzut curând în genunchi și se ruga rozariul. La aceasta își mișca fără zgomot și evlavios buzele, în timp ce își recita la rând rugăciunile învățate pe dinafară, în timp ce mâna ei apuca una după alta măregele de lemn ale rozariului și le împingea la o parte. Bătrâna era cunoscută ca una dintre multele pelerine care străbăteau acel loc. Când s-a terminat adunarea, o creștină credincioasă, doamna B., s-a dus la bătrână și a rugat-o: „Păreți obosită și epuizată; n-ați vrea să veniți la mine și să stați puțin la mine?” Cu aceste cuvinte, doamna B. a luat-o pe bătrână de mână, ca s-o conducă la locuința ei, situată în apropiere. Bătrâna a spus: „Într-adevăr, sunt foarte obosită; astăzi am mers deja mai multe ore, iar deseară mai trebuie să merg două ore, ca să-mi îndeplinesc sarcina zilei; și aceasta este grea la vârsta mea.” „Ce vârstă aveți?” „Am 92 de ani și aceasta este a 50-a oară că fac un pelerinaj la Notre-Dame des Ermites (un cunoscut loc de pelerinaj din sudul Franței). O, sunt o mare păcătoasă! Și cu cât îmbătrânesc, cu atât mai multe păcate văd la mine. Dar mai sper să obțin iertare de la Dumnezeu; dacă nu, atunci sunt, sărmană femeie, pierdută!” – La aceste cuvinte au curs lacrimi fierbinți peste obraji slăbiți, adânc ridaiți ai bătrânei. –

Ajunse acasă, doamna B. i-a oferit vizitatoarei un loc pe sofa. Apoi i-a spus: „Ștergeți-vă lacrimile, mamă dragă; am o veste bună pentru dumneavoastră. Știți să citiți?” „Da, știu să citesc.” „Atunci citiți aceste cuvinte din cartea lui Dumnezeu, pe care o am aici.” Cu acestea, doamna B. i-a întins bătrânei Biblia și i-a arătat un verset. Aceasta a citit cu voce tremurândă: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29.) Pornind de aici, doamna B. i-a arătat bătrânei pelerine, că toate strădaniile și eforturile personale ale omului de a-și împlini pedeapsa și de a-și ispăși păcatele sunt absolut zadarnice, că Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, Și-a dat pe lemnul crucii viața scumpă tocmai pentru cei vinovați și pierduți și a înfăptuit deplina satisfacție pentru toate cerințele drepte ale lui Dumnezeu, în privința păcatului. Ea a continuat: „Dumnezeu Însuși L-a lăsat să sufere acolo pe Răscumpărător pentru noi și vina noastră, așa că păcătosul, îndată ce se grăbește la Isus, poate să primească iertare și să plece liber.” – Bătrâna o privea pe doamna B. cu ochi mari și asculta atentă fiecare cuvânt. Doamna B. a continuat și i-a arătat bătrânei cuvântul Domnului de pe cruce: „S-a sfârșit!” Ea i-a arătat că pentru sufletul care dorește sincer mântuirea n-a mai rămas nimic altceva de făcut, decât să creadă în Domnul Isus și în lucrarea Sa împlinită. „Oricine crede în El, primește, prin Numele Lui, iertarea păcatelor” (Faptele apostolilor 10,43). „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1,7).

Bătrâna primea cu dorință crescândă, dornică, orice cuvânt, așa cum un pământ secetos bea ploaia domoală. Privirea i s-a luminat, ochii au început să strălucească. S-a ridicat dintr-odată, a aruncat rozariul din mâna și a strigat: „Du-te, tu nu mi-ai adus nici o pace; Domnul Isus m-a mântuit la cruce! S-a sfârșit! O, s-a isprăvit, păcatele mele sunt iertate! Acum vreau să pornesc la drum, dar nu spre Notre-Dame des Ermites, nu, vreau înapoi acasă și să le spun tuturor că Isus, numai Isus m-a mântuit pe mine, păcătoasa, prin scumpul Său sânge!” Într-adevăr, bătrâna s-a întors fericită în ziua următoare acasă; ea a găsit pace cu Dumnezeu în

lucrarea înfăptuită de Isus Hristos. – Ea s-a coborât acasă, îndreptățită, ca odinioară vameșul. (Luca 18,14.)

Aceasta este credința mântuitoare despre care vorbește Cuvântul lui Dumnezeu, Să crezi înseamnă să fii convins cu încrederea inimii: *Isus, da, numai Isus m-a mântuit prin prețiosul Său sânge!*

Această bătrână de 92 de ani a crezut toată viața în religia ei. Viața ei a fost dovada că ea a crezut într-adevăr, cu convingerea inimii, învățăturile preotului ei, altfel n-ar fi făcut în pelerinaj de cincizeci de ori drumul la Notre-Dame des Ermites. Și ea a crezut în Dumnezeu, și ea a fost profund convinsă de vina păcatului ei – în aceasta, ea a fost cu mult înaintea majorității oamenilor protestanți din creștinătatea de nume. Dar ea n-a crezut în lucrarea înfăptuită pe Golgota, în dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu, în prezența lui Isus, Mântuitorul înviat. Abia când a apucat cu inima acestea, ce a făcut *Isus pentru ea* pe cruce și ce a spus *Dumnezeu pentru ea* în Cuvântul Său, atunci a găsit pace, atunci a fost mântuită. Ea a crezut ambele mari mărturii ale lui Dumnezeu: *crucea de pe Golgota și Cuvântul lui Dumnezeu*. Îndată, cel de-al treilea martor, *Duhul Sfânt*, a dat mărturie inimii ei că era mântuită – astfel a fost ea *un copil fericit al lui Dumnezeu*.

Dacă vrem să examinăm întrebarea: „Ce înseamnă credința?”, atunci este important să înțelegem:

1. Că în lucrurile și problemele pământești toți oamenii cred – absolut indiferent dacă sunt atei, mormoni, budiști sau orice altceva ar fi;

2. Că mulți oameni au o credință religioasă în privința lucrurilor dumnezeiești și veșnice, căreia pot să-i aducă jertfe uimitoare, dar care nu le dă nici pace, nici nădejde;

3. Că numai credința care Îl apucă pe Fiul răstignit și înviat al lui Dumnezeu, ca Mântuitor și Împăciuitor, și Îi pune în mână trecutul, prezentul și viitorul, toată persoana, toată voința, numai ea îi dă păcătosului ce are nevoie: *viața veșnică*.

Abia atunci poate el să spună: – „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și iertarea, *prin credință*, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5,1-2).

III. Mântuirea prin credință este o realitate trăită, o reînnoire a vieții, limpede de recunoscut

Evangelhia harului aduce lumii pierdute de păcătoși, împovărate de vină, care are nevoie de ajutor, această veste: nici o vină a păcatului nu este prea grea, nici o suferință nu este prea adâncă, nici o nevoie prea mare, nici o problemă de nedescurcat – Dumnezeu are iertare, salvare, ajutor, mângâiere soluție pentru toți cei care, crezând și cerând har, caută adăpost la Isus, Fiul lui Dumnezeu. Ca această veste mântuitoare să fie înțeleasă de toți, Dumnezeu a scris în Biblie povestea temnicerului din Filipi:

„Pe la miezul nopții, Pavel și Sila se rugau și laudau pe Dumnezeu cu cântări, iar cei închiși îi ascultau. Și deodată s-a făcut un mare cutremur de pământ, încât s-au clătinat temeliiile temniței. Îndată s-au deschis toate ușile și s-au dezlegat legăturile fiecăruia. Temnicerul s-a trezit din somn și, când a văzut ușile temniței deschise, a scos sabia și era să se omoare, căci gândea că cei închiși au fugit. Dar Pavel a strigat cu glas tare, zicând: „Să nu-ți faci nici un rău, căci toți suntem aici!” Atunci temnicerul a cerut lumină, s-a repezit înăuntru și, tremurând de frică, s-a aruncat la picioarele lui Pavel și ale lui Sila. I-a condus afară și le-a zis: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” „Și ei i-au spus: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta!”” (Faptele apostolilor 16,25-31).

Acest bărbat, socotind că prizonierii au fugit, credea că și-a ruinat onoarea funcției. Hotărându-se pe loc, a vrut să procedeze după lozinca satanică: Mai bine mort, decât dezonorat! Poarta iadului era deja deschisă pentru a înghiți această pradă, când Dumnezeu l-a tras înapoi pe acest păcătos vinovat din prăpastia sinuciderii, prin strigătul lui Pavel. În

zguduirea imensă a acestui ceas, bărbatul și-a plecat genunchii și întrebarea veșniciei a ieșit din adâncul inimii sale: „*Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?*” Temnicerul credea că este un bărbat distrus – dar aceasta a fost numai înșelăciunea lui satan. Dumnezeu are un ajutor desăvârșit pentru el, ba chiar pentru toată familia lui. Acest bărbat și ai săi au înțeles în noaptea aceea realitatea Fiului prezent și plin de har al lui Dumnezeu, Cel răstignit, Cel înviat; ei au chemat marele Său Nume, ei s-au lăsat așa cum erau, cu toată vina și nevoia vieții lor, în mâinile Sale atotputernice. Harul lui Dumnezeu a răspuns imediat; în aceeași noapte, îngerii s-au bucurat pentru această ceată de păcătoși mântuiți. Lumea a văzut transformarea vieții unei familii întregi. De aici poate să înțeleagă orice copil ce înseamnă credință mântuitoare.

Numărul oamenilor deveniți falimentari din poporul nostru este enorm. Câți nu umblă deznădăjduiți pe lângă prăpastia deznădejdi! Unii sunt moral falimentari prin povara conștiinței, ceilalți sunt ruinați din punct de vedere al sănătății și al nervilor. La aceștia se adaugă apoi numărul mare al acelor care au sărăcit, cu sau fără vina lor. Mai numără pe lângă aceștia pe cei cărora li s-a răpit orice nădejde prin eșecuri și dezamăgiri. Dintre oamenii deveniți falimentari nu fac parte numai locuitorii din închisori și din beciurile infractorilor și din marile aziluri de noapte pentru cei fără adăpost; trebuie să ne gândim și la sutele de mii de femei care au căzut pradă rușinii; în spatele lor stau proxeneții și toți acei oameni neîndurători, care prin sărmanele sclave ale poftei carnale își mănâncă pâinea murdară, ei își umplu portofelul prin nenorocirea păcatului victimelor lor. – Pe lângă falimentari umblă marile cete ale acelor care poartă pe conștiință stigmat. Mulți apar în haine ale culturii, ale bunăstării, în parte cu găteala numelui respectabil și a buneii educații. Ei știu că sunt legați cu lanțurile păcatelor și ale viciului, dar nu cunosc nici o cale de eliberare. Mai adaugă milioanele acelor care au fost păziți, într-adevăr, prin harul lui Dumnezeu de adâncurile decăderii morale, dar care s-au dus fără pace, pentru că ei, cu multele lor păcate ale mâniei, ale egoismului, ale nerecunoștinței, ale trufiei, n-au căutat niciodată adăpost în har și în sângele lui Isus. Toți, toți ridică din umeri la întrebarea: „Ai tu o nădejde?” Majoritatea abia dacă știu ce vrei să spui. Numai izolat câte unii din acest întreg puhoi de oameni, mari și de rând, bogați și săraci, școliți și neșcoliți, știu că există o fericire adevărată, o siguranță deplină a iertării întregii vini. Majorității nu i-a spus nimeni că se găsește într-adevăr o nădejde minunată, indestructibilă, o țintă luminoasă a vieții pentru orice inimă care suspină. Cu toate acestea, harul lui Dumnezeu i-a chemat pe toți la acestea. Vino cu povara vinei tale, cu mărturisirea vinei tale la Isus, Mântuitorul! La El găsești ce are inima ta nevoie: iertare, pace, viața veșnică, purtarea de grijă a Tatălui atotputernic pentru toate nevoile și trebuințele vieții tale pământești. Ce simplă este calea: *crede în Domnul Isus!* Ce a făcut Domnul în acea noapte pentru temnicerul din Filipi, face și astăzi, în harul său minunat, pentru păcătoșii falimentari.

În orașul american St. Louis exista acum aproximativ 30 de ani un criminal faimos, pe nume Valentin Burke. Fotografia lui era în albumul de infractori pe care-l aveau în mâini toate autoritățile polițienești americane. Omul foarte puternic, cu trăsăturile feței ca de fier, care știa să înjure și să hulească așa de îngrozitor, avea în urma lui deja 20 de ani de pedepse diferite cu închisoarea. Acum se afla iarăși în spatele gratiilor, în detenție preventivă, când evanghelistul Moody a venit la St. Louis. Un ziar politic foarte răspândit a hotărât să publice cuvânt cu cuvânt predicile zilnice ale lui Moody. Astfel, într-o zi, în celula lui Burke a fost aruncat un ziar care avea un titlu tipărit cu litere aldine: „Capturarea temnicerului din Filipi”. Burke a început să citească zelos acest articol; deoarece și în America exista un oraș Filipi, unde el fusese deja, se aștepta să citească despre o revoltă din acea închisoare, în care infractorii îl iau prizonier pe temnicer. Dar a citit altceva, a citit despre păcat și har, despre pocăință și credință, despre mântuirea unui păcătos pierdut prin sângele lui Isus. Cuvântul lui Dumnezeu a acționat asupra acestui infractor împovărat de vină așa de zguduitor, încât încă în aceeași noapte l-a apucat pe Isus prin credință. Omul foarte puternic, agresiv, zăcea acolo, în celula izolată, cu fața în jos înaintea lui Dumnezeu, printre suspine și plâns cu sughițuri.

Astfel a găsit el în acea noapte, din adâncurile vieții sale pierdute, har deplin prin sângele lui Isus Hristos.

Când s-a crăpat de ziuă, totul devenise nou; temutul infractor ba plângea, ba striga de bucurie covârșitoare. Funcționarilor închisorii nu le venea să-și creadă ochilor și urechilor când au văzut această transformare incredibilă. Dar toată purtarea lui Burke, smerenia și blândețea lui arătau că erau veritabile. În mod minunat, puțin după aceasta, în dezbateră judiciară a fost achitat și eliberat. Acum, omul cu față de infractor stătea pe stradă fără un loc de muncă. El era decis, cu energie divină, ca mai bine să moară de foame pe stradă, decât să-și mai întindă mâna după un bun străin. Când a observat că înfățișarea lui exterioară intimidă, că nimeni nu avea încredere în el, L-a rugat pe Domnul: „Doamne, oamenii nu mă plac și ei nu știu ce ai făcut Tu pentru mine; dă-mi o față prietenoasă!” Domnul l-a ascultat; trăsăturile feței lui s-au transformat, încât pacea interioară se reflecta din ele. În timp ce a căutat luni în șir un loc de muncă stabil în St. Louis și în New York, poliția îl supraveghea intens. Viața lui era așa de fără cusur, încât directorul poliției din St. Louis a decis să-l angajeze. Astfel a găsit Burke dintr-odată ce-L rugase pe Dumnezeu, o pâine cinstită și el L-a proslăvit prin loialitate astfel, încât a câștigat deplina încredere a autorităților. Când câțiva ani mai târziu a venit Moody iar în St. Louis și a aflat despre Burke și întoarcerea lui la Dumnezeu, l-a vizitat în clădirea poliției. Evanghelistul l-a găsit aici pe fostul spărgător, cum în timpul unei dezbateri judiciare păzea o pungă cu pietre prețioase în valoare de un sfert de milion. Cu greu ar putea fi dovedită mai potrivit transformarea totală a unui păcătos impertinent, împovărat de vină, decât prin aceea că autoritățile polițienești l-au ales pentru o asemenea slujbă, ca om de încredere, pe infractorul recidivist.

Da, este o realitate: nici un om nu este prea rău, nici un om nu este căzut prea adânc; Isus vrea și poate să-l mântuiască, numai să se apropie păcătosul de acest Mântuitor plin de har, cu mărturisirea sinceră și adâncă a vinei și a necazului său.

Despre robii păcatului, din Corint, este scris în Biblie un cuvânt minunat: „Nu vă înșelați: nici curvarii, nici idolatrii, nici adulterii, nici cei care se masturbează, nici homosexualii, nici hoții, nici lacomii de bani, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. *Și așa erați unii dintre voi.* Dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți, dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru” (1 Corinteni 6,9-11). Acești foarte decăzuți sclavi ai poftei carnale, de mai înainte, din Corint, au trăit deci puterea harului eliberator. Același lucru îl trăiesc și astăzi astfel de oameni, care vin la Isus, crezând, cu poverile conștiinței lor și cu lanțurile păcatului lor și I se încredințează Lui cu nenorocirea păcatului lor.

Într-un ceas de seară, în februarie 1908, în S., un bărbat tânăr, foarte cultivat, bogat, s-a întâlnit cu un martor al lui Isus. Ce l-a adus? El simțea că puterea păcatului, cu care era legat, îi va distruge trupul și sufletul, da, el simțea deslușit ruina nervilor lui, ale puterilor sale intelectuale. Pe lângă aceasta, în trecutul lui, până foarte de curând, existau ceasuri întunecate, care ar fi trebuit să-l ducă în fața procurorului, dacă ar fi devenit publice. El vedea limpede că nu era nevoie decât de un denunț și atunci el, fiul unei familii respectabile – trebuia să fie acuzat în fața instanței. La ce îl ajuta deșteptăciunea lui, instruirea lui, bogăția lui, bunul său nume? El se vedea pe marginea ruinei complete. Mai exista ajutor pentru el? Martorul lui Isus și-a deschis Biblia și i-a citit ce îi spune Dumnezeu păcătosului vinovat: „Dar cât despre fricoși, necredincioși, urâcioși, ucigași, desfrânați, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică *moartea a doua*” (Apocalipsa 21,8). „De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor, așa că își necinstesc singuri trupurile, căci au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și au cinstit și au slujit creaturii în locul Creatorului, care este binecuvântat în veci” (Romani 1,24-25). „Iar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, pentru ca, după cum păcatul a stăpânit prin moarte, tot așa și harul să stăpânească prin dreptate, dând viață veșnică prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5,20-21). „Fiindcă plata păcatului

este moartea, însă darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru” (Rom.6.23). „Pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19,10). – Cuvântul lui Dumnezeu, sămânța nașterii din nou, își dovedește minunata putere în omul acesta. El și-a mărturisit într-o seară păcatul, a apucat harul, s-a încredințat în mâinile lui Isus. Ce oră sfântă! – Acest bărbat pătat, profund vinovat, a fost născut din nou la o viață nouă, veșnică. Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. Acestui păcătos iertat i-a venit în minte că acum un șir de ani, în patria sa, a făcut un sperjur ca să iasă nepedepsit dintr-o cercetare judecătorească. Trecuseră șapte ani de atunci. Dar Duhul lui Dumnezeu, care este un Duh al adevărului, l-a determinat pe acest bărbat să scrie o scrisoare la procuratură, în care și-a mărturisit deschis sperjurul și păcatele, în care spunea că el – biruit de harul lui Dumnezeu - a devenit un copil al Dumnezeului veșnic, un mărturisitor al lui Isus, Mântuitorul său. A fost chemat în fața instanței. Atunci a mărturisit în fața curții de jurați cine a fost, ce a făcut – dar a mărturisit și ce a făcut Isus pentru el și în el. Această mărturie simplă a fost o predică puternică despre puterea și dragostea mântuitoare, eliberatoare a Fiului lui Dumnezeu, despre minunea împăcării depline prin sângele vărsat pe crucea de pe Golgota.

Condamnarea a urmat potrivit legii. Acest bărbat a fost în timpul lungii sale detenții în celulă izolată, o mărturie limpede despre fericirea indestructibilă și despre pacea liniștită a copiilor lui Dumnezeu. De la directorul închisorii până la paznicul închisorii, toți au văzut un om cu fața luminoasă. Scrisorile lui dădeau mărturie că Domnul său era zi și noapte cu el, pentru a-i înviora inima. Toate petele, toată vina le luase sângele lui Isus și în privința viitorului nu-și făcea griji.

El devenise un om cu totul nou, o înfăptuire limpede a cuvântului: „Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5,17).

Dar aceasta n-o trăiesc numai acei adânc decăzuți moral, ci o trăiește orice creștin adevărat. În nașterea lui din nou, el a primit o viață nouă, pe care mai înainte n-a cunoscut-o: *viața veșnică*.

IV. Orice om este din fire un păcătos vinovat.

El este pe calea spre veșnica pierzare ca un om pierdut; el trebuie să fie mântuit

Exemplele de mai sus dovedesc că harul mântuitor este destul de puternic ca să răspundă credinței chiar și în cele mai deznădăjduite cazuri. Dar trebuie înțeles, că toți oamenii, chiar și cei buni moral și evlavioși, stau înaintea ochilor lui Dumnezeu ca păcătoși vinovați și pătați. Ei sunt din firea și din ființa lor: *oameni pierduți, care trebuie să fie mântuiți*.

Oamenilor le merge ca zdrențelor care sunt duse la fabrica de hârtie; între ele sunt unele care arată binișor de curate, dar toate sunt inutilizabile în starea de până atunci. *Toate* au nevoie, înainte să poată fi transformate în hârtie albă ca zăpada, de o curățare și transformare totale. Aceasta din urmă se face și prin procesul de fabricație, cu folosire de clor și de acizi, atât cu cele deschise la culoare, cât și cu cele închise la culoare, cu cele roșii și cu cele negre.

Omului firesc, care pune preț pe onoarea lui, îi displace să se socotească printre oamenii total pierduți și josnici. Mulți oameni cred că ei n-ar fi chiar așa de răi. Ei văd alți oameni, a căror viață este vopsită și mai în negru și atunci ei se socotesc buni. Ei nu recunosc ce este omul firesc înaintea lui Dumnezeu – toată virtutea și dreptatea lui nu sunt decât o haină din zdrențe rupte și murdare. Mâna harului lui Dumnezeu se întinde spre cei sinceri, care se lasă convinși de vina și de starea lor pierdută. Harul își serbează triumful în aceștia. *Împăcarea este pentru oamenii vinovați, harul este pentru oamenii condamnați, salvarea este pentru oamenii pierduți*. Temnicerul din Filipi a fost în propriii lui ochi un asemenea om – harul l-a salvat. Ești și tu vinovat și pierdut? Atunci ești și tu un obiect potrivit pentru harul lui Dumnezeu. Acesta face o curățire deplină prin sângele lui Isus. Din vechime s-au contrazis

oamenii: dacă inima omului este în fond bună sau rea. Iată câteva mărturii de la înțelepții Greciei și ai Romei.

Sofocle (a trăit în Atena între 496-406 î.H.) spune: „Tuturor oamenilor le este comună păcătuirea.” Aristotel (a trăit în Atena între 384-322 î.H.) spune: „Ce este omul? O imagine a neputinței, o minge a nestatorniciei, leagănul invidiei și al nenorocirii.” Plutarh (a trăit în Chaeronea între 46-125 d.H.) spune: „Patimile sunt înnăscute la om; n-au fost aduse în el din afară.” Crates (a trăit în Grecia în jurul anului 328 î.H.) spune: „Cum în rodie este întotdeauna un sâmbure stricat, tot așa este și în fiecare om cel puțin o înclinație păcătoasă; nici unul nu este fără păcat.” Seneca (a trăit în Roma, din anul 4 î.H., până în 65 d.H.) spune: „Toți suntem răi. Ceea ce unul critică la alții, aceea va regăsi fiecare în inima lui.”

Acești bărbați, cu toate că erau păgâni, au avut prin conștiința lor o convingere adâncă despre păcatul care locuiește în inima omului (citește Romani 2,14-15). Și ce părere are Dumnezeu despre inima omului? „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17,9.) „Gândirea inimii omului este rea din tinerețea lui” (vezi Geneza 6,5 și 8,21). Cine a privit puțin în inima lui și în inima oamenilor din jurul lui, acela știe că inima omului este rea. Nu-i nevoie să-i înveți pe copii răutatea, ei știu să mintă din ei înșiși, fără învățător, să fie neascultători, să batjocorească, să se necăjească reciproc, să se certe, să fie nervoși, să se prefacă, să-și neglijeze datoria, ba chiar să fure, să înșele și să se îndeletnicească cu poftă murdare. Este *numai har* dacă un om rămâne păzit de adâncurile distrugătoare ale păcatului.

Despre un medic credincios, care a locuit în secolul al 18-lea în Leyden, în Olanda, se numea Hermann Boerhaave, se relatează că a început să plângă cu amar când a văzut un infractor dus la locul de execuție. Au încercat să-l liniștească, pentru că acel bărbat meritase din plin pedeapsa cu moartea. Dar Boerhaave a răspuns: „Nu plâng pentru el, ci pentru mine; căci nu pot să nu mă gândesc că toate instinctele rele care l-au dus pe nefericit pe calea viciului, zac și în inima mea. Dacă n-am devenit infractor, atunci aceasta a fost numai harul nemeritat al lui Dumnezeu față de mine.”

Majoritatea oamenilor nu cunosc nici inima lor rea, nici puterea ocrotitoare și eliberatoare a harului lui Dumnezeu, nici viclenia și puterea lui satan, stăpânul acestei lumi, care îi conduce sub puterea lui. Ei își închipuie că pot să se oprească pe calea păcatelor lor, dacă și unde vor ei. Aceasta este o eroare fatală. „Adevărat, adevărat vă spun,” le-a răspuns Isus, „că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului” (Ioan 8,34.). Puterea păcatului îl leagă pe om în lanțuri și cu cât merge mai mult timp conștient pe calea păcatului și savurează pofta păcatului, cu atât mai tari devin lanțurile de care îl duce satan, tatăl minciunii, pe robul lui legat astfel. Ce-i drept, conștiința îi mărturisește păcătosului că el este responsabil pentru căile și faptele sale, dar el nu poate rostogoli vina de pe el – dar nici nu se poate elibera singur din lanțuri, Aceasta o poate face numai Isus. Isus este Eliberatorul. „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi” (Ioan 8,36). Isus bate la inima ta; dacă Îi deschizi, El te eliberează. Dar dacă nu-i deschizi, atunci să nu crezi că ai avea putere să hotărăști cât de departe vrei să urmezi păcatul.

Este o eroare fatală dacă oamenii cred că omul este în fond bun, numai că trebuie să-l ghidezi printr-o educație înțeleaptă, apoi devine bun. Bineînțeles că educația înțeleaptă este necesară, poruncită de Dumnezeu, o cale de binecuvântare. Ferice de poporul în care disciplina și ordinea în familii, în ateliere, în armată îi închide calea celui rău și unde se cere ce este plăcut lui Dumnezeu. Este neapărat necesar ca tineretului să i se pună în fața ochilor binele, să se pedepsească răul – acolo unde nu se petrece acest lucru, intră blestemul. Dar nici o educație nu-l poate elibera pe un om de puterea păcatului, nici măcar cea mai bună, aceasta poate s-o facă numai harul lui Dumnezeu prin credința în Hristos.

Odată, un profesor renumit a ținut o prelegere despre educație, în prezența lui Frederic cel Mare. El a spus că omul este în fond bun, numai că trebuie să fie corect educat și atunci vor fi numai oameni buni. Bătrânul împărat învățase să-i cunoască pe oameni într-o viață lungă.

Când profesorul a terminat, împăratul s-a sculat, l-a bătut pe umăr și i-a spus în franțuzește: „El nu cunoaște încă această rasă blestemată!”

Omul în starea lui firească este un păcătos pierdut, vinovat. Dar nu numai aceasta; el este născut sub influența dominatoare și sub puterea care leagă a lui satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu. Oamenii nu sunt deloc conștienți de aceasta din urmă, dimpotrivă, ei cred că sunt liberi, în timp ce au o voință legată. Este valabil pentru toți oamenii, că Evanghelia le este trimisă „ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu, ca să primească iertare de păcate” (Faptele apostolilor 26,18).

Orice om sincer, care vrea să facă voia lui Dumnezeu, va fi convins că în el este o putere care-l împiedică să facă binele și că oamenii din jurul lui sunt constrânși de un stăpân al universului să facă răul, să I se opună lui Dumnezeu și să-L contrazică pe Dumnezeu. Aceasta este valabil pentru toți oamenii, chiar și pentru cei evlavioși, virtuoși, nobili. Este o parte esențială a adevărului Evangheliei, că și cei păziți moral și cei virtuoși au nevoie de mântuire. *Tu* și atunci ești un vinovat, când faci parte dintre cei curați moral. Nenumăratele tale indiferențe față de Dumnezeu, nerecunoștința față de dragostea cu care Isus te-a căutat, te acuză!

Cum sună prima și cea mai mare poruncă? „...Să iubești pe DOMNUL Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău.” Aceasta este cea dintâi și ce mai mare poruncă” (Matei 22,37-38). Am ținut eu porunca aceasta? Știu că n-a fost așa. Deci, dacă eu am încălcat zilnic, toată viața, această cea mai mare poruncă, nu sunt eu atunci cel mai mare păcătos? Într-adevăr, sunt; nerecunoștința mea față de Dumnezeu și de oameni ajunge până la cer. Nu este acesta adevărul și din viața ta? Cu toate acestea, harul lui Dumnezeu te-a purtat până în ceasul acesta. Sentința divină asupra neamului omenesc sună așa: „Nu este nici un om drept, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere, nu este nici unul care să-L caute pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (Romani 3,10-12). Privește-L pe Isus, care a luat asupra capului Său nevinovat vina ta –vina ta nemărginit de mare! Privește-L pe Chezașul tău, care a intrat în judecata lui Dumnezeu și a primit sentința dreaptă, care a purtat toată pedeapsa pe care ai meritat-o tu! Privește-L cum luptă suferind și murind pe cruce – lasă raza acestei dragoste a lui Dumnezeu să-ți atingă inima și conștiința și lasă-te convins că nu-ți rămâne nimic altceva de făcut, decât să cazi la picioarele lui Isus ca un om vinovat, care cere har!

Astfel stăm în fața unor fapte foarte limpezi:

1. Omul firesc nu este bun și liber, ci inima lui este înclinată spre rău, legată în robia păcatului. El este din fire pierdut și pe calea spre veșnica pierzare; el trebuie să fie mântuit. Scriptura spune despre omul firesc: „Știm, în adevăr, că legea este duhovnicească; dar eu sunt pământesc, vândut păcatului ” (Romani 7,14).

2. Satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu, stăpânul acestei lumi, îi ține pe oameni strâns în puterea lui prin mii de fire și lanțuri, îi înșală, le orbește ochii, ca să nu fugă la Isus, marele Mântuitor. „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, căci *dumnezeul veacului acestuia* a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei” (2 Corinteni 4,3-4).

3. Fiul lui Dumnezeu este aproape de toți oamenii, un Mântuitor prezent, ca să salveze pe orice om sincer din puterea lui satan, din blestemul și lanțul păcatului, numai să I se încredințeze, crezând. „Căutați pe DOMNUL cât timp se poate găsi; chemați-L cât timp este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nedrept de gândurile lui, să se întoarcă la DOMNUL, care va avea milă de el, la Dumnezeuul nostru, care nu obosește iertând.” (Isaia 55,6-7). „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit!” (Romani 10,13).

V. Satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu și al oamenilor

Faptele de mai sus trebuie cunoscute și recunoscute limpede; ele constituie terenul pe care se desfășoară marea luptă dintre lumină și întuneric.

Înainte de toate trebuie înțeles *cine este satan*, marele vrăjmaș al lui Isus, tiranul, din puterea căruia trebuie eliberat omul legat.

Cuvântul lui Dumnezeu descrie starea omului firesc după cum urmează: „Și voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre păcătoase, făcând lucrurile voite și gândite de firea păcătoasă și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți” (Efeseni 2,3). Scriptura spune și despre martorii Evangheliei: „Căci lupta noastră nu este împotriva sângelui și a cărnii, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor acestor întunecimi, împotriva duhurilor răutății în locurile cerești” (Efeseni 6,12).

Satan a făcut să fie ridicole aceste adevăruri importante pentru oamenii înșelați. El le spune: Nu există nici un diavol. Copii, doar n-o să fiți atât de proști, încât să credeți în diavol! Acest limbaj le place oamenilor; în fond, cui i-ar plăcea să fie ținut de prost? Imediat o repetă toți: un diavol în persoană? Imposibil – aceasta este numai o idee pe care au scornit-o oamenii. Nimeni nu trebuie să se teamă de diavol, dimpotrivă, avem numai motive să ne amuzăm de el. Goethe, marele cunoscător de oameni, spune: „Lumea nu-l observă pe diavol, nici dacă îi prinde de guler!” Așa este. Omul crede cu plăcere ceea ce dorește. Oamenii doresc să nu existe nici un diavol și atunci, firește, nu există nici păcat, nici pedeapsă, nici iad. Tot adevărul biblic despre păcat, judecată și dreptate se face atunci țândări. Atunci nu mai trebuie să se teamă de Dumnezeu, nu mai este nevoie de un Răscumpărător din vina păcatului și din blestemul păcatului. Oamenii trăiesc pentru timpul de acum, se amuză cât de bine pot și se străduiesc să uite ce va veni. Cât de departe a mers această declarație conștientă de război a poporului nostru față de Dumnezeu și de Cuvântul Său, putem recunoaște limpede din aceea, că în cercuri largi din orașele germane, în 1908, seara de carnaval a fost serbată ca sărbătoarea iadului.

Atunci a fost sărbătorit în Heidelberg, în duminica din 1 februarie, o sărbătoare a diavolului sub numele de: O noapte în lumea de sub pământ. Satan însuși a fost prezentat ca om bun, vesel, prietenos, care, în fond, n-a urmărit decât ca oamenii să se distreze nevinovat. „Printre tunete și fulgere a apărut prințul satan din odăile sale, în haine strălucitoare, ca să le ureze bun-venit noilor săi oaspeți, cu un salut poetic și să le arate următoarele festivități în onoarea lor. La porunca lui s-au ivit la început mici figuri încântătoare de diavoli, 20 de copii, care au executat o horă frumoasă și tot felul de distracții.” Așa se spunea în reportajul festiv din ziar. În München s-a sărbătorit într-un teatru, carnavalul artiștilor de pe scenele din München, sub titlul: „Marea aiureală”. Se înțelege de la sine că la această sărbătoare a fost batjocorit și ridiculizat ceea ce este sfânt și adevărat. Sute de oameni au cântat și ei cântece vesele în care a fost lăudat iadul și a fost ironizat cerul. S-a batjocorit în legătură cu mântuirea sufletelor și iertarea păcatelor. Publicul a primit toate acestea râzând, ca și când n-ar fi nimic – o dovadă zguduitoare despre cum un popor este pe cale să se prăpădească din cauza ateismului. „Dar aceștia, ca niște animale fără minte, din fire sortite să fie prinse și nimicite, batjocorind ce nu cunosc, vor pieri în însăși stricăciunea lor și își vor primi plata pentru nedreptatea lor. Fericirea lor este să trăiască în plăceri ziua, în amiaza mare. Ca niște întinați și pătați, se dedau la plăcerile lor, când ospătează împreună cu voi. Le scapără ochii de adulter și nu se satură de păcăuit. Ademenesc suflete nestatornice, au inima deprinsă la lăcomie de bani, sunt niște copii ai blestemului” (2 Petru 2,12-14). Cei care au născocit asemenea petreceri, la care au disprețuit cele mai prețioase adevăruri ale Evangheliei – ei înșiși sunt înșelați de marele înșelător, care îi duce de nas.

Nu trebuie nimeni să se mire de aceste lucruri. Este scris: „Mai întâi, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, umblând după poftele lor și zicând: „Unde

este făgăduința veniri Lui? Căci, de când au murit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul creației.”” (2 Petru 3,3-4). Este dumnezeul veacului acestuia, satan, care orbește ochii celor înșelați cu pofta trecătoare, cu pofta ochilor, cu pofta cărnii și cu mândria vieții, ca să nu strălucească peste ei lumina Evangheliei.

Multe cărți impresionante s-ar putea scrie pentru a prezenta cum Satan a dus la distrugere, în rușine, în disperare, în boală trupească incurabilă, în casa de nebuni, la o moarte timpurie, vieți omenești dragi, binecuvântate, prin înșelăciunea poftii carnale. Dar acest mare vrăjmaș mai are încă multe alte mijloace și căi pentru a-i înșela pe oameni. Unul dintre multele sale mijloace de înșelare este alcoolul, prin care el îi aduce pe oameni pe căile păcatului, pe care ei n-ar fi mers altfel niciodată; un alt mijloc satanic de înșelăciune este banul, pe care satan i-l arată omului de la distanță și îi strigă: Dacă l-ai avea – ai fi fericit. Oamenii n-au idee cât de satanic este satan, ce plăcere are să-i facă nefericiți pe aceia care îi slujesc de bunăvoie. Aceasta se poate vedea la fel de bine la cel zgârcit, care își are idolul în banii economisiți, ca și la hoțul și escrocul care, înfășurați de lăcomia banului, își întind mâna după bunul străin.

Ținta năzuită de marele meșter al înșelăciunii este mereu aceeași: oamenii să fie înșelați până în ultimul minut al vieții lor asupra realității veșniciei.

Și tu ești în primejdie să fii înșelat de acest vrăjmaș. El caută să te convingă că: Veșnicia? Mântuirea? Ce sunt acestea? Aceasta este înșelătorie evlavioasă. Păcat? Vină? Iertare? Pace? Acestea sunt iluzii fără valoare. Hristos, Cel răstignit? El să fie un Salvator al păcătoșilor pierduți? Nimic altceva decât zgomot învechit! Cui îi pasă de asemenea lucruri? Nu este timp pentru așa ceva. Muncește și savurează-ți viața! – Astfel sunt înșelați milioane de oameni.

Orice negustor se informează despre credibilitatea și reputația firmei cu care intră în relații comerciale. Primejdia de a cădea în mâini înșelătoare este așa de mare, încât există centre deosebite de informații, firme mari care se ocupă numai cu așa ceva, să facă rost de informații despre renumele comercial, despre prestigiul, despre capacitatea de plată, privind unele afaceri și persoane. Când se întreabă la asemenea centre de informații dacă domnul X. sau firma Y. merită încredere, atunci se obține o informație amănunțită și aproape întotdeauna de încredere. Afli cine este domnul X., câtă avere are, de cât renume se bucură în cercurile comerciale. Cu toate acestea, există o personalitate cu care au de-a face toți oamenii, dar despre care nu se informează nimeni, deși ar fi foarte ușor să se obțină o informație de încredere despre el și afacerea lui – acesta este *satan, dumnezeul veacului acestuia*, în împărăția căruia suntem născuți și trăim. Suntem înconjurați din toate părțile de agenții lui; el este cel mai rafinat înșelător, trișor și mincinos – dar aproape nimeni nu-l recunoaște. El îi înșală pe oameni, răpindu-le fericirea vieții pentru timp și veșnicie, în multe cazuri sănătatea, fericirea și pacea familiei lor, toată binecuvântarea minunată pe care bunătatea lui Dumnezeu a vrut s-o pună în viața lor și totuși reușește să facă astfel, ca oamenii să-i nu-i recunoască înșelăciunea și să-i cadă victime.

Acum câțiva ani s-a împușcat fiul înfloritor, de 26 de ani, al uneia dintre familiile cu reputație. Ce se întâmplase? El a avut o relație adulteră cu o femeie. Aceasta a divorțat de soțul ei de dragul lui. După ce s-a petrecut aceasta, ea i-a cerut adulterului să se căsătorească cu ea. Dar el nu voia așa ceva. Ce era de făcut? Femeia se agăța de el și el a văzut că nu mai poate să scape. Atunci a găsit refugiul la pistol. – Este de folos să se cerceteze mai îndeaproape un asemenea caz, pentru a recunoaște viclenia înșelătoare a lui satan. El arată întâi pofta ademenitoare a păcatului; oamenii înșelați intră pe calea adulterului. Un om cinstit, care nu gândește nimic rău despre soția lui, va fi amăgit, copiii pierd devotamentul și dragostea mamei lor, fericirea și onoarea unei case sunt distruse. Ce povară se adună pe conștiința celor vinovați! În plăcerea păcatului sunt schimbate promisiuni de dragoste; urmarea este divorțul.

Bărbatul înșelat o cheamă zadarnic pe femeia infidelă înapoi, pe calea binecuvântării. „Îți voi ierta tot!” Degeaba – divorțul se face și reușește. Acum, femeia infidelă așteaptă loialitate din partea adulterului; ea speră să găsească la el o fericire mai bună. – Dar tânărul bărbat își

dă seama ce îl așteaptă: va avea toată viața lângă el, fără binecuvântarea părinților, reamintirea păcatului său. El strigă: „Nu pot!” „Dar ți-ai dat cuvântul! M-ai făcut nefericită, eu am sacrificat totul pentru tine!” Conștiința celui fără conștiință a început să strige; ochiul lui n-a văzut nici o cale de ieșire. Satan șoptește: Pune-ți capăt vieții! Norii devin tot mai întunecoși; el ia arma morții și o face. Satan râde batjocoritor. Ce capodoperă îi reușește aici! Lumea numește aceasta un roman care se termină ca tragedie.

Nu este aici aceeași poveste a păcatului, care s-a petrecut odinioară în Paradis? Acolo se spune despre Eva: „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să facă pe cineva înțelept. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și soțului ei, care era lângă ea, și a mâncat și el” (Geneza 3.6). În acest fruct ademenitor, ei au mâncat moartea, suferința, pieirea. De aceea spune Domnul despre satan: „Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să distrugă. Eu am venit ca oile Mele să aibă viață și s-o aibă din belșug” (Ioan 10,10).

Oamenii merg pe calea cea largă, ce duce la pierzare. Cu viețile oamenilor se întâmplă așa cum se întâmplă cu mișcarea pământului și cu corpurile cerești. Totul pare că stă nemișcat, nu se observă nimic din viteza nebună cu care ele se rostogolesc prin cosmos. Dar ele nu stau pe loc. „*Și noi zburăm*”, - Încotro? Spre veșnicie. Este vorba despre ultima hotărâre privind ce vei fi veșnic și unde vei fi veșnic. Nu te lăsa înșelat! Se apropie repede ceasul în care perdeaua se va rupe și vei sta în fața lui Dumnezeu și a oamenilor ca ceea ce ești cu adevărat, cu toată povara și rușinea păcatului tău. Căci dincolo de timpul acesta și dincolo de viața aceasta pământescă nu te poate ajuta nimeni. Dar astăzi bate la inima și la conștiința ta Acela care te iubește de nespus, singurul care poate și vrea să te salveze – *Isus, Fiul lui Dumnezeu*. El a fost pe crucea de pe Golgota, împovărat cu vina ta și cu blestemul păcatului tău. El este aproape de tine; deschide-I inima ta și recunoaște-L – *la El nu vei fi niciodată înșelat*.

VI. Credința mântuitoare se bazează pe ce a făcut Isus pe cruce și pe ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său

Părerii și concepții, dorințe și speranțe, învățături și cuvântări, toate acestea pot pregăti evenimente mari – dar numai *pe fapte*, pe realități trăite se clădesc marile creații noi și transformări hotărâtoare în viața indivizilor, ca și în viața popoarelor și a statelor. Victoriile de la Wörth, St. Privat, Sedan, capitulările de la Metz și Paris au fost fapte pe care s-au clădit încheierea victorioasă a războiului din 1870/1871, întemeierea Reichului German cu toate consecințele lor pentru națiunea germană. Dezvoltarea națională a patriei noastre se bazează pe acele evenimente istorice. Cine ar vrea s-o pună la îndoială pe aceasta din urmă, ar fi iresponsabil.

Este deosebit de important să înțelegem că și credința creștină, această forță biruitoare care până în ziua aceasta a transformat vieți de oameni, ba chiar case și familii întregi, se bazează pe fapte. Atâta timp cât oamenii privesc creștinismul ca pe o învățătură creștină, pe care individul o poate accepta sau refuza, fiecare după înclinația și starea sa interioară, ne găsim nu numai într-o eroare spirituală, ci în același timp și în una istorică.

Oamenii recunosc de bunăvoie faptele mari ale oamenilor – dar de îndată ce este vorba despre *marile fapte ale lui Dumnezeu*, se consideră îndreptățiți să le ștergă pe acestea din istoria omenirii și să le mute pe terenul legendei, al fanteziei, al ficțiunii – cu toate că efectele marilor fapte ale lui Dumnezeu sunt în fața ochilor tuturor oamenilor.

Nici un om cu judecată nu pune la îndoială realitatea istorică a lui Alexandru cel Mare, biruințele lui de la Granicus, de la Issos și Gaugamela, intrarea sa victorioasă în Babilon, marele său imperiu, campania sa către India – deși toate acestea s-au făcut repede praf și cenușă. Dar că Ful lui Dumnezeu a venit pe pământ, că S-a împovărat cu vina lumii, că a îndurat pe cruce dreapta judecată a lui Dumnezeu, că a deschis poarta spre casa Tatălui pentru păcătoșii vinovați, că a înviat biruitor din mormânt, că ucenicii și martorii lui Isus au primit

viața veșnică, dumnezeiască prin Duhul Sfânt, și o mai primesc și astăzi, că Fiul înviat al lui Dumnezeu este la ai Săi viu și prezent, că El i-a făcut și vrea să-i facă martori biruitori în toate timpurile, - aceste fapte nu trebuie recunoscute? Credința creștină se bazează pe ce a făcut Dumnezeu.

Prima faptă a lui Dumnezeu: „Dragostea lui Dumnezeu s-a arătat față de noi prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. În aceasta este iubirea, nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre. ... Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii” (1 Ioan 4,9-10 și 14).

Ce veste, că Domnul slavei, Creatorul tuturor lucrurilor a devenit om, că El a venit pe lume ca Fiu al fecioarei Maria, că a fost culcat în ieslea de la Betleem! Înțelege această realitate: Acela care este oglindirea slavei Tatălui și întipărirea Ființei Lui, care susține toate lucrurile prin Cuvântul puterii Lui, a părăsit slava Tatălui, a devenit asemenea nouă, un om, și la înfățișare a fost găsit ca un om. El a trecut prin această viață sărmană pentru că a vrut să ne mântuiască.

Ce eveniment! *Fiul lui Dumnezeu a venit personal pe pământ* pentru că n-a putut să suporte ca noi să fim pierduți pentru totdeauna. El a venit din dragoste la noi, vrăjmașii Săi, păcătoși vinovați, pătați. Ce faptă! O, așează-te pe acest teren al realității: Isus a venit pentru că te caută și te iubește. *Ești tu convins de aceasta? Recunoști tu această faptă a lui Dumnezeu?*

A doua faptă a lui Dumnezeu: *Isus, Domnul slavei, a murit pe cruce în judecata lui Dumnezeu, ca Chezaș pentru păcătoșii vinovați.* „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,21). Omul poate să fi ținut de cincizeci de ori vinerea mare, să fi mers de o sută de ori la Cina Domnului, fără să fi înțeles cu credința inimii realitatea aceste mari fapte a lui Dumnezeu.

Așează-te cu gândul sub crucea de pe Golgota. Bărbatul palid, încununat cu spini, care atârna acolo pe cruce între doi tâlhari, ca un om ticălos, vinovat, blestemat, este singurul Fiul al lui Dumnezeu, Domnul vieții, Creatorul tuturor lucrurilor. Pe capul Său stă toată povara a tot ceea ce a fost păcat în ființa ta, în gândurile tale, în dorințele tale, în cuvintele tale, în comportamentul tău. El poartă vina ta, El ocupă locul tău în fața Judecătorului sfânt. Ca garant al tău, El primește toată pedeapsa dreaptă pe care ai meritat-o tu. În orele întunecate ale judecății divine a fost părăsit de Dumnezeu, pentru că păcatul a stat între El și Dumnezeul sfânt. Când sentința a fost executată, El s strigat: „*S-a sfârșit!*” „Desigur, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui; și noi am socotit că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,4-5).

S-a petrecut aceasta cu adevărat pentru tine? Recunoști tu această faptă a lui Dumnezeu? Te așezi tu sub efectele ei? Ești convins că dragostea pentru tine L-a dus pe Fiul lui Dumnezeu pe cruce și că Dumnezeu, pentru că te-a iubit pe tine, cel vinovat, L-a privit pe singurul Său Fiu suferind și murind în locul tău, în judecata dreaptă asupra vinei tale? A curs într-adevăr sângele Fiului lui Dumnezeu pe cruce pentru vina ta?

Cine este convins de acest fapt și se smerește înaintea lui Dumnezeu cu vina păcatului său și cu starea sa pierdută, pe acela îl transformă jertfa de pe Golgota dintr-un om vinovat într-un om drept, dintr-un om pierdut într-un moștenitor al vieții veșnice. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16).

Este limpede că această realitate istorică petrecută, această realitate pecetluită cu sângele Fiului lui Dumnezeu, este cel mai mare eveniment din timp și din veșnicie pentru orice om care crede, mult mai importantă, mai sfântă, cu consecințe mai grele decât orice faptă din viața popoarelor, din familie sau din propria viață. Dacă este adevărat că Fiul lui Dumnezeu a

venit pentru mine din ceruri, că a suferit și a murit pe cruce pentru mine, pentru că dragostea Sa a vrut cu orice preț să mă mântuiască, atunci are dreptul, ca cea mai mare persoană, să fie iubit și onorat de către mine mai presus de orice. Atunci trebuie să-I aparțină Lui toată inima și viața mea, ca o jertfă de mulțumire și ca o mărturie a ceea ce a făcut El pentru mine. Într-adevăr, Fiul lui Dumnezeu a vrut să răscumpere cu sângele Său această simpatie a mea, căci așa este scris: „Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5,15).

A treia faptă a lui Dumnezeu: Dumnezeu L-a înviat dintre morți pe preaiubitul Său Fiu. El n-a murit ca unul biruit de moarte, ci El Și-a dat de bunăvoie la moarte viața prețioasă, ca ispășire pentru cei vinovați, pe care voia să-i mântuiască harul lui Dumnezeu. De aceea n-a putut moartea să-L țină. El a murit ca biruitor asupra lui satan, a păcatului, a morții și a lumii și a intrat în hades (Locuința Morților), pentru a deschide porțile morții. Aceasta a demonstrat-o Dumnezeu în fața lumii vizibile și invizibile: El L-a înviat dintre morți pe Acela care pe crucea de pe Golgota L-a proslăvit pe Tatăl prin jertfa Sa de ispășire deplin valabilă și a împlinit cu desăvârșire voia lui Dumnezeu.

Îngerul lui Dumnezeu a mărturisit la mormântul gol al lui Isus: „Nu este aici, ci a înviat!” (Luca 24,5-6.) Te rog, spune-mi, spune-ți ție însuți: Ești convins că Hristos a înviat din mormânt, așa cum mărturisește Scriptura? Este o realitate că după înviere s-a întâlnit cu ucenicii Săi timp de patruzeci de zile? Este scris: „După ce suferise, li S-a prezentat (adică ucenicilor) El Însuși viu, prin multe dovezi de netăgăduit, fiind văzut de ei timp de patruzeci de zile și vorbind despre lucrurile privind Împărăția lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 1.3). Că El a plecat la cer în fața ucenicilor Său și că a fost înălțat la slava Tatălui, aceasta o mărturisește Scriptura: „După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, a fost înălțat la cer și un nor L-a ascuns din ochii lor” (Faptele apostolilor 1,9. Ești sigur că Hristos cel înviat este cu tine ca o Persoană prezentă, sfântă, divină, un mântuitor care salvează și ascultă rugăciunile, un adevărat prieten viu cu care poți vorbi, care te aude, te iubește, te ajută?

Nenumărați oameni care își zic creștini, nu cred, de fapt, acest adevăr fundamental al creștinismului: *învierea Fiului lui Dumnezeu*. Acest fapt minunat nu este numai adevărat și confirmat prin acte (citește 1 Corinteni 15,1-8)), ci mulți au pecetluit adevărul acestei mărturii cu moartea. Mii, ba chiar sute de mii de oameni sinceri și cinstiți L-au cunoscut pe Mântuitorul înviat ca Salvator și Prieten al lor. El le-a ascultat rugăciunile în modul cel mai uimitor. Ei au trăit credințioșii cuvintelor și a făgăduințelor Sale. Mulți și-au dat viața pentru că n-au vrut să-L renege pe acest Domn iubit și minunat al lor.

Au existat numai în timpurile trecute asemenea martori ai lui Isus? Nu, și astăzi trăiesc în mijlocul poporului nostru german chiar mai mulți decât două sute de mii de oameni care-L cunosc personal pe acest Hristos înviat, ca Mântuitor și Prieten al lor. Ei vorbesc zilnic cu El, au legătură cu El ca și cu cel mai iubit prieten al lor, ei cer în toate problemele sfatul Său; El le răspunde și îi călăuzește. Ei nu sunt fanatici exaltați; ei sunt oameni adevărați, chibzuiți, harnici. Nu este sângele apostolilor și al martirilor o mărturie mai bună decât înțelepciunea oratorică a unui profesor și cerneala tipografică a unui ziar? Ce dă mai bine garanție pentru adevăr: moartea triumfătoare, plină de pace a celor care Îl mărturisesc pe Hristosul înviat și prezent sau afirmațiile goale ale ateilor și ale batjocoritorilor din zilele lor sănătoase? *Crede Cuvântul lui Dumnezeu!* Cel care a venit din ceruri și a murit pe cruce din dragoste pentru tine, îți este aproape. Deschide-I inima ta, mărturisește-I păcatele tale, adu-I grijile tale! El va drege toată paguba vieții tale. Și tu vei găsi ce au găsit cetele de răscumpărați: iertare și pace, salvare din judecata viitoare, o viață nouă, veșnică. Cheamă Numele lui Isus, cheamă-L cu seriozitate! Dacă o faci cu venerație și credință, El îți va răspunde. Vei primi o siguranță de neclintit despre învierea lui Isus.

Pe tine nu te poate ajuta cu nimic un Hristos mort – numai un Mântuitor înviat, viu, înălțat te poate purta cu mâini atotputernice. Trebuie să-L privești! Atunci tu însuși vei umbla deja aici pe pământ, prin harul lui Dumnezeu, într-o viață nouă de pace și de nădejde. Dar nu

numai aceasta – tu însuși vei primi la înviere un trup nou, asemenea trupului Său de slavă. Vei trăi veșnic cu El, într-o lume acum încă invizibilă, în Împărăția luminii și a păcii. Atunci va fi realitate ce este scris: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Moartea nu va mai exista. Nu va fi nici plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 21,4).

Acesta nu este un vis, nu sunt cuvinte evlavioase - aceasta este realitate și siguranță. Orice creștin știe lucrul acesta. Pentru el este o siguranță absolută, de neclintit, garantată de Dumnezeu. – Domnul său înviat i-a promis aceasta. „Și Dumnezeu, care L-a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi cu puterea Sa” (1 Corinteni 6,14).

Apostolii își ziceau *martori ai învierii* (Faptele apostolilor 1,22). Orice creștin adevărat este un martor al învierii. În zilele noastre, aceasta este de o importanță deosebită, pentru că se răspândește tăgăduirea marilor fapte ale lui Dumnezeu. Am găsit publicată următoarea scrisoare a studentului de la teologie, G. Z.:

„Într-o zi, profesorul nostru a vorbit despre tema: „Există o înviere?” Această întrebare veșnic plină de însemnătate pentru mine și pentru noi toți, a fost negată hotărât pe parcursul prelegerii. Zâmbind trist, profesorul K. a încheiat cu vorbele: „Îmi pare rău, domnii mei, că astăzi vă iau, ba chiar trebuie să vă răpesc nemilos ultima scânteie de credință evlavioasă de copil și de învățătură credincioasă a catehismului. Dar, ar însemna să readucem mistica sumbră, necredincioasă a întunecatului Ev Mediu în epoca noastră iluminată de purtătorii de făclii ai științei teologice moderne, dacă v-aș spune: există o înviere din moarte. Și aceasta n-o voi face. Consolați-vă deci! A fost o iluzie plăcută. Treziți-vă! Fiți bărbați din creștet până-n tălpi, oameni dintr-o bucată! Și gândiți-vă: a fost un vis frumos, plăcut. Și apoi rupeți această himeră, căci această fata morgana n-a fost nimic altceva decât amăgire, amăgire de-a lungul multor secole. Deci, domnii mei, știința ne strigă: nu există o înviere a morților!” –

Ajuns în locuința mea, în teama sufletului meu m-am aruncat în genunchi în fața sofalei, căci rugăciunea o păstrasem încă din casa părintească, în ciuda influenței distrugătoare a doi profesori nelegiuți. L-am rugat pe Dumnezeu să-mi dea lumină pentru inima mea smerită, în care se depunea întuneric dens.

Când o zi după aceea l-am vizitat în camera lui pe consăteanul meu credincios, W., student la medicină, și i-am descoperit starea inimii mele, acesta a întrebat brusc: „Știi deja că tânăra și frumoasa soție a acestui profesor a murit în noaptea trecută după o operație aparent reușită? Stai numai”, a continuat el, „cum va fi continuarea cursului său dogmatic; în acest caz sunt cu adevărat curios!”

Și continuarea a venit. 14 zile mai târziu, profesorul K., după o scurtă întrerupere cauzată de moartea soției sale, și-a ținut iar cursul. Pentru prima sa prelegere dogmatică a ales în mod ciudat, încă o dată vechea temă deja dezbătută: „Există o înviere a morților?” Liniște de mormânt domnea în sala ticsită când profesorul K., vizibil profund emoționat, a început cu glas scăzut: „Domnii mei, trebuie să vorbesc încă o dată despre această primă temă. Există, în realitate, o înviere a morților. Marele și puternicul Dumnezeu, Cel atotputernic, care locuiește în cer, dar și la cei cu inima frântă și zdrobită, mi-a arătat aceasta mie, sărman păcătos, într-un asemenea mod zguduitor de palpabil, acum două săptămâni, în noaptea de după ultima mea prelegere dogmatică, la patul morții iubitei mele soții, răpită mie printr-o moarte subită: nu numai că există un Dumnezeu veșnic, dar există și o înviere. – Iertați-mă, cum Dumnezeu să mă ierte, că am spus odată contrariul. Astăzi retrag totul. Ce-aș face eu acum, biet om, unde aș găsi mângâiere și sprijin, dacă n-ar exista învierea celor dragi nouă?”

Mai departe n-a ajuns. Cu un geamăt de durere, bărbatul puternic, care abia dacă avea 40 de ani, s-a prăbușit leșinat sub ochii noștri, lângă catedră. Unii studenți, care stăteau în față, au sărit acolo și și-au dus profesorul la locuința lui pustie, situată în apropiere; acolo, nici o soție iubită nu i-a venit bolnavului în întâmpinare, prietenii au trebuit să-și culce chiar ei profesorul în pat. Apoi, în tăcere, cu ochii umezi, l-au părăsit.

Cât trebuie să se fi luptat acest bărbat puternic în ultimele două săptămâni! Dar n-a luptat zadarnic. Dumnezeu i-a dat biruința și mai mulți dintre ascultătorii lui au găsit curând după aceea credință și pace în Isus.”

VII. Prin Cuvântul lui Dumnezeu, păcătosul este convins de dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu; el crede și primește viața veșnică

Îndată ce un om acceptă Cuvântul lui Dumnezeu, el bea „apa vieții veșnice”. Astfel numește Domnul Cuvântul Său. El spune: „Oricui bea din apa aceasta (și anume: a înțelepciunii pământești, a desfătării pământești, a plăcerii pământești), îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ci apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el un izvor de apă, țâșnind în viața veșnică” (Ioan 4,13-14). Sfânta Scriptură numește adesea Cuvântul lui Dumnezeu „apa” (vezi: Psalmul 1,2-3 – Isaia 55,1 – Ieremia 17,8. 13 – Ioan 4,10 – Efeseni 5,26 – Apocalipsa 22,17). Această apă (adică Cuvântul lui Dumnezeu) și sângele Fiului lui Dumnezeu, curs pe crucea de pe Golgota, sunt cei doi mari martori despre ce a făcut Dumnezeu ca să-i mântuiască pe păcătoși. De îndată ce păcătosul acceptă aceste două mari mărturii divine și se pleacă în fața lor cu umilință, primește în inima lui, prin Duhul Sfânt, mărturia incontestabilă despre adevărul mântuirii sale și despre harul lui Dumnezeu. Astfel primește el viața veșnică. Căci așa este scris: „Căci trei sunt care dau mărturie: Duhul, apa și sângele, și aceștia trei sunt una în mărturia lor. Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare; și aceasta este mărturia lui Dumnezeu, pe care El a făcut-o despre Fiul Său. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în el însuși; cine nu crede pe Dumnezeu, L-a făcut mincinos, pentru că n-a crezut mărturia pe care Dumnezeu a făcut-o despre Fiul Său. Și mărturia este aceasta: că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică” (1 Ioan 5,7-13).

Este de folos să recunoaștem din realitatea vieții pământești ce se petrece când un om devine credincios și prin credință primește *viața veșnică*. Richard Weaver (născut în 1827 în Ashley, în Anglia) a trebuit deja din anii tineri să-și câștige pâinea într-o mină de cărbuni, unde era înconjurat zilnic de nelegiuire și viciu. Tatăl său era un bețiv înrăit, mama sa era o creștină adevărată, care se ruga, care i-a povestit de timpuriu fiului său despre Isus, Mântuitorul păcătoșilor și l-a învățat să se roage. Cu toate acestea, drumul tânărului miner a mers repede în adâncurile păcatului. Într-o dimineață a venit beat acasă, cu fața plină de răni, șiroid de sânge, dintr-o beție și bătaie nocturne. I-a deschis mama lui. Speriată de priveliștea lui, ea a căzut în genunchi și l-a rugat pe Dumnezeu să-l oprească pe fiul pierdut și să-l mântuiască. Dar cel beat a devenit nervos și a jurat că o omoară pe mamă, dacă nu încetează să se roage pentru el. Ani în șir părea că rugăciunile mamei rămân fără ascultare. Fiul a plecat printre străini, viața lui s-a dus tot mai în adânc, ba chiar până în pragul sinuciderii. Deja ascuțise cuțitul cu care voia să se înjunghie singur în inimă, când a auzit un glas: „Gândește-te la bătrâna ta mamă, care în rugăciunile ei strigă zi și noapte: Doamne, mântuiește-l pe fiul meu!” A aruncat cuțitul și s-a dus la birt, ca să se îmbete din nou. Dar Dumnezeu a vorbit atât de puternic cu el, încât în dimineața următoare a căutat în groapa de scos nisip un loc ascuns, ca să se predea, crezând, în mâna lui Dumnezeu. El însuși a spus mai târziu: „Hristos și diavolul au luptat acolo pentru sufletul meu, Hristos a biruit. Am ieșit de acolo ca un om nou; de acum înainte Îi aparțin Lui, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.”

Astfel a venit acest miner nelegiuit, acolo, în groapa de nisip, din blestemul păcatului și din întuneric, sub har, a trecut de la moarte la viață. Domnul a făcut din el unul dintre martorii binecuvântați ai Săi, un monument al harului. Weaver povestește următoarea întâmplare, care oferă o descriere potrivită despre cum ceea ce *a făcut* Dumnezeu și *a spus* Dumnezeu, constituie singura temelie a mântuirii și a păcii și cum Duhul Sfânt pecetluiește îndată celui

care crede, siguranța deplină a mântuirii. El a fost chemat în apropiere de Chester, la un birtaş muribund. Ajuns în casă, a pus să i se arate camera unde zăcea bolnavul și a rămas o clipă stând la ușă, neobservat. Aici a fost martor al unei scene emoționante. Un bărbat tânăr zăcea slăbit și aparent în ultimul stadiu de tuberculoză, pe patul lui de suferință și soția lui, doi copii, două surori și un tată bătrân, de 80 de ani, stăteau plângând în jurul lui. „O, soția mea!” a gemut bolnavul, „nu poți să-mi spui ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” – „Nu, dragă bărbate”, a răspuns ea plângând, „nu știu să-ți spun.” – „Copiii mei, priviți la tatăl vostru muribund! Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Zadarnic s-a adresat cu aceeași întrebare ambelor surori, iar la urmă și bătrânului tată cu cuvintele: „Tată, nu poți să-i spui copilului tău muribund cum poate să fie mântuit?” – „Nu, sărmanul meu băiat, cât aș dori să ți-o spun, dar n-o știu.”

Acum s-a ivit omul lui Dumnezeu, cu Biblia în mână, s-a apropiat de patul bolnavului, peste ale cărui trăsături palide a alunecat o licărire nouă de nădejde, când i-a adresat și lui Weaver întrebarea: „Domnul meu, puteți să-mi spuneți cum pot să devin mântuit?” – „Da”, a răspuns slujitorul Domnului, „am o făgăduință pentru dumneavoastră.” Atunci ochii bolnavului au strălucit; expresia întunecată a dispărut de pe fruntea lui și el a reluat bucuros: „O făgăduință pentru sărmanul G.?” – „Și dacă vă aduc una, vreți să credeți atunci?” – „Dacă vreau?” ... Și atunci și-a mărturisit toată viața nelegiuită. După aceea, vizitatorul i-a povestit câte ceva din propria lui viață. „Cum!” a exclamat bolnavul uimit, „și dumneavoastră ați fost unul așa ca mine?” – „Da, și am găsit iertare în sângele lui Isus Hristos. Dar acum vreau să vă citesc ceva din cartea lui Dumnezeu.”

Weaver a deschis la Romani 10,4: „Căci Hristos este sfârșitul legii, pentru îndreptățirea oricărui credincios” Acum bolnavul a înțeles foarte bine că sfârșitul legii în Anglia este de exemplu, spânzurătoarea. Weaver, care abia de curând asistase la execuția unui anume P., i-a descris într-un mod impresionant, cum legea, în cerințele ei, nu poate să treacă dincolo de moartea celui vinovat, ci odată cu aceasta, toate drepturile ei față de acesta sunt anulate. De aceea este Hristos sfârșitul legii, pentru că El, Cel nevinovat, a murit pentru cei vinovați și pentru toți cei care cred în El a devenit neprihănirea lui Dumnezeu. Apoi, Weaver a citit mai departe, până la versetul 9, unde se spune: „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat dintre cei morți, vei fi mântuit.” Atunci bolnavul s-a ridicat de pe perine cu o încordare plină de teamă și a întrebat: „Scrie aceasta în Biblia mea?” Weaver a citit încă o dată același citat, cu glas mai tare; dar bolnavul nu s-a liniștit până când unul dintre copiii lui n-a citit-o și din Biblia lui; și când s-a convins că cuvântul era într-adevăr scris în ea, a exclamat cu o expresie de fericită încântare: „Mulțumesc lui Dumnezeu! Aceasta este, într-adevăr, o făgăduință pentru sărmanul G.!”

Bucuria inimii lui l-a făcut să-și uite slăbiciunea trupească. „Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de orice păcat! Lăudat fie Dumnezeu! Lăudat fie Dumnezeu!” așa a exclamat una după alta. A mai trăit o vreme, ca să le mărturisească și altora ce a făcut Domnul pentru el și a plecat acasă în pace, pe când exclama: „Biruință! Biruință! Lăudat fie Dumnezeu! Da, sărmanul G. a biruit prin sângele lui Isus Hristos!”

De aici se poate recunoaște limpede ce cuprinde cuvântul: „El a făcut pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1,20). Prin ce a găsit pace acest muribund? El și-a sprijinit încrederea pe ce a făcut Domnul pe cruce și pe ce a spus în prețiosul Său Cuvânt.

Fie ca oricare cititor al acestor pagini să înțeleagă cu aceeași limpezime și hotărâre vestea Evangheliei și să primească viața veșnică.

VIII. Credința mântuitoare nu se bazează pe sentimente evlavioase; ea își are punctul de plecare în predarea voinței către Domnul Isus prezent

Sentimentele evlavioase sunt cu totul altceva decât credința mântuitoare. Câți oameni nu pot vărsa lacrimi sub influența unei suferințe impresionante, - dar viața lor rămâne neschimbată. Dumnezeu vrea să ajungă la conștiință și la inimă (voința). Faptul că păcătosul vinovat, împovărat cu vină și faptul că Fiul lui Dumnezeu a venit ca să-i mântuiască pe păcătoși cu suferința și moartea Sa, trebuie înțelese ca realități. Aici țintește Cuvântul lui Dumnezeu - smerește-ți inima înaintea Cuvântului! Păcătosul poate fi ajutat numai prin *întoarcerea inimii*.

Adevărul lui Dumnezeu nu-și face intrarea prin poarta sentimentelor, ci prin poarta conștiinței. La predica Evangheliei este neesențial dacă mulți oameni sunt mișcați până la lacrimi – dar este de o însemnătate fundamentală câte conștiințe sunt trezite pentru a recunoaște munții păcatului lor și starea lor pierdută. Dar și atunci, când conștiința păcătosului este trezită și omul, conștient de vina lui, începe să strige după har, și atunci contează să nu privim la sentimente. Nu aștepta un sentiment de iertare, ci apucă harul *prin credință!* Dumnezeu nu face iertarea, pacea inimii dependente de sentiment, ci *de credință*.

Un credincios povestește: În vara lui 1870 încă nu eram complet restabilit de la o grea febră gastrică, atunci când am intrat în mobilizare ca rezervist. La slăbiciunea trupului meu se adăuga profunda neliniște a inimii mele. Eram la Mainz. Cât am strigat acolo la Domnul după har, zi și nopți, chiar sub coif, pe front. Pe atunci citeam într-o scriere, cum un predicator i-a spus unui om care căuta pace: „Dumneavoastră nu vreți siguranța mântuirii prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, ci așteptați probabil mai degrabă un înger sau un vis sau un glas din cer. Vreți să simțiți, să vedeți, să auziți ceva și apoi să fiți sigur. Dar pentru aceasta nu aveți nici o făgăduință. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre Hristos: „pentru ca oricine *crede* în El să nu piară, ci să aibă viață eternă”. Deci, Dumnezeu cere de la păcătos să creadă în Fiul Său și unui asemenea om îi dă viața veșnică. Aceasta o spune Cuvântul Său infailibil.”

Aceasta m-a determinat să citesc cu toată atenția Cuvântul lui Dumnezeu. De câte ori nu mergeam dimineața, foarte devreme, cu Noul Testament pe zidul cetății, ca să citesc liniștit un pasaj din Sfânta Scriptură, încă înainte de începerea primului serviciu! Într-o zi am găsit versetul din Romani 8: „Însuși Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu”. – Imediat m-am gândit că dacă Duhul lui Dumnezeu dă mărturie duhului omului despre înfierea lui Dumnezeu, atunci sufletul trebuie să aibă pace și siguranță neclintită despre mântuirea lui. Există deci o siguranță a mântuirii și a fericirii. Ah, de-aș fi avut-o! Am căzut cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu și m-am luptat pentru iertare și primire, pentru pace și siguranța mântuirii. Mă simțeam ca și când ar fi trebuit să mă apuce disperarea veșnică, dacă n-aș ajunge astăzi încă la siguranță și mă gândeam: acum sau niciodată! Și Dumnezeu, care este bogat în îndurare și dragoste, care este mult mai pregătit să ne dăruiască mântuirea și viața veșnică, decât putem fi noi dornici să le posedăm, mi-a îndreptat privirea spre cruce. Acolo L-am văzut prin credință pe Fiul lui Dumnezeu în moarte și judecată, ca să poarte pedeapsa și păcatele mele. Atunci a căzut povara de pe inima mea grea și umilă și *am găsit pace*. Ce har al lui Dumnezeu și ce fericire!

Pentru toți cei care vor să apuce siguranța mântuirii lor veșnice ca pe o nădejde de nezdruccinat, este decisiv ca nădejdea lor să se întemeieze pe Cuvântul lui Dumnezeu și nu pe sentimente.

Unul dintre cei mai binecuvântați martori ai lui Dumnezeu, John Mac Neill, care a plecat acasă acum câțiva ani, în Australia, a povestit despre convertirea lui următoarele:

Eram flăcău tânăr, vânzător de bilete, în vârstă de 17, 18 ani. Îmi cunoșteam Biblia bine și catehismul puteam să-l recit în somn, dar nu aveam nici lumină, nici pace. Totuși, aceasta o știam, că deveneam cu fiecare an mai bătrân, mai nemilos, mai rece și tot mai înfășurat în păcat, chiar dacă nu înjuram, nu blestemam, nu beam. Dar eram suficient de cinstit ca să recunosc că nu eram mântuit. Așa că într-o seară am scris de la ghișeu meu de bilete unui

martor al lui Dumnezeu aproximativ următoarele: „Nu pot să spun că sunt în chin sufletesc, dar simt că ar trebui să mă hotărâsc. Dacă nu mă hotărâsc acum pentru Hristos, atunci lumea nu-mi va permite să fiu mai departe cu inima împărțită. Biblia spune: *Crede* în Domnul Isus și vei fi mântuit. Eu cred în Isus Hristos. Eu nu sunt nici ateu, nici hulitor; cred tot ce se spune despre Isus, dar din cauza aceasta nu mă simt puțin mai bine.”

Au trecut două sau trei zile; apoi, într-o dimineață pe la zece și jumătate, a venit răspunsul. Am rupt plicul și am citit: „Spui că crezi tot ce spune Scriptura despre Hristos, dar pentru aceasta nu te simți un pic mai bine. Pe cine să cred – pe tine, care îți cercetezi întâi sentimentele, iar apoi te acuzi singur și spui că nu poți fi mântuit pentru că nu te simți mai bine? Sau să-L cred pe Dumnezeu, care spune în Cuvântul Său, că dacă tu crezi într-adevăr în Hristos, ești mântuit și vei fi veșnic fericit?”

Acest fel de prezentare a fost pentru mine exact ca și când cineva ar fi tras o perdea la o parte. Am văzut dintr-odată că nu depinde de sentimente, ci de credință, orice aș simți. Acum a trebuit să recunosc că eu nu credeam cu adevărat în Hristos, ci în mine însumi, în inima mea. Și Scriptura chiar spune: „Cine se încrede în inima lui este - filozof? Nu, - un nebun”.

În felul acesta am ajuns la credință. N-am simțit nimic deosebit, dar am văzut ce înseamnă: să ai încredere în Isus și să fii mântuit imediat, fără sentimente.

Ce-i drept, o luptă tot am avut de dat. În dimineața următoare m-am trecut fără nici un fel de sentimente fericite și iar m-am temut că totul n-a fost nimic, dar apoi, în starea mea jalnică mi-a venit gândul: „Oare s-a transformat Biblia peste noapte? S-a schimbat Faptele apostolilor 16,31? Nu! S-a modificat valoarea lucrării înfăptuite a lui Hristos sau valoarea sângelui Său? Nu! Atunci nu s-a modificat nimic din cele pe care te-ai bazat; numai sentimentele tale s-au schimbat și prin ele nu vei fi mântuit. Vei fi mântuit numai prin credința în Hristos.”

Un creștin adevărat, care a trăit mântuirea, Îl cunoaște pe Dumnezeu ca Tată și pe Isus ca Domn și Păstor al său. Viața nouă, dumnezeiască, pe care el o primește, se reliefează în aceleași manifestări care sunt și în orice familie pământească mărturia filiațiunii: încrederea și ascultarea.

La întrebarea: „Ce înseamnă credința?” se poate răspunde astfel: *Credința înseamnă să ai deplină încredere în Dumnezeu și să ascuți deplin*. Cu aceasta, credința iese în evidență atât în domeniul teoriei, al științei, al erudiției, cât și în domeniul sentimentelor și al simțirilor. Este vorba despre *predarea voinței* celui credincios, Domnului prezent personal, lui Isus, singurul în care este văzut Tatăl. Cel mai ușor se înțelege aceasta în pilda unei logodne. Un bărbat care o cunoaște încă puțin pe fecioară, dar ea știe despre el cine este, stă în fața ei. El întrebă dacă ea vrea să-l iubească, să-i slujească, să-i aparțină, să trăiască pentru el, să fie cândva cu el pentru totdeauna. Cuvântul ei de acceptare o leagă cu tot ce este și are, cu tot viitorul de bărbatul căruia i se încredințează. El garantează cu persoana sa că o va iubi mai presus de orice. El promite s-o conducă, să se îngrijească de ea, s-o susțină, s-o protejeze. Astfel se încheie o minunată, indisolubilă relație pe viață; mireasa i-a predat mirelui inima, voința ei; ea a consimțit că de acum înainte o altă voință, superioară, va sta peste a ei.

Mântuirea trăită îl duce pe credincios în părtășie cu Domnul. Aceasta este o astfel de relație de viață, cum este ea prezentată ca model în căsnicie, adică *unirea completă între două persoane, dintre care fiecare se dă deplin, neîmpărțit în proprietatea celuilalt, cu tot ce fiecare dintre cei doi este, are și poate*. Aceasta este o părtășie de dragoste reciprocă, de încredere reciprocă, de slujire reciprocă. Fiecare intervine pentru celălalt, față de cine și în orice situație ar fi. Nici unul nu are taine față de celălalt sau proprietăți ascunse. Nu, este nevoia adâncă a inimii de a fi totul pentru celălalt, de a-i da totul. Fiecare este legat de celălalt complet și pentru totdeauna indisolubil. Fiecare este pentru celălalt posesiunea cea mai prețioasă.

Această relație profundă de nespus între Domnul și copiii răscumpărați ai lui Dumnezeu este înfăptuită de noi, oamenii, întotdeauna numai insuficient, dar din partea Domnului este desăvârșită. Abia de la El învățăm ce este dragostea, dăruirea, devotamentul, deplina jertfă.

Să-L credem în stare că ne iubește de nespus, că El ni S-a dat nouă complet, este începutul acestei vieți bogate în pace, în bucurie și în putere. Dacă învățăm să dispunem de toate comorile Sale, atunci El Se bucură pentru noi. Cu cât avem mai multă încredere în El, cu atât mai mult ne descoperă El minunata Sa inimă, dragostea, puterea și credincioșia Sa. Ferice de omul care învață să-L cunoască astfel pe Domnul Său! Pentru cel astfel iertat este o necesitate imperioasă a inimii să-I fie Lui deplin supus în ascultare.

Este limpede că o asemenea relație de viață între Mântuitorul salvator și păcătosul mântuit, iertat, trebuie să aibă tot așa un punct de plecare precis, cum perioada de logodnă presupune logodna ca fapt trăit. Acest punct de plecare al stării de har, al filiațiunii lui Dumnezeu este *convertirea, nașterea din nou*.

Harul salvator, viața veșnică, filiațiunea lui Dumnezeu, siguranța harului – toate acestea sunt lucrarea lui Dumnezeu, obținută prin Cuvântul care dă naștere vieții și prin Duhul Sfânt, care acționează viața. Dumnezeu vrea să facă această lucrare a harului pentru orice păcătos vinovat, El îi cheamă pe toți la mântuire. Fiecare păcătos poartă responsabilitatea pentru aceasta, dacă el se deschide sau se închide față de acțiunea harului lui Dumnezeu. Domnul spune despre toți oamenii: „Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” (Ioan 18,37.) *Ești tu din adevăr?* Aceasta înseamnă: ești tu atât de sincer în fața lui Dumnezeu și a propriei tale conștiințe, încât să vrei să vii cu nemulțumirea inimii tale, cu poverile trecutului tău la Mântuitorul salvator, care te iubește atât de nespus?

Acum știi calea – nu amâna să mergi pe ea!

Nr. 6 Este scris

„Luați și ... sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.” (Efeseni 6,17)

*„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător,
mai tăietor ca orice sabie cu două tășuri;
pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, atât încheieturile,
cât și măduva și judecă gândurile și intențiile inimii”
(Evrei 4,12)*

În sfântul război ce ni-i poruncit,
Cine va birui, va sta-n picioare?
Cu furie, putere, viclenit,
Ne-amenință domnii stăpânitoare.
În lupta-acesta slăbesc cei potențați,
Le pierе știința celor îngâmfați.
Doar o armă ne-a rămas, cum ni s-a zis:
Avem sabia Duhului: „Este scris!”

Iată, fraților, lupta Domnului,
Lupta Lui, biruința din pustie;
Cum cel rău a pierit din fața Lui,
Când pe eșafod lupta în agonie.
A fost un extraordinar război,
O luptă sfântă, n-a dat înapoi.
Pe satan, de-acolo, ce l-o fi trimis?
Sabia tare-a Duhului: „Este scris!”

Drept Îl urmează pe Biruitor,
Ceata cu sânge-I răscumpărată;
Dispar din fața mărturiei lor,
Minciuni, vrăjmașul; biruința-i reluată.
Cine martorilor putere le dă?
În puterea cui biruința lor stă?
Cum de fug vrăjmașii? N-au nimic de zis?
Ei văd sabia Duhului: „Este scris!”

Dumnezeu a spus un cuvânt - și-a apărut
Oștirea cerului, nelimitată.
Dumnezeu a spus un cuvânt - și-un foc temut
A transformat mulțimea-mpestrită.
Cine s-ar opune-acestui cuvânt,
Prin care lumile se nasc și nu mai sunt?
Ferice de cel ce ca pecete și-a-nscris
Pe credință, nădejde, dragoste: „E scris!”

Vrăjmaș - cine-L face mincinos pe Dumnezeu,
Mincinos – cel ce Cuvântu-I disprețuiește.
Tu încrede-te în Cuvântul Său,
Atunci fuge satan, cel ce viața-ți pândește.
Te poticnești, cazi pe-un șubred drumeag,
Greșești ținta, drumul, umbli pribeag,
Spre prăpastie vei fi mânat, trimis,
De nu vei trage sabia: „Este scris!”

O, frate, să nu crezi că slujești Domnului,
Când nu trăiești Cuvântul în esență;
Departa ți-e inima de căile Lui,
Cuvântului de-i opui rezistență.
O, pe-această stâncă dacă vei sta,
Prin mărturia ta, cum strălucesc, se va afla,
Cei care pentru Dumnezeu s-au decis,
Care și-au ales sabia: ”Este scris!”

Acolo, pe tron, ce grup fericit,
Cu cununi de aur, haine albe, fine!
La ape limpezi i-a călăuzit,
Mielul ce i-a chemat din țări străine.
Vrăjmașul peste ei s-a abătut,
Dar cei sinceri, ce Cuvântul au crezut,
Piept au ținut ucigașului proscris,
Cu strigătul, parola lor: „Este scris!”

B. Kühn

Nr. 7 Ultima frântură din Paradisul pierdut

Omul a pierdut Paradisu-n care
A păcătuit față de Dumnezeu.
Dar tot a luat o binecuvântare
Din locul ce fusese raiul său.
Omului i-a rămas prin îndurare,
Un izvor de mângâiere, desfătare,
Un giuvaer ceresc, un talent sfânt, -
Căsnicia, sfințitul legământ.

Lumea-i ca marea de valuri agitate,
Care multe corăbii a-nghițit:
Se luptă-ale popoarelor armate,
Răsună al săbiilor zăngănit;
Focul vrajbei îl mistuie pe-oricare,
Cel slab e-nvins în concurs de cel tare;
Vreo inimă caută pacea care-a fost,
Ce mai stă-n casa ei, la adăpost.

Lumea este o temniță cu lanțuri,
Ce mii de suflete-au încătușat.
Numiți-mi pe pământ un loc de raiuri,
Unde dragostea-i de netulburat!
Un loc unde-i primit cu dăruire,
Drumețul obosit de pribegire,
Unde-i tihnă după-al zilei luptat.
E căminul - Domnului închinat.

În legământ, cu Dumnezeu de față,
Unde două inimi și-au găsit un rost,
Aici, pe-a Cuvântului Său bază,
Unde-un cămin întemeiat a fost,
Aici un paradis pare să fie,
Aici e-o oază verde ca-n pustie,
Aici mesagerii cerului vin,
Domnu-i aici, bine-i aici să fim!

Aici, unde femeia, cu iubire,
Soțului, capul ei, i s-a supus,
Unde cu-a Duhului călăuzire,
Soțul în fața soției e pus –
Aici sunt rozele din cer în floare,
Aici contempla-vom pilda cea mare
A tainei dragostei lui Dumnezeu,
Strălucind dinspre cruce, la apogeu. –

Prin dragoste va fi schimbată firea
Ce libertatea atât și-a dorit;
În cerul și pe pământul nou, iubirea,
Ne va reda tot ce ni s-a răpit.

Ioan a văzut a Mielului mireasă,
Noul Ierusalim, cetatea frumoasă;
În Paradis păcatul nu va fi de fel -
El e-al căsniciei ceresc model.

B. Kühn

Nr. 8 Căsătoria credincioșilor în lumina Cuvântului lui Dumnezeu⁶

1. Decăderea morală a creștinătății de nume, de recunoscut din discreditarea căsătoriei
2. Marea taină
3. Modelul ceresc – copia pământească
4. Cum își sărbătoresc creștinii credincioși nunțile?
5. Călătoria comună peste marea vieții pământești
6. Domnitorul și cancelarul
7. Relația conjugală
8. Au voie credincioșii să-și părăsească soții?
9. Ultimul rămas-bun

I. Decăderea morală a creștinătății de nume, de recunoscut din discreditarea căsătoriei

Ultimii ani au adus de mai multe ori reportaje de ziar despre adunări publice mari, foarte pline, în care bărbați și femei au apărut public, susținând abolirea căsătoriei. A fost susținut principiul amorului liber, legat cu propunerea ca întreținerea și educația copiilor să fie făcute pe cheltuiala statului. Aceste afirmații excentrice nu păreau îngrijorătoare la prima vedere; oamenii erau dispuși să spună același lucru pe care l-a răspuns Bismarck unui bărbat care i-a oferit un buletin de vot socialist în localul de alegeri: „Așa de departe încă n-am ajuns!” Cu toate acestea, asemenea adunări, cu activitatea lor agitatoare, trebuie luate în seamă ca semne ale vremii. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre spiritul acestei vremi, că el „lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2,2). Acest spirit anticreștin al vremii pregătește inimile oamenilor pentru lichidarea tuturor rânduielilor dumnezeiești și omenești.

Pentru a submina prestigiul căsătoriei în poporul nostru, dumnezeul veacului acestuia mai folosește și alte mijloace, care sunt mai eficace decât acele agitații. La aceasta slujește, înainte de toate, acea literatură larg răspândită de romane, nuvele și reviste ilustrate, care se îndeletnicesc metodic cu disprețuirea căsătoriei. În același sens acționează și o mare culegere de piese moderne de teatru; reprezentarea lor picantă contribuie puternic la ridiculizarea în fața marelui public a ideii de fidelitate conjugală. Astfel devine popular gândul că adulterul nu este ceva grav; cine mai crede că el nu este înșelat de soția lui, este un prost; o femeie care ar crede în curăția morală a soțului, merită să fie batjocorită. Astfel este trasă în noroi reputația căsniciei. Abia dacă există vreun număr al revistelor umoristice, care constituie partea principală a literaturii din gară, în care să nu se găsească această nuanțare. Acestea îi corespund nenumărate poezii, umorești, poze, cărți poștale ilustrate, dar înainte de toate, caietele cu zece pfenigi ale romanelor de groază și multe reprezentații în cinematografe. Cine și-ar imagina că un astfel de semănat va rămâne numai teorie? Nu, aceste concepții vor fi transpuse în practică prin nenumărate căsnicii destrăbălate și relații amoroase imorale. Că bărbații și femeile locuiesc și trăiesc împreună ca soț și soție o vreme, atât timp cât totul

⁶ Capitolul acesta este o continuare a lucrării publicate în anul 1909: „Logodna și căsătoria credincioșilor în lumina Cuvântului lui Dumnezeu”; el constituie a doua parte a ei. Intenționăm să încheiem acest subiect mai târziu, cu un al treilea caiet: „Casa creștină în lumina Cuvântului lui Dumnezeu”.

merge bine și cât unuia sau celuilalt îi place, acesta este un fenomen foarte des întâlnit, în mod deosebit în marile orașe. La aceasta participă toate cercurile poporului nostru, oameni de vază și oameni de rând. Aceste lucruri nici nu se mai ascund; nu, ele se petrec cu cunoștința locuitorilor casei și sub ochii și în auzul copiilor. Aceștia din urmă descoperă în viață ceea ce au văzut tratat în cuvânt și imagine în vitrina librăriilor și la vânzătorii de ziare. Nivelul moral scăzut este incontestabil unul dureros. Este limpede ca lumina zilei că poporul german se găsește într-un declin moral de neoprit.⁷ Acestui fapt îi corespunde realitatea că disprețuirea căsătoriei iese la iveală printr-un număr crescând rapid de divorțuri. Acestea din urmă s-au dublat în Prusia în decursul ultimilor zece ani. Dacă adăugăm la aceste aspecte apariția publică impertinentă și răspândirea rapidă a aceluși viciu murdar despre care vorbește Romani 1,26-27, atunci otrăvirea larg răspândită, aproape generală a concepțiilor morale, slăbirea înspăimântătoare a sentimentului de rușine, devin o realitate dureroasă, dar incontestabilă. Aceasta este ilustrată, de asemenea, prin ipoteza existentă în general a imoralității tuturor celorlalți oameni. Acest fel murdar de a gândi se întâlnește în birt, la masa de bere, la masa de prânz, în odaia de cazarmă, ba chiar peste tot pe unde circulă bărbați. De curând se spunea în scrisoarea unui bărbat tânăr despre conversația tovarășilor săi de la masă: „Dacă ai auzi conversația zilnică de la masă, care începe cu supa, atunci ai crede că de aproximativ patru ori pe săptămână stai în iad și în jurul tău sunt numai diavoli. Despre relațiile sexuale extraconjugale, bordeluri, problemele miresei și problemele conjugale există păreri conform cărora ar trebui să gândim că acești bărbați nu știu *nimic* despre creștinism și că grosolănia ar fi într-adevăr doica de alăptare a oamenilor.”

Când apostolul Petru îi descrie profetic pe oamenii din creștinătatea de nume din vremea de pe urmă, spune: „mai ales pe aceia care, în pofta lor necurată, umblă poftind trupul altuia și disprețuiesc stăpânirea, ca niște îndrăzneți și încăpățânați ce sunt” (2 Petru 2,10). Dar la aceste aspecte se mai adaugă și altele, dureroase, importante, care subminează conceptele dorite de Dumnezeu despre căsătorie.

În Franța, de mai bine de un secol există o concepție populară națională printre cei mari și cei de rând, că într-o căsnicie au voie să se nască cel mult doi copii. Această idee bolnăvicioasă este așa de adânc înrădăcinată, încât părinții femeii iau măsuri împotriva ginerelui, răpindu-i soția, dacă se va naște al treilea copil. Firește că problema a evoluat în direcția că au fost găsite nenumărate familii fără nici un copil și că familiile cu mai mulți copii constituie excepții. Consecința inevitabilă a fost scăderea rapidă a populației. Franța a intrat acum din stadiul creșterii reduse într-unul mai grav, cel al scăderii reale a cifrei populației. Cifra permanent în scădere a nașterilor din Franța l-a determinat pe M. de Foville, președintele „Academiei de științe morale și politice”, să cerceteze cifrele respective. El a explicat: „Cele mai recente cifre arată că națiunea franceză se va stinge încet, dar sigur.” În prezent, pentru prima dată perceptibil în istoria universală, numai în Franța, dintre toate națiunile, mortalitatea a depășit cifra nașterilor. La începutul secolului al XX-lea s-a instalat cu o claritate înspăimântătoare descreșterea cifrei nașterilor: în 1902 mai erau anunțate 84.000 de nașteri mai mult decât decese; în 1903 n-au mai fost decât 73.000; în 1904 numai 57.000; în 1905 numai 37.000; în 1906 numai 27.000. În 1907 a fost atins și depășit punctul zero. În anul 1907 au fost constatate 20.000 de decese mai mult decât nașteri, și anume, 794.000 de decese față de 774.000 de nașteri.

Prin urmare, cuvântul „depopulare”, după cum remarcă M. de Foville, nu este o exagerare. „Este”, a întrebat el, „începutul sfârșitului? Este o acuzație îngrozitoare față de națiune, că o țară care poate să hrănească 80.000.000 de locuitori, se mulțumește cu jumătate din această cifră. În anul 1875, populația Germaniei a depășit-o pe cea a Franței cu 600.000; în prezent o depășește cu 20.000.000. În următorii 20 de ani vor fi doi germani la un francez. Deci, se vede

⁷ Vezi capitolul II din lucrarea: „Există o reală eliberare și o biruință completă în domeniul poftii carnale?”, editura „Sabie și scut”, Diesdorf, lângă Gäbersdorf, raionul Striegau.

cum Franța merge cu pași repezi spre depopularea ei. Cauzele acestui fapt sunt atât de natură politică și economică, cât și morală. Legile sunt lejere față de anumite fapte penale, divorțurile sunt ridicol de ușor de obținut, așa că în fapt nu se petrece nimic pentru a opri stingerea lentă a unei mari rase.”

Să amintim că în ministerul francez nu numai premiul în bani pentru familiile cu mulți copii este apreciat, nu, s-a propus și un premiu mare pentru orice mamă a unui copil nelegitim, pentru a scăpa de scăderea populației. Au ajuns așa de departe, încât au considerat public recrutarea unei armate negre din Senegambia, pentru a asigura apărarea pământului francez. Ce consecințe se așează aici în fața ochilor, care au rezultat pentru o națiune mare din concepțiile ruinate despre viața conjugală!

Dar aceste puncte de vedere franceze au devenit de mult comode în Germania, atât în cercurile înstărite și cultivate, cât și în țărăimea multor ținuturi. În cercul foarte închis al unei asociații profesionale distinse nu este deloc ceva rar, ca doamnele acestui cerc să argumenteze cu critică înjosoare dacă una din mijlocul lor așteaptă al treilea sau al patrulea copil. Ele se întăresc reciproc în concepția că doi copii sunt suficienți. Firește că în aceste lucruri nu este niciodată gândul că ar vrea să renunțe la relația conjugală; numai copii nu vor și se sprijină reciproc în instruirea pe această cale. Motivele zgârceniei, ale calculului de bani, care privesc numărul copiilor numai după cheltuielile suplimentare ale gospodăriei și ale educației, sunt dominante în nenumărate căsnicii – poate la bărbați mai mult decât la femei. Mulți părinți își împart avutul la numărul de copii, pentru a calcula partea de moștenire viitoare a copiilor lor și-și fac iluzii că vor da ceva bun copiilor lor dacă mențin divizorul cât mai mic posibil. La femei se mai ia apoi în considerație munca multă și osteneala, care în cea mai mare parte apasă pe ele. În loc să se aleagă abnegația bucuroasă a unei mame și soții devotate, se preferă comoditatea mai mare și libertatea pentru savoarea vieții. Astfel se pune cuplul cu plăcere de acord cu hotărârea: nici un copil în plus!

Aceste concepții se ivesc în multe locuri deja fără rușine, ca adevărată înțelepciune de viață. Să amintim, ca exemplu, că un tată de familie, ajuns în nevoie, a intrat în casa unui bărbat care cunoștea Biblia destul de bine pe baza studiului său și care potrivit poziției sale sociale ar fi trebuit să fie un model de moravuri bune și concepții morale. Cel care cerea și-a prezentat situația și a spus: „Sunt tată a nouă copii.” – Atunci i s-a dat răspunsul: „În acest caz nu vă voi ajuta, căci sunteți vinovat pentru sărăcia dumneavoastră. Uitați-vă la mine: sunt căsătorit de zece ani, dar am numai un copil.” Ce spune Scriptura despre o căsătorie trăită potrivit lui Dumnezeu? „Soția ta să fie ca o viță roditoare înăuntrul casei tale; copiii tăi vor sta ca niște lăstari de măslin în jurul mesei tale. Iată, așa va fi binecuvântat omul care se teme de DOMNUL” (Psalmul 128,3-4). Lumea nu vrea să recunoască faptul că acestea sunt cuvinte de făgăduință care ar trebui privite în viață ca realități. Cuvântul lui Dumnezeu nu exercită influență asupra mulțimii, în schimb, concepțiile lumii care ne înconjoară influențează multe căsnicii ale credincioșilor. Bărbaților credincioși le sunt cunoscute acele noțiuni deja înainte de căsătorie; femeilor le sunt aduse din partea rudelor necredincioase, suficient de des din partea soțului sau a propriei mame. Vrajmașul, satan, șoptește gânduri și calcule în inimă, care fac ca acele glasuri să fie primite cu plăcere. Împotriva unor asemenea influențe nu sunt asigurați decât aceia care umblă sub disciplina Cuvântului lui Dumnezeu și conștiinți de prezența Domnului.

Trăim în ultimele zile. Într-o măsură mai mare decât pentru credincioșii din Corint este valabil pentru credincioșii din prezent, că peste noi „au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Corinteni 10,11). Ochii noștri văd de jur-împrejur făcându-se țândări toată ordinea omenească și autoritatea dată de Dumnezeu, sub asaltul lumii stăpânite de satan. Creștinătatea de nume s-a desprins de Dumnezeu și de Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul profetic îi desenează următoarea imagine: „Oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, aroganți, insultători, neascultători de părinți, nemulțumiți, fără evlavie, fără afecțiune naturală, neînduplecați, defăimători, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, trădători, obraznici,

îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te și de aceștia! Sunt printre ei unii care se introduc prin case și ademenesc femei ușurate, împovărate de păcate și stăpânite de felurite poftă, care totdeauna învață și nu pot ajunge niciodată la cunoștința adevărului.” (2 Timotei 3.5-7). Uită-te în jur, privește în viața publică, în ziar, în literatură și spune-ți ție însuși: nu este acest tablou înspăimântător de asemănător? Da, este o fotografie frapantă.

De îndată ce căsătoria este periclitată, tot viitorul unei națiuni este pus în primejdie.

Căsătoria este temelia ordinii și a binecuvântării în viața omenirii, clădită de Dumnezeu Însuși, un bastion al sănătății popoarelor. Aceasta este prima rânduală a lui Dumnezeu; ea este la fel de veche ca neamul omenesc. În interiorul zidurilor familiei este pepiniera pentru tot ce înseamnă dragoste și devotament în viața pământească. Dacă aceste ziduri sunt dărâmate, atunci puhoiul revoltei și al egoismului năvălește în sanctuar. Atunci unde să mai învețe o generație în creștere: disciplina, adevărul, credința și altruismul? Acestea sunt probleme care îl privesc pe întregul popor german.

Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a așezat o națiune sfântă în mijlocul națiunilor pământului, poporul proprietății Sale, Adunarea lui Isus Hristos. Ea este zidită pe temelia apostolilor și a profeților, întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu, care dăinuie în veci. Poporul lui Dumnezeu are chemarea să fie sare și lumină în mijlocul națiunilor pământului. Credincioșii trebuie să prezinte în viața practică, în fața ochilor lumii, ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. În casele, în căsniciile, în familiile lor nu trebuie să stăpânească duhul lumii, ci Duhul lui Dumnezeu. Dacă sunt sănătoși în credință, mărturisesc: „Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dăruit Dumnezeu” (1 Corinteni 2,12). Dar această înaltă chemare nu poate să păzească poporul lui Dumnezeu de efectele distrugătoare ale spiritului anticreștin al vremii, decât acolo unde se umblă în smerenie și veghere. Dacă aceasta din urmă lipsește - și de câte ori nu lipsește! - atunci și sanctuarul căsătoriei și al familiei creștine este primejduit. Puhoaietele lumii, puterile distrugătoare ale păcatului pot să năvălească înăuntru și aici - da, din nefericire aceasta s-a petrecut deja în multe locuri. Ce nenorocire pentru Adunarea lui Dumnezeu dacă această temelie a binecuvântării este zdruncinată sau distrusă!

Este nevoie de mult har și păzire pentru a pune la punct căsătoria credincioșilor într-un mod demn și binecuvântat. Fie ca Domnul să păzească orice cuvânt în teama de Dumnezeu și în disciplină!

II. Marea taină

Căsătoria celor credincioși, după Cuvântul lui Dumnezeu, este imaginea pământească a originalului și a modelului veșnic: *Hristos și Comunitatea* (textual: *Adunarea*, grecește: *ecclesia*). Hristos este Capul trupului Său răscumpărat, Mirele Comunității credincioșilor, una, veșnică, inseparabilă, al adevăratei Biserici a lui Dumnezeu, mireasa Mielului. Aceasta va fi văzută în slavă cu El și la El când va fi venit nunta Mielului. Cei sfinți, cei aleși ai lui Dumnezeu, aceia pe care Tatăl i-a dat din lume Fiului (Ioan 17,6), constituie obiectul plăcerii și al purtării delicate de grijă a lui Isus. Despre ei este scris: „Sfinții care sunt în țară, ei, cei mai aleși, sunt toată plăcerea mea” (Psalmul 16,3). De aici înțelegem ce înseamnă pentru inima lui Isus Adunarea răscumpărată cu sângele de pe Golgota, dar și ce trebuie să fie, după gândurile lui Dumnezeu, soția pentru un credincios și soțul pentru o credincioasă. Despre această relație a Domnului cu Adunarea Sa, Scriptura spune: *Taina este mare!* Cuvintele pe care Duhul Sfânt ni le dă prin pana apostolului Pavel despre această taină mare, cuprind pentru toți credincioșii, pentru timp și veșnicie, privilegii minunate, măreții și învățături.

Ce spune Scriptura? „Soțiilor, fiți supuse soților voștri, ca Domnului, căci soțul este capul soției, după cum și Hristos este Capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și soțiile să fie supuse soților lor în toate. Soților,

iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Sa această Biserică slăvită, fără pată, fără încrețitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără defect. Tot așa sunt datori și bărbații să-și iubească soțiile, ca pe trupurile lor. Cine-și iubește soția, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul său, ci-l hrănește și-l îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica; pentru că noi suntem mădulari ale trupului Său, din carnea Lui și din oasele Lui. „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și cei doi vor fi un singur trup.” Taina aceasta este mare; dar vorbesc despre Hristos și despre Biserică. Încolo, fiecare dintre voi să-și iubească soția ca pe sine și soția să se teamă de soț” (Efeseni 5,22-33).

După ce creația pământului a fost încheiată, ea a avut nevoie de un cap. „Și Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; ei să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ”. Și Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; i-a creat de sex masculin și de sex feminin. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Fiți roditori, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ!”” (Geneza 1,26-28).

Acum observă felul de exprimare: „Și Dumnezeu a creat pe om” și „i-a creat”. Cu toate că faptul facerii femeii ne este împărtășit mai târziu (în capitoul 2), găsim aici că Dumnezeu deja în clipa facerii bărbatului îi binecuvântează împreună pe bărbat și pe femeie și le dă în comun locul de stăpâni pe pământ. Eva și-a primit toate binecuvântările în Adam; în el și-a obținut ea demnitatea.

Tot așa stau lucrurile și cu Adunarea lui Isus Hristos, mireasa celui de-al doilea Adam. Dumnezeu a văzut-o în Hristos înainte ca ea să existe. De aceea este scris: „după cum ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste” (Efeseni 1,4). Înainte ca măcar un singur mădular al Adunării lui Isus să fi fost văzut pe pământ, au fost deja toți, după voia veșnică a lui Dumnezeu „hotărât să fie mai dinainte asemenea chipului Fiului Său”.

Dumnezeu a spus cândva despre primul Adam: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el” (Geneza 2,18). Prin urmare, El nu l-a lăsat fără ajutor nici pe primul om, nici pe al doilea. În prima creație ar fi fost un gol fără Eva; fără Adunarea lui Dumnezeu, mireasa Mielului, ar fi un gol în noua creație.

Când a trebuit să fie făcută Eva din bărbat, a trebuit să cadă un somn adânc peste bărbat (citește Geneza 2,21-23). Înainte ca Adunarea lui Isus să poată fi constituită, Hristos a trebuit să coboare în mormânt; abia atunci a putut ajutorul Lui, care va împărți slava cu El, să fie făcut.

Câtă dragoste îi datora Eva lui Adam! Ce profunzime a părtășiei, ce participare la toate gândurile sale a savurat ea! Ea a împărțit cu el demnitatea sa și slava sa, el n-a stăpânit peste ea, ci cu ea; el a fost stăpânul întregii creații și ea a fost una cu el.

Toate acestea își vor găsi copia în veacurile viitoare. Atunci, adevăratul Bărbat, Hristos, Stăpânul cerului, Își va ocupa locul pe tron; El va stăpâni în părtășie cu mireasa Lui peste o creație restabilă. Hristos este Stăpânul și Capul, dar Adunarea Sa, apărută vie din moartea și mormântul lui Hristos, este trupul Său, din carnea și din osul Său. De aceea este scris: „El este Capul trupului, al Adunării. El este Începutul, Cel Întâi-născut dintre cei morți, ca El să aibă întâietate în toate” (Coloseni 1,18). El, care are întâietate în toate lucrurile, cere de la Tatăl Său: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de la întemeierea lumii” (Ioan 17,24.).

Dar nu numai ceea ce va fi Adunarea lui Isus merită admirația noastră, ci și ceea ce este ea. Ea este deja templul în care Dumnezeu Însuși Și-a făcut locuință. Dacă înțelegem lucrul

acesta, atunci el va lucra în noi o umblare demnă, sfântă, supusă Domnului și separată de lume. Taina este mare, așa de mare, încât ea trebuie să-i umple pe credincioși cu o conștientizare profundă a înaltei lor chemări. De aceea și scrie Pavel: „și să vă deschidă ochii inimii, ca să cunoașteți care este nădejdea chemării Lui, care sunt bogățiile slavei moștenirii Lui în sfinți și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, potrivit lucrării puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat dintre cei morți și L-a pus să stea la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice autoritate și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare și, ca și Cap peste toate, L-a dat Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui care umple totul în toți” (Efeseni 1,18-23).

Pornind de la această poziție, Scriptura îi învață pe copiii lui Dumnezeu să-și formeze gândurile asupra căsătoriei.

III. Modelul ceresc – copia pământească

Ce s-a spus odinioară despre căsătorie (Geneza 2,24), că omul va lăsa totul, chiar și pe mama sa și pe tatăl său, ca să găsească în acest legământ toată fericirea, tot viitorul lui, nu este numai adevăr în sine și temelia fericirii pământești, ci în același timp este un cuvânt profetic în privința lui Hristos și a Adunării Sale. Cuvântul spune despre această legătură a credincioșilor cu Capul și Domnul lor ceresc: „Taina aceasta este mare”. Da, este vrednică de închinare, un râu de har, de pace, de nădejde pentru viața pământească a credincioșilor, o experiență zilnic nouă a credincioșiei Sale, dar este în același timp nădejdea minunată pentru fericirea proprie, pentru savurarea desăvârșită a dragostei cu care suntem iubiți din veșnicie. Ea cuprinde promisiunea divină că vom fi duși la ținta deplină și fără nori a fericirii, atâția câți am intrat în acest legământ sfânt și veșnic al harului. De acolo va fi îndreptată privirea asupra copiei pământești, asupra căsătoriei credincioșilor: „Dar și voi”, voi, bărbații credincioși, cărora Dumnezeu v-a încredințat prețioasa comoară a unei soții credincioase, iubiți-vă soțiile, lăsați dragostea lui Isus să lumineze zilnic în inimile lor! „Și soția să se teamă de soț”, nu cum se teme o sclavă, ci cu venerația care vine din dragoste. –

Cât de profund Își iubește Hristos Adunarea! El n-a dat numai totul, slava și Împărăția Sa, El S-a dat pe Sine Însuși pentru ea. Și cu aceasta nu este destul; El se dedică mereu alor Săi, deoarece îi spală, îi curăță, îi hrănește și îi îngrijește zilnic prin Cuvântul Său. Astfel este Domnul preocupat de ai Săi. Fiecare credincios este cuprins în această relație sfântă de dragoste și de viață prin harul lui Dumnezeu, fiecare are un drept deplin la această dragoste, care vrea să-l înfățișeze ca pe un mădular fără pată și fără zbârcitură.

Cât de minunat de credincios, de delicat, de prietenos se poartă Domnul cu ai Săi! Nu are El întotdeauna timp pentru noi? Nu are El întotdeauna o înțelegere totală, profundă pentru durerile, dificultățile și slăbiciunile noastre? Nu are El o răbdare inepuizabilă cu noi? Iar și iar bate la ușa inimii: Nu caut munca ta – caut dragostea ta! Pe aceasta o caută neobosit; El vrea să ajungă ca noi să-L iubim din toată inima și să avem încredere deplină în El. Aici nu este niciodată o răcire: Dragostea lui Isus este nouă în fiecare dimineață. Pe tot drumul, credinciosul face mereu experiențe noi în legătură cu lungimea, lățimea, înălțimea și adâncimea dragostei Domnului. Da, despre ea se spune: „ca să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință” (Efeseni 3,19).

Niciodată nu ne dojenește, niciodată nu ne reproșează că L-am lăsat atâta timp să umble după noi și că de atâtea ori am fost reci față de El. În toate lucrurile ne oferă ajutorul Său și cât de minunat îl experimentăm! Ce model minunat pentru un credincios în responsabilitatea sa de soț! Unui creștin credincios, soția lui trebuie să-i fie atât de prețioasă, cum Îi este Domnului Adunarea Sa; el trebuie să fie atât de preocupat de creșterea interioară și de prosperitatea exterioară a soției sale, cum este Hristos pentru ai Săi. Iar soțiile credincioase, ce prezentare găsesc ele despre dependența și deplina lor dăruire, în modelul Adunării față de

Domnul, care este totul pentru ea: Mântuitor și Prieten, Domn și Stăpân, Cale și Toiag, Soare și Scut, putere și ținta drumului!

Ce fericită este o creștină care privește cu o astfel de admirație la soțul ei! Soțul ei este pentru ea o asemenea autoritate, un asemenea adăpost pentru încrederea ei și un asemenea obiect al simpatiei ei sfinte, ca Domnul pentru Adunare Sa. Așa trebuie să fie căsătoria credincioșilor, un legământ în care soțul poartă, ajută, încurajează, înviorează, iar soția este pentru soț un ajutor în smerenie devotată și loialitate tăcută, care îi împodobește casa și viața și care rămâne desfătarea și bucuria inimii sale. Dar ce câștigăm dacă posedăm aceste adevăruri prețioase numai tipărite? Au fost ele înfăptuite în căsnicia ta, în căsnicia mea? Câte lucruri sunt aici de deplâns, de mărturisit, de reparat? Fie ca cei credincioși, înainte de toate femeile, să nu uite ce a făcut Domnul din căsătorie prin puterea înnoitoare a Cuvântului lui Dumnezeu! O durere înmiată urcă spre cer din toate țările pământului, peste tot unde adevărul creștinismului n-a putut să producă efectul puterii sale eliberatoare, binecuvântătoare. Privește în lumea mahomedană și păgână, unde femeia este lipsită de toate drepturile, un obiect de cumpărat și de vândut pentru satisfacerea plăcerii senzuale. Putem citi cum un chinez își vinde soția și fiica în distrugerea și rușinea vânzătorului de flori, ca să câștige bani pentru opiu. Se aude că un negru din Camerun o închiriază pe una dintre soțiile lui pe bani, pentru un timp convenit de săptămâni sau luni.

Ce înălțare, ce demnitate le-a dat Domnul alor Săi când le-a poruncit bărbaților credincioși: „Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea” (Efeseni 5,25). Cu cât creștinătatea de nume, care ne înconjoară, se scufundă mai mult înapoi în adâncurile păcatului lumii păgâne, cu atât mai mult trebuie ca viața de familie, căsătoriile credincioșilor, casele lor, să constituie o lecție pe viu despre adevăratul creștinism. Dumnezeu vrea să-i facă fericiți și să-i păzească pe ai Săi și vrea să-i facă pe fiii acestui veac să vadă ce înseamnă să-I aparții Domnului Isus.

IV. Cum își sărbătoresc creștinii credincioși nunțile?

Toți credincioșii se află în drum spre nunta Mielului, despre care este scris: „Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!” Apoi, când Domnul, Dumnezeul nostru, Cel atotputernic, va fi preluat stăpânirea, mărețul aleluia va răsună prin ceruri ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice: „Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm slavă, fiindcă nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit!” (citește Apocalipsa 19,6-9). Atunci va fi venit ceasul în care Domnul va primi bucuria care I-a stat în față ca țintă a dorințelor și a dorului Său când a rădat crucea (Evrei 12,2). Câtă slavă și bucurie va fi atunci în ceruri și cum se va petrece totul când Împăratul cerurilor Îi va pregăti Fiului Său nunta (citește Matei 22,1-2), este dincolo de priceperea noastră omenească. Dar aceasta știm, că la acea sărbătoare și la ospățul de nuntă vor fi văzute unite: bogăția dumnezeiască, fericirea cerească și sfințenia desăvârșită. Despre Domnul, Mirele, a cărui față strălucește ca soarele în puterea lui până jos, la cel mai neînsemnat înger sfânt care slujește acolo, totul va fi perfect, împărătesc, în demnitate sfântă. Orice nuntă pământească este numai o pildă a acestei nunți adevărate.

Când copiii lui Dumnezeu, care cunosc Biblia, își serbează nunta, se cade ca această sărbătoare să fie demnă de Domnul, care vrea să fie primul musafir invitat. Ce frumos că începutul semnelor, în care Isus Și-a descoperit slava, a fost la nunta din Cana, despre care este scris: „Și la nuntă a fost invitat și Isus cu ucenicii Săi” (citește Ioan 2,1-11). Bineînțeles că acolo au fost invitate și rudele și cunoștințele mirelui. Cercul n-a fost limitat la Isus și ucenicii Săi, dar aceștia au pus pecetea anturajului nunții. – Gazdele nu s-au îngrijit să fie destul vin – poate nu le-au ajuns mijloacele pentru acesta -, dar Domnul S-a îngrijit în amabilitatea Sa, ca să nu se ducă lipsă de nimic. Mai-marele mesei, care a avut parte de multe nunți la care Isus n-a fost văzut printre invitați, era obișnuit să vadă la nuntă oameni beți. Dar

la nunta din Cana, unde Isus Și-a descoperit slava, precis nu s-a petrecut așa ceva. Cum să-Și fi descoperit Fiul lui Dumnezeu slava în fața unor oameni beți?!

Când credincioșii își serbează nunta și invită rudele și cunoștințele, atunci vin în mod firesc mulți necunoscuți printre musafiri. Dar nu aceștia trebuie să pună pecetea nunții, ci Isus și ucenicii Săi. Copiii lumii pot să-și înceapă nunțile cu dans și reprezentații teatrale, cu glume vesele în „ajunul cununiei” și să le încheie în mod corespunzător în ziua nunții; acesta este dreptul lor, cine li-l poate contesta? Dar când copiii lumii vin la o nuntă de credincioși, atunci trebuie să aibă impresia că nu duhul și pofta lumii domină sărbătoarea, ci bucuria sfântă care este de sus și seriozitatea care pune conștientizarea despre însemnătatea unei astfel de zile pe inima tuturor participanților. Ce deosebire dacă își serbează nunta fiii veacului acestuia sau copiii lui Dumnezeu.

Schiller spune:

Ah, cu frumoasa serbare,
Tinerețea ia sfârșit;
Cu vâl și cu cingătoare,
Farmecul ei e zdrobit.

Din nefericire, acesta este adevărul pentru majoritatea căsnicilor. De aceea și vorbește lumea despre „luna de miere”, dincolo de care, după aceea, urmează realitatea dură a vieții, cu afecțiuni răcite ale tinerilor soți. Da, cât de multe dezamăgiri dureroase le aduce căsnicia aceluia care, într-un idealism omenesc amăgitor, și-au clădit speranțele pe un om – chiar dacă ar fi cel mai nobil, cel mai bun! Cât de curând vine vremea când se acoperă lacrimile plânse în tăcere, cu zâmbetul în fața lumii din exterior – mai târziu urmează în multe căsătorii anii în care nu se mai acoperă înstrăinarea reciprocă.

Copiii lui Dumnezeu își serbează nunțile, dacă este în ordine, nu cu speranțe înșelătoare; legătura lor se bazează pe voia lui Dumnezeu, recunoscută clar de ambele părți. Dacă se merge pe drumul pe care-l arată Domnul, atunci nu există nici o dezamăgire. La ei, dacă este în ordine, în ziua nunții nu se frânge frumosul miraj, ci harul lui Dumnezeu îi poartă, soț și soție, într-o nouă trăire a dragostei și a credincioșiei Tatălui lor ceresc, în noi binecuvântări.

O pereche de miri credincioși își ține sărbătoarea nunții cu adâncă mulțumire față de Dumnezeu și cu încredere liniștită în privința viitorului. Amândoi știu că Domnul, care le-a legat în mod minunat drumurile și inimile, este Stânca noii case care va fi întemeiată. Ei vorbesc și despre casa lor: „Căci nimeni nu poate să pună o altă temelie decât aceea care este pusă și care este Isus Hristos” (1 Corinteni 3,11). Ei o știu cu convingerea inimii: „Dacă nu zidește DOMNUL casa, degeaba lucrează cei care o zidesc” (Psalmul 127,1). Domnul Dumnezeu a așezat temelia în logodna dorită de Dumnezeu, El a construit zidurile prin aceea că El a oferit totul pentru întreținerea noului cămin; El aduce în ziua nunții noua casă la adăpost. Ei au pregătit, dacă este în ordine, organizarea și înzestrarea locuinței lor împreună cu părinții, în rugăciune, ca Domnul să binecuvânteze fiecare bucată care va fi adusă în noua casă și cu dorința ca totul să fie plăcut spre onoarea Domnului. Este important pentru o casă creștină, ca dotarea ei să corespundă cu mijloacele date de Dumnezeu și nu dincolo de ele. Dacă Dumnezeu dă har, după aceea, în decursul vremii, poate fi completată în casă bucată cu bucată, fiecare după cum este nevoie. Fiecare bucată nouă de mobilier va fi atunci un nou motiv de mulțumire și de bucurie. Aceasta este mai bine decât dacă noul cămin a fost dotat cu lux de prisos, foarte modern și plin de stil – dar după aceea este lipsă, ei trebuie să se limiteze temători și stau cu griji și lacrimi în fotolii scumpe, sub tablouri frumoase care nu se potrivesc cu venitul mic. Părinții înțelepți își înzestreză copiii simplu.

Din ziua nunții face parte, ca lucru esențial, încheierea civilă a căsătoriei la oficiul stării civile. La unii credincioși există o nesocotire neîndreptățită a acestui act important. Dar, într-adevăr, la oficiul stării civile se încheie unirea prin căsătorie, *valabilă în fața autorității*

pământești și în fața legii omenești. Din această clipă, femeia este soția de drept a soțului ei și îi poartă numele. Ea a devenit cu adevărat doamna X. Dacă ne-am mai adresa ei cu „domnișoara Y” după ce noul ei nume conjugal a fost înscris în protocolul de căsătorie, în aceasta ar exista un uriaș dispreț pentru ceea ce de acum înainte este o realitate în fața autorității pământești. Da, ar fi un neadevăr, căci ambii soți au întărit solemn cu iscălitura lor, că de acum înainte sunt soț și soție. La această importanță hotărâtoare a cununiei civile rezultă de la sine că mirii credincioși merg pe această cale cu rugăciune. Ea constituie împlinirea unei datorii necesare, plăcute lui Dumnezeu, cerute de către autoritate.

Dacă trebuie serbată nunta, atunci sunt multe la care trebuie să te gândești. Doar se vrea ca totul să fie organizat spre onoarea Domnului și spre bucuria tinerei perechi. Trebuie făcut astfel, ca mărturia credinței să fie limpede în fața lumii, dar și ca fiii acestui veac să nu găsească vreun motiv de reproș îndreptățit. Însutit de diferite sunt mijloacele mirilor și a casei de nuntă, după bunăstare și proveniență; așadar, și la credincioși fiecare nuntă poartă altă pecete. Poate că scrisoarea care urmează va da o îndrumare pentru astfel de copii ai lui Dumnezeu, care se pregătesc să-și sărbătorească nunta.

„Despre nunta pe care am serbat-o aici se poate spune: „La nuntă a fost invitat și Isus cu ucenicii Săi”. Deja în după-amiaza dinaintea zilei de nuntă s-a întâlnit un cerc mare de copii ai lui Dumnezeu, pentru a așeza sub binecuvântarea lui Dumnezeu pe miri și sărbătoarea nunții și viitorul tinerei perechi, cu cântări de laudă și rugăciune. Un duh de bucurie și de rugăciune a străbătut tot acest cerc. Cântările noastre au dat mărturie despre aceasta. Apoi, spre seară, au venit ceilalți invitați la nuntă, care au fost ospătați la mese lungi. După masă am ascultat prezentări de muzică și cânturi diferite. Mirele și mireasa, împreună cu frații și surorile lor, au făcut la aceasta cu schimbul. Apoi, seara, încheierea s-a făcut cu studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Toți, chiar și copiii lumii care au fost printre invitații la nuntă, au aflat ce a avut să le spună dragostea lui Dumnezeu. Astfel a fost pregătită ziua nunții; de acum, invitații la nuntă deja se cunoșteau puțin reciproc și toți au înțeles ce pecete va purta această nuntă. În dimineața următoare a avut loc cununia civilă, căreia i-a urmat apoi la prânz festivitatea propriu-zisă de nuntă. După cântarea de introducere, tânăra perechea a fost așezată sub harul lui Dumnezeu, cu mijlocirea serioasă a dragostei; Dumnezeu a dat cuvinte de binecuvântare, de putere, de har prin gura martorilor experimentați și încercați. Lumina Cuvântului lui Dumnezeu a clarificat țelul comun al vieții și drumul viitor al acestor copii iubiți ai lui Dumnezeu. Dar apoi s-a petrecut ceva care poate că la o nuntă de credincioși ar trebui să fie lucrul principal: nu numai că i s-a vorbit tinerei perechi și că s-au făcut rugăciuni pentru aceasta, ci, după ce s-a petrecut aceasta, s-a ridicat scumpa pereche și soțul a dat el însuși pentru sine și în numele tinerei sale soții o mică mărturie despre aceea, că viața și casa lor aparțin numai Domnului, că Isus, Domnul, este Stânca vieții lor, Soarele și Ținta lor și că mărturisirea sfântului Său Nume va rămâne antetul peste casa lor nou întemeiată. După aceea a urmat masa de nuntă. Același Domn, care odinioară a dat belșug de vin la nunta din Cana, S-a îngrijit de toate abundant și demn, în bunăstarea Sa, și în această casă. La masă n-au fost ținute toasturi și n-au fost strigăte de „trăiască” și ciocnit de pahare, în schimb am auzit multe cuvinte bune de mulțumire față de Domnul, ca și amintiri din viața de familie și din trecutul miresei și al mirelui. Invitații la nuntă, tineri și bătrâni, au vorbit în cuvinte simple și în versuri frumoase. Au fost citite multele saluturi de dragoste și urări de binecuvântare care au venit în telegrame din depărtare; în plus, de fiecare dată a fost citit pasajul care era indicat în telegramă ca urare de binecuvântare. Astfel a găsit Cuvântul lui Dumnezeu un spațiu larg la această nuntă. Despărțirea de casa părintească a tinerei perechi a fost după aceea serioasă și plăcută. Noi toți, părinții, frații și surorile din ambele părți eram adunați în camera tatălui. Acolo au primit frații noștri care plecau, ultimul sărut și salut de binecuvântare, înainte să-și înceapă călătoria comună în depărtarea vastă, în largul mării vieții. Genunchii s-au plecat încă o dată în fața Domnului prezent. Apoi a urmat ultimul rămas-bun în pace adâncă și încredere liniștită.”

V. Călătoria comună peste marea vieții pământești

Drumul comun care a fost început în ziua nunții este scurt. Este vorba despre un șir de zile și de ani numărați, pe care îi străbatem în zbor pe aripile timpului, cu viteza vântului. „Căci anii trec iute și noi zburăm.” (Psalmul 90,10). La aceasta să se gândească soții, să mulțumească pentru fiecare zi de pelerinaj comun și să se despartă numai atunci când lucrul acesta este pentru datoria pământească sau este călăuzirea limpede a lui Dumnezeu, fără îndoială dorit de Dumnezeu. Pentru cei care se iubesc, despărțirea este o lipsă. Unde inimile țin într-adevăr una la alta, acolo va fi așa cum o creștină tânără i-a scris cândva soțului ei plecat: „Inima mea iese mereu să se uite după tine!” – Când se vorbește despre despărțire, atunci nu este vorba numai despre călătorii, fie ele din datoria profesiei, fie pentru refacere, fie pentru vizitarea rudelor; pentru soți mai este valabil și un alt fel de despărțiri, cele interioare, care pot să apară în timp ce locuiesc, mănâncă și dorm împreună. Dacă cineva prezintă viața multor femei cu cele patru cuvinte: gătitul – spălatul – călcatul – tăcutul, atunci există aici acuzația că așa de mulți bărbați acceptă, ca de la sine înțeles, munca și devotamentul soțiilor lor, fără să fie preocupați de viața și dezvoltarea lor lăuntrică. Începutul în aceasta constă în omiterea rugăciunii comune și neglijarea studiului comun al Cuvântului lui Dumnezeu. Viața zilnică aduce apoi pentru soț și soție un asemenea puhoi de muncă și îndatorire, încât se instalează foarte repede o înstrăinare, în așa fel încât cercurile gândurilor de ambele părți nu se mai ating. Firește că se poate discuta despre cizmele copiilor, despre boala unei fiice, despre prețul cărnii de vită – dar acesta nu este un contact al vieții lăuntrice. Despre cât de departe poate merge aceasta mai târziu, iată un exemplu dureros:

Un creștin mai vârstnic, cu părul alb, un agricultor, deplângea moartea celei de-a treia soții. Un frate l-a întrebat dacă soția lui și-a trăit într-adevăr viața cu Domnul. El a răspuns: „Da, nu pot să spun aceasta, căci nu mi-am auzit niciodată soția rugându-se, dar fiul meu mai mare spunea că el crede că uneori a auzit-o pe mama rugându-se în odaia învecinată.”

Ce imagine este aceasta despre o căsnicie, în care n-a mai avut loc un contact al inimilor! Dar cum se potrivește aceasta cu cuvântul: „după cum și Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea”? Dacă o femeie își plânge liniștită pentru sine lacrimile, pentru că soțul ei n-are timp și n-are inimă ca să împartă cu ea durerile ei, s-o încurajeze, s-o mângâie din Cuvântul lui Dumnezeu, cum se potrivește acest lucru cu cuvântul: „Purtați-vă sarcinile unii altora și astfel veți împlini legea lui Hristos”?

Firește că și cazul invers se petrece destul de des, ca o soție credincioasă să-și închidă inima față de soțul ei și în egoism și în felul pământesc de a gândi uită ce trebuie să fie ea pentru inima lui – dar de cele mai multe ori omisiunea este la bărbați. O căsnicie, chiar și la credincioși, se poate dezvolta fie așa, că soțul și soția trăiesc împreună și unul pentru altul, fie că trăiesc *unul lângă altul*. Este o întrebare importantă pentru copiii lui Dumnezeu care sunt căsătoriți deja de mulți ani: trăim într-adevăr unul pentru altul sau trăim numai unul lângă altul? Pe lângă aceasta, ei pot să umble aparent respectabil, fără ceartă și harță - și totuși, lăuntric se înstrăinează tot mai mult și mai mult, pentru că fiecare își păstrează pentru sine viața lui interioară, greutățile, problemele, grijile. La această modelare contribuie fiecare zi: lucrurile merg fie spre o unitate crescândă a inimilor, fie spre o înstrăinare crescândă a inimilor. Închiderea lumii gândurilor unul față de altul aduce cu siguranță răcirea reciprocă a inimilor. Dar aceasta este o adevărată nenorocire. Nu este deloc nevoie de mulți ani pentru a produce acest rezultat într-o căsnicie: soțul câștigă banii, soția are grijă de casă și de copii. El are o gospodină devotată și ea are un soț harnic și activ. Aceasta chiar este pentru ambele părți mereu o fericire vrednică de mulțumire – dar aceasta nu este o căsnicie creștină după gândurile lui Dumnezeu.

Domnul credincios vine în ajutorul alor Săi în fața acestei primejdii, prin încercări profunde. Ceea ce nu se poate realiza în zilele de prosperitate exterioară, de bunăstare și de sănătate, aceea obține Dumnezeu de multe ori prin suferință amară. Când soțul și soția trebuie să plângă împreună și să se roage împreună, atunci inimile închise mai înainte se deschid într-

o nouă dragoste. Dumnezeu este un educator minunat! El nu dorește ca dragostea dintre soț și soție să se răcească cu anii. Dimpotrivă, ea trebuie să crească odată cu anii, în care ei experimentează reciproc dragostea și devotamentul unul față de celălalt. Odată a spus un bătrân, uimit de o pereche căsătorită: „Aceștia sunt căsătoriți deja de zece ani și se iubesc așa de mult!” Dar aceasta se realizează numai acolo unde soții beau zilnic împreună din izvorul lui Dumnezeu și Îi mulțumesc zilnic Domnului unul pentru celălalt.

Peste tot unde Dumnezeu întemeiază o uniune care-și are temelia în Hristos, satan face tot ce poate ca să-o distrugă. El nu încearcă să distrugă relația de dragoste și de încredere numai între prieten și prieten, între copii și părinți, ci și între soț și soție. Satan caută să atingă această țintă cu mare viclenie și perseverență, înainte de toate prin neîncredere, iar apoi prin indispoziție, toane, sentimente rănite sau oricum am mai numi în rest aceste păcate ale temperamentului. Noi toți învățăm să cunoaștem primejdiile inimii noastre, adâncurile firii noastre înnăscute abia pe drumul vieții. Și soțul și soția învață să se cunoască abia în căsătorie.

Ce durere când un copil al lui Dumnezeu își vede soțul iubit sau soția dăruită de Dumnezeu, pentru prima dată în proastă dispoziție, sub stăpânirea unei toane rele, sau dacă între doi copii ai lui Dumnezeu se ivește pentru prima dată neîncrederea, prima îndoială privind dragostea și atitudinea prietenoasă, sau când a căzut primul cuvânt neprietenos ori chiar dur ori nervos! Să nu te gândești: aceasta nu se poate întâmpla la noi! Se va întâmpla, dacă soțul și soția nu umblă înaintea Domnului în smerenie și veghere. Dar dacă s-a întâmplat, ce trebuie făcut? Atunci amândoi trebuie să înțeleagă toată primejdia care îi amenință. Șarpele, satan, a împins așa de tare ușa fericirii date de Dumnezeu, încât se poate târf înăuntru prin deschizătură, dacă ușa nu va fi închisă repede. Ce trebuie să se facă? Înaintea feței Domnului trebuie să urmeze mărturisire, smerire, scuzare – dacă nu mai devreme, atunci în orice caz seara, înainte de culcare. Da, paguba trebuie reparată pe genunchi, înaintea Domnului prezent. Dacă se petrece aceasta, se va afla că Dumnezeu poate ceea ce noi oamenii nu putem, și anume, că El poate să facă din rău, bine, din amar, dulce. Dintr-o asemenea mărturisire sinceră reciprocă, El va da naștere la o dragoste înmulțită, o încredere mai adâncă și în plus: mulțumire, bucurie și pace. Deci, acesta este cel mai bun și mai important sfat pentru tinerii logodiți și căsătoriți: să nu adormiți în nici o seară înainte să fi eliminat înaintea lui Dumnezeu din inimile voastre tot ce înseamnă neîncredere și jignire, ranchiună, amărăciune! Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Să nu apună soarele peste mânia voastră și să nu dați prilej diavolului!” (Efeseni 4,26b-27). Dacă aceasta se nesocotește, atunci șarpele va intra și dintr-un început neînsemnat va provoca o devastare mare.

Cât de lungă va fi călătoria peste apele întinse și adesea furtunoase ale vieții, Domnul știe. Dacă această călătorie trebuie să fie fericită, atunci Isus trebuie să aibă cârma și comanda corăbiei, atât în toate hotărârile și rânduielile, ca și în folosirea banilor, ca și în alegerea relațiilor, în toate miile de probleme diferite pe care le aduce viața. Odată cu numărul copiilor crește și responsabilitatea, cresc dificultățile și sarcinile. Atunci este nevoie de putere și de păzire pentru a trece prin toate cu pace și cu bucurie - și de aceea este nevoie de *multă rugăciune*, rugăciune zilnică. Soții credincioși care nu-și aduc zilnic Domnului: dificultățile, grijile, poverile, dorințele și speranțele în rugăciunea comună a credinței, vor avea parte de multe zile de strâmtorare, în care vor eșua.

O adevărată casa creștină are părtășia în rugăciune ca izvor de binecuvântare și de putere pentru a privi în viitor. Această părtășie în rugăciune începe, la copiii lui Dumnezeu sănătoși spiritual, cu totul de la sine în ceasul logodnei. Că soțul și soția își varsă zilnic inima împreună înaintea lui Dumnezeu, că în plus și soția se roagă cu glas tare îndată ce are pe inimă cereri pe care soțul nu le-a rostit, este de la sine înțeles. Unde soția nu se roagă niciodată, ci întotdeauna numai soțul, acolo lipsește o parte din experiența de a fi una în Domnul. Unele lucruri la care soțul nu se gândește, stau pe inima soției și invers și totuși îi privește pe amândoi dacă este vorba despre un copil bolnav, sau despre o vecină din partea

căreia se tem de lipsă de amabilitate, sau despre cumpărarea cartofilor pentru iarnă, sau despre o altă locuință care va trebui căutată și închiriată.

Nu trebuie să se stabilească nici o indicație și nici o regulă pentru ora la care soțul și soția trebuie să-și plece genunchii împreună. Marea majoritate a credincioșilor aparțin oamenilor simpli și fără mijloace. În acest caz, soțul trebuie să plece la muncă, în fabrică, înainte de ivirea zorilor. De multe ori se găsește abia seara ora, când copiii sunt duși la culcare. Important este numai ca aceste minute liniștite să fie căutate și găsite zilnic, în care o astfel de pereche căsătorită să aibă parte de ce scrie într-un cântec pentru copii: „Doar un cuvânt cu Isus și totul este în regulă”.

Domnul le-a lăsat alor Săi o făgăduință mare și deosebită: „Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ cu privire la un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18,19-20). O pereche fericită poate să-și însușească acest privilegiu în orice vreme și apoi să trăiască minunea lui Dumnezeu. Astfel se transformă viața, cu cât mai lungă, cu atât mai mult, într-un lanț de ajutorări și minuni ale lui Dumnezeu trăite și multe zile devin un Eben-Ezer trăit limpede, o mărturie conștientă despre puterea salvatoare și harul salvator al lui Dumnezeu.

VI. Domnitorul și cancelarul

Pe drumul comun al unei perechi căsătorite, soția poartă pe departe povara mai grea, asupra ei apasă munca și responsabilitatea pentru casă și copii – câte zile nu vin aici, în care sunt încercate smerenia, răbdarea și perseverența!

Și la cei credincioși apare situația că soțul este mult mai egoist din fire decât soția. Aici este nevoie să se amintească și soților de mulțumirea pe care le-o datorează soțiilor lor pentru povara pe care o poartă atât de liniștit. Ce privilegiu este să ai o soție credincioasă, care poartă cu bucurie și smerenie munca gospodăriei! Da, mulțumire, mulțumirea exprimată cu adevărat, recunoașterea pentru multa osteneală și devotamentul ei, aceasta este pentru soție lumina soarelui și bucurie. Dar nu rămân majoritatea bărbaților datori soțiilor lor cu această mulțumire? Aceasta ar trebui să se reliefeze, înainte de toate, printr-o mare încredere. Se spune că odată, un domnitor i-a dedicat cancelarului său acest necrolog: „Nu mi-a părut niciodată rău în viața mea când i-am urmat sfaturile, dar am regretat adesea când nu i-am urmat sfaturile.” Nu este aici o aluzie pentru câte un soț, ca să nu desconsidere înțelepciunea și inteligența dată de Dumnezeu soției sale credincioase? Un soț căruia nu-i este dat să vadă în soția sa pe adevăratul său cancelar, dat de Dumnezeu, acela rămâne în pagubă.

Doi soți mai în vârstă, fără copii, trăiau în bunăstare și pace. Într-o zi a apărut o rudă care i-a prezentat soțului, că el ar putea să-i înmulțească strălucit venitul, dacă s-ar asocia la fabrica la care este angajat și asociat acest văr. Soția, care a ghicit curând gândul acestui om în egoismul lui, l-a sfătuit pe soțul ei să nu facă lucrul acesta. Dar toate sfaturile rugămintile, avertizările ei au fost zadarnice. „Tu nu înțelegi lucrul acesta, n-ai cunoștințe în afaceri!” și cu aceasta, avertizările soției au fost respinse. Toată averea, care de altfel îi aparținea soției, a fost aruncată în treaba aceasta. Au părăsit căminul confortabil de până atunci și părăsirea credincioșilor, ca să se mute în locul izolat al acelei fabrici. – După doi ani de griji, de dezamăgiri și mâhniri, totul a fost pierdut și cei doi copii ai lui Dumnezeu merg de atunci în întâmpinarea bătrâneții lor cu mijloace materiale extrem de strâmtorate. O, dacă ar fi luat soțul în seamă sfatul soției sale!

Un credincios povestește: Într-o zi a venit la ușa noastră un escroc cucernic, care s-a prezentat ca frate și era așa de plăcut și de smerit și de modest și vorbea așa de perfect limba Canaanului și se pricepea așa de bine la Biblie, încât l-am luat pe acest om la masa noastră. M-am bucurat de acest om. Când a plecat, soția mi-a spus: „Nu este în ordine; ceva nu este cum trebuie cu acest om.” Eu nu observasem nimic, dar imediat s-a dovedit că era un pungaș, care mergea la copiii lui Dumnezeu ca să jefuiască și aproape întotdeauna cu succes. Mai

târziu a ajuns la închisoare din cauza escrocheriilor lui. – Inteligența deosebită a femeilor vede în multe cazuri mai departe decât rațiunea bărbătească. Chiar dacă bărbații cunosc mulți oameni și au privit mai adânc în păcatul care ne înconjoară, rămâne totuși adevărat în multe cazuri, că femeia îi citește mai repede pe oameni. Un creștin vârstnic și experimentat a spus: Când am fost tânăr L-am rugat pe Domnul: „Dă-mi o soție care are aceste trei însușiri: să fie sănătoasă, deșteaptă și tăcută.” Rugăciunea i-a fost ascultată; Domnul l-a binecuvântat din belșug. Cine se bucură de același privilegiu, să-și respecte cancelarul! Bărbații care vor să fie papi infailibili în toate problemele, vor cumpăra scump lecții amare – firește că *numai o soție smerită și tăcută* va putea fi un cancelar plin de influență.

Există în viața credincioșilor zile de furtună, zile de strâmtorare. Ce minunat dacă un bărbat, care stă în furtuna și în lupta vieții ca un martor al lui Isus, are o soție credincioasă care, când vine el acasă, poate să ofere Cuvântul lui Dumnezeu spre înviorare și mângâiere. Fericit este un astfel de soț, dacă poate împreună cu soția lui să plece genunchii și să-și verse inima înaintea lui Dumnezeu. Un creștin vârstnic povestește: Îmi amintesc de asemenea zile de strâmtorare și de furtună din cauza mărturiei pentru Isus. Am venit acasă, unde pe masă stătea Biblia mea deschisă și era un bilet în ea, pe care scria: Psalmul 62,5-7. Aici sunt scrise cuvintele: „Dar tu, suflete al meu, liniștește-te în Dumnezeu, căci în El este nădejdea mea. Numai El este stânca mea și mântuirea mea, turnul meu de scăpare; nu mă voi clătina. Pe Dumnezeu se întemeiază mântuirea și slava mea; în Dumnezeu este stânca puterii mele, locul meu de adăpost”. Ce prețios este să fii condus prin mâna dragostei, în ziua furtunii, pe stânca ce nu se clatină niciodată a credincioșiei lui Dumnezeu! Lucrul acesta nu-l poate aprecia decât cel care l-a trăit. Să ai ca soție o creștină care crede, iubitoare, care are deplină încredere în soț, nu este numai un privilegiu de nespus, ci este și un sprijin de putere, dat de Dumnezeu, pentru a rezista pe drumul de luptă ca biruitor.

Pentru soți se spune: „Soților, iubiți-vă soțiile ca pe voi înșivă”. Odată, un credincios mai în vârstă, căsătorit, a văzut cum un creștin tânăr i-a adus logodnicei lui un dar ca semn al dragostei sale. Atunci cel mai în vârstă a spus cu aroganță: „Soția mea și eu n-avem nevoie de asemenea semne exterioare de dragoste!” Dar când acest frate tânăr a privit în realitatea acestei căsnicii, a observat că dovezile de dragoste din partea soțului lipseau peste tot. Niciodată nu vine ceasul, cât timp soțul și soția trăiesc pe acest pământ, în care n-ar fi nevoie ca soțul să-i arate soției sale dragoste și mulțumire oriunde și oricum poate. Dovezile de dragoste sunt bucurie și privilegiu, ca dragostea să rămână proaspătă sub binecuvântările lui Dumnezeu, până se sfârșește alergarea. Nu florile sau prăjitura pe care soțul i le aduce odată ocazional soției sale când vine de la muncă, de la serviciu sau de la prăvălie o fac fericită, ci dovada palpabilă că el s-a gândit la ea cu dragoste. Câți soți, chiar și credincioși, nu duc lipsă de acele semne de dragoste, care valorează pentru o soție mai mult decât flori sau cadouri, și anume: un cuvânt prietenos, o privire drăgăstoasă de mulțumire în ochi și în inimă! Fie ca nici un soț credincios să nu rămână un datornic soției sale în amabilitatea și cordialitatea iubitoare de zi cu zi! Vine așa de repede ceasul în care nu mai putem să achităm datoria. Câți soți n-au așezat deja flori pe sicriul soției lor, dar pe drumul vieții au lipsit florile! Să dea Dumnezeu, ca un rod al acestor rânduri, ca la mulți copii ai lui Dumnezeu să existe o nouă podoabă de dragoste delicată în casă și în căsătorie, multă mulțumire și amabilitate cordială pentru soții!

Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu soției credincioase? „Soția să se teamă de soț”. În ziua celei mai mari nenorociri care a fost vreodată pe acest pământ, și anume, în ziua căderii în păcat, Dumnezeu i-a spus Evei și femeii propriu-zis: „El va stăpâni peste tine”. În Noul Testament, Sara este prezentată ca model; despre ea se spune: „ca Sara, care asculta pe Avraam și-l numea „domnul ei”” (1 Petru 3,6). În Epistola către Efeseni se spune: „Soțiilor, fiți supuse soților voștri, ca Domnului”. Ce cuvânt impunător, ca soția să privească cu respect spre soț, ca spre Domnul, în ciuda multor slăbiciuni, în ciuda multor lipsuri care sunt evidente la soțul ei! Este un instinct al femeilor, care nu vine de la Dumnezeu, că vor să guverneze; de multe ori, mai ales în anii mai maturi, înclinația este de recunoscut: ele vor să stăpânească.

Dacă soția are dorința de a exercita o influență, atunci lucrul acesta este îndreptățit, căci doar i-a fost dată bărbatului ca ajutor. Dar o soție care dorește aceasta, trebuie să fie cu adevărat smerită. Cu cât este mai smerită, cu atât mai mult îl influențează pe soț. Orice soț adevărat va permite o influență mare și hotărâtoare unei astfel de soții smerite.

În unele cercuri este superficial provocată aparența, ca și când soțul ar trebui să vadă în soție o stăpână divinizată. Acesta este un cavalerism nebiblic. Dar vai! cât de diferit stau lucrurile în spatele culiselor! Un asemenea cavalerism omenesc ideal se face bucăți deja din cauza unei supe afumate sau a unei facturi neașteptat de mari a măcelarului sau a cizmarului.

Din destăinuirile spiritului anticreștin al prezentului face parte și aceasta, că duhul răzvrătitor vorbește public despre emanciparea (eliberarea) femeilor. Este vorba despre eliberarea sexului feminin din supunerea celui masculin. Ținta năzuită este: egalizarea femeii cu bărbatul în ceea ce privește drepturile și independența față de el. Începutul pentru aceasta se face peste tot unde o soție nu vrea să-și plece voința în fața voinței soțului. Dacă soția își găsește plăcerea în a stăpâni, atunci își contrazice soțul; dacă dorește să-și impună voința, atunci ordinea fundamentală a lui Dumnezeu este răsturnată. Este ceva îngrozitor când găsești soții care își contrazic mereu soții, care se bagă în vorbă, care vor să aibă ultimul cuvânt. Aceasta este o stare de răzvrătire. O creștină care nu-și slujește soțul în supunere, care vrea să stăpânească ea însăși, Îl necinstește pe Domnul, își distruge fericirea; ea nu va ocupa niciodată locul corect în fața copiilor ei. Înclinația atâtor soții de a domina, de a-și impune voința, arată numai că firea omenească este mereu înclinată să se opună voii lui Dumnezeu și ordinii divine.

Multe versuri batjocoritoare care prezintă mania de a domina și dorința de a avea mereu dreptate a soțiilor și care biciuiesc falsa flexibilitate a soților, sunt din realitatea vieții. Cât de adevărată este în multe căsnicii și case această strofă:

Soțul e al soției cap;
Ce zice - se-mplinește.
Soția-i gâtul pentru cap,
Ce capul îl sucește!

Aici au nevoie și soțiile credincioase să se cerceteze și să se lase avertizate, ca să nu transforme batjocura lumii într-un adevăr în căsnicia lor. Dacă am întreba de unde vine aceasta, că există cu adevărat așa de puține căsătorii fericite, atunci trebuie să ne întrebăm dacă o mare parte din vină nu constă cumva în aceea, că există așa de puține soții cu adevărat smerite?

Nu se pot face reguli și legi, dacă soțul sau soția trebuie să administreze banii, să închirieze locuința și așa mai departe. Relațiile de viață sunt, în fond, total diferite. În familiile unde trebuie făcut față cheltuielilor în toate dintr-un câștig săptămânal redus, unde soțul este plecat la muncă din zorii zilei și până seara, problemele se rezolvă simplu – toate acestea trebuie să le facă soția. Aici nici nu este nevoie de multă chibzuială, dacă una sau alta trebuie procurate, ci ei sunt recunoscători dacă sunt sătui copiii și dacă odaia este încălzită iarna. Dar în aceasta sunt aproape toate căsniciile egale, că soțul și soția au domeniile lor de responsabilitate separate. Soțul câștigă pâinea, soția se îngrijește de casă. Dar amândoi sunt una în Domnul, dacă amândoi sunt proprietatea lui Isus. Amândoi sunt convinși că voința soțului decide, dar unde lucrurile se petrec potrivit lui Dumnezeu, soțul nu decide împotriva voinței soției, ci cu consimțământul inimii ei.

Cuvântul lui Dumnezeu notează fericirea casnică până în amănunt, dar în aceasta, soțul nu se comportă ca un tiran, nici soția ca o sclavă, ci vedem soția acționând bucuroasă în casa ei, iar soțul îi lasă toată independența și o laudă: „Cine poate găsi o femeie cinstită? Ea este mai de preț decât mărgăritarele. Inima bărbatului se încrede în ea și nu duce lipsă de venituri. Ea îi face bine, și nu rău, în toate zilele vieții sale. Ea face rost de lână și de in și lucrează cu mâini

harnice. Ea este ca o corabie de negoț: de departe își aduce pâinea. Ea se scoală când este încă noapte, dă hrană casei sale și împarte lucrul de peste zi slujnicilor sale. Se gândește la un ogor și-l cumpără; din rodul mâinilor ei sădește o vie. Ea își încinge mijlocul cu putere și își întărește brațele. Vede că munca îi merge bine, lumina ei nu se stinge noaptea. Ea pune mâna pe furcă și degetele ei țin fusul. Ea își întinde mâna către cel nenorocit, își întinde brațul către cel lipsit. Nu se teme de zăpadă pentru casa ei, căci toată casa ei este îmbrăcată cu roșu. Ea își face învelitori, are haine de in subțire și de purpură. Soțul ei este cunoscut la porți, când stă printre bătrânii țării. Ea face cămăși și le vinde și dă câștigul negustorului. Ea este îmbrăcată cu tărie și demnitate și râde de ziua de mâine. Ea deschide gura cu înțelepciune și pe limba ei este legea bunătații. Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei și nu mănâncă pâinea lenevirii. Fiii ei se scoală și o numesc fericită, soțul ei se scoală și-i aduce laude: „Multe fiice au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate.” Dezmiardările sunt înșelătoare și frumusețea este deșartă, dar femeia care se teme de Domnul va fi laudată. Răsplățiți-o cu rodul mâinilor ei și faptele ei s-o laude la porți.” (Proverbe 31,10-31.)

VII. Relația conjugală

Avem nevoie de harul și de disciplina Duhului Sfânt dacă vrem să studiem domeniul relațiilor conjugale dintre soț și soție, fără să suferim pagubă și fără să producem pagubă.⁸ Cuvântul lui Dumnezeu trasează aici o graniță peste care nu avem voie să pășim.

Dumnezeu a luat măsuri de precauție, ca ai Săi să nu fie fără instrucțiuni în domeniul plin de însemnătate al vieții conjugale. Pe acestea le găsim în capitolul 7 al Epistolei 1 Corinteni. Lumea care îi înconjură pe credincioșii din Corint și din care mulți fuseseră salvați abia de puțin timp, semăna în privința imoralității exact cu lumea care ne înconjoară astăzi. Metropola Corint era o mlaștină de imoralitate. Aceasta din urmă era așa de mare, încât în vremea aceea se spunea proverbial despre un rob al desfrâului: El trăiește în felul din Corint. În această cetate a luxului, a bogăției, a erudiției omenești și a slujirii păcatului, Dumnezeu a aprins o lumină vie prin adunarea credincioșilor. Ca să lumineze, era necesar ca cei credincioși să capete concepții divine în domeniul moralității.

Problema căsătoriei i-a fost propusă epistolar apostolului și el a răspuns acolo la ea, că este bine pentru un bărbat să nu se atingă de femeie – presupunând că el este ferit de ispitele sexuale (vezi 1 Corinteni 7,1-2). Dar deoarece acest dar de har (versetul 7) nu este decât partea unor oameni, apostolul exprimă principiul general, că orice bărbat să-și aibă soția lui și orice femeie să-și aibă soțul ei (vezi versetul 2). În același timp este important să înțelegem că Cuvântul lui Dumnezeu recomandă căsătoria în locul acesta ca fiind calea firească și dorită de Dumnezeu pentru un credincios, ca să rămână păzit de primejdiile ispitelor carnale.⁹ Ar fi greșit să aplicăm aceste cuvinte date de Dumnezeu numai la corinteni pentru că din punct de vedere moral erau mai jos decât ceilalți oameni. Acesta nu este cazul. Noi toți aparținem din fire unui neam păcătos și adulter (Marcu 8,38). Dumnezeu cunoaște natura pe care și credincioșii o poartă în trupul lor muritor și Cuvântul lui Dumnezeu ia aceasta în considerare cu perfecțiune. De aici sunt și cuvintele dumnezeiește de adevărate; *ele corespund absolut naturii umane și nimeni nu le va disprețui nepedepsit*. Apostolul Pavel a avut darul de har de

⁸ Acest subiect este tratat mai amănunțit decât se poate face aici și totuși sub control biblic, în următoarea lucrare mică: „Viața de căsnicie a credincioșilor”. Editura Librăriei Societății Germane, Philadelphia, Stuttgart. Preț: 20 pfenigi.

⁹ În versetul 2 se spune tradus exact: „din cauza curviei” și așa mai departe. Aceasta permite interpretarea că apostolul vrea să spună: În fața imoralității nerușinate care vă înconjoară din toate părțile, este necesară o mărturie din partea credincioșilor, ca ei să trăiască în fața ochilor lumii într-o căsătorie dorită de Dumnezeu și să dea exemplu de fidelitate conjugală. Vezi pentru aceasta 1 Tesaloniceni 4,4.

la Dumnezeu, ca în domeniul castității să nu suporte ispite. El spune: „Eu aș vrea ca toți oamenii să fie ca mine; dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui de har, unul într-un fel, altul într-altul. Celor necăsătoriți și văduvelor le spun că este mai bine pentru ei să rămână ca mine. Dar dacă nu se pot înfrâna, se să căsătorească, pentru că este mai bine să se căsătorească decât să ardă” (1 Corinteni 7,7-9).

Biblia nu ia în considerare omul ideal visat, ci natura păcătoasă înăscută a unor astfel de oameni, cum umblă ei cu adevărat pe pământ. Dacă vrem să știm care este natura noastră, trebuie să întrebăm Cuvântul lui Dumnezeu și nu oamenii care consideră presupusele lor experiențe mai competente decât Cuvântul dumnezeiesc. Chiar și diavolul ne poate face să avem experiențe, dacă se potrivește cu planurile și socotelile lui, prin aceea că ne cruță de ispite. Dar aceste experiențe vor fi amăgitoare. Aici scrie un principiu important spre învățătură: „Este mai bine să se căsătorească decât să ardă”. De aceea este dorit de Dumnezeu, ca un copil al lui Dumnezeu, dacă este în ispite carnale, să ceară de la Domnul alianța conjugală cu acel copil al lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu i l-a destinat. Firește că este adevărat că un credincios poate fi ispitit, nu există nici un fel de plasture de conștiință pentru eventuală lipsă de veghere și neloialitate. Este o vină gravă și o nenorocire îngrozitoare dacă un credincios, ca urmare a lipsei de veghere în gânduri sau în priviri, sau ca urmare a mâncatului și a băutului excesiv, sau a omiterii rugăciunii, cade în păcatele carnale. Dumnezeu ne-a oferit tot ce avem nevoie pentru o umblare credincioasă (vezi 2 Petru 1,3-4); de asemenea, fiecare credincios are făgăduința: „Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită naturii omenești. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita va pregăti și ieșirea din ea, ca s-o puteți suporta” (1 Corinteni 10,13). Dar aceasta o va trăi, o va experimenta numai credinciosul care umblă înaintea lui Dumnezeu cu veghere. Căci înainte de această făgăduință scrie: „Astfel, deci, cel căruia i se pare că stă în picioare să ia seama să nu cadă”.

Cuvântul lui Dumnezeu spune despre relațiile conjugale între soț și soție: „Soțul să-i dea soției ce-i datorează și tot astfel, și soția, soțului. Soția nu este stăpână pe trupul ei, ci soțul; de asemenea, nici soțul nu este stăpân pe trupul lui, ci soția. Nu vă lipsiți unul de celălalt decât, poate, prin înțelegere, pentru un timp, ca să vă dedicați rugăciunii; și fiți iarăși împreună, ca să nu vă ispitească Satan, din cauza neînfrânării voastre” (1 Corinteni 7,3-5). În fața unei înclinații apărute în unele locuri, de a prezenta relația conjugală între soț și soție ca stând în contradicție cu sfințirea dorită de Dumnezeu, este important să recunoaștem aceste cuvinte date de Dumnezeu, în autoritatea lor intangibilă. Nimeni nu va putea tăgădui că aici, în versetele 3 și 4, în care sunt date „obligații” ambelor părți, le sunt atribuite și drepturi celor doi. Versetul 6 arată apoi că aceasta nu este o obligație, ci libertate acordată. Interpretarea că apostolul ar fi făcut cu regret o „concesie” – cum tălmăcesc unii -, este lipsită de orice temei. Este un adevăr important, că singurul bărbat care n-a gustat moartea, cu excepția lui Ilie, despre care Biblia ne spune că a fost răpit, a fost Enoh. Ce scrie despre Enoh? „Când Enoh era de șizeci și cinci de ani, i s-a născut Metusala. După nașterea lui Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; și a avut fii și fiice. Toate zilele lui Enoh au fost de trei sute șizeci și cinci de ani. (Geneza 5,21-23). Deci acest tată de familie, care trăia în corturile sale și cu familia sa, cu păstorii și servitorii săi, a avut fii și fiice, iar copiii lui vedeau în fața lor un tată care umbla cu Dumnezeu. Acest bărbat minunat a avut mărturia că-I era plăcut lui Dumnezeu (vezi Evrei 11,5). Unde rămân aici învățăturile sfințeniei acelor oameni care vor să introducă în căsătorie o izolare mânăstirească? Putem exprima cu siguranță că o pereche căsătorită, care nu vrea să accepte înaintea lui Dumnezeu atâția fii și fiice câți i-a hărăzit bunătatea lui Dumnezeu, nu umblă în liniile divine. Este o viziune nesănătoasă dacă în fața cuvântului scris: „Nu vă lipsiți unul de celălalt!” unele persoane învață și subliniază: Lipsiți-vă unul de celălalt! Rodul amar al căsniciei devastate n-a lipsit și nu poate să lipsească. – Că există timpuri în care această lipsire este binecuvântată și plăcută Domnului și este obiectul învoirii între soț și soție, Cuvântul o spune foarte simplu și limpede. –

Părtășia conjugală este după gândurile lui Dumnezeu cu totul altceva decât pofta carnală păcătoasă; ea este sfințită prin rugăciune la copiii lui Dumnezeu. Credincioșii să nu se împreună niciodată în căsătorie fără ca mai înainte să-L roage pe Domnul cu venerație, ca El să-i păstreze pe amândoi conștiinți de prezența Sa, ca El să le aducă aminte că trupurile lor sunt temple ale Duhului Sfânt și ca El să le dea harul, că dacă vrea să le dea un copil, acesta să fie unul sănătos în trup și în suflet, care să devină de timpuriu proprietatea lui Isus. Aceasta corespunde cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu responsabilitatea credincioșilor. Unor asemenea învățături, care vor și în scris și verbal să facă și aici păcat din relația conjugală, unde aceasta este legitimată după 1 Corinteni 7, trebuie să ne opunem serios. Urmele pașilor acestor oameni sunt caracterizate prin fericirea distrusă a copiilor scumpi ai lui Dumnezeu, prin lacrimile amare și multele căderi prin păcate adânci ale elevilor lor vrednici de plâns, până la adulter și chiar păcate dezonorante. Au fost născocite legi omenești de castitate pentru soți, care nu sunt dorite de Dumnezeu, nu sunt biblice și au pus acest jug greu pe gâtul iubiților copii ai lui Dumnezeu.

Sfânta Scriptură aplică marea taina a conviețuirii Domnului cu ai Săi la adevărul că: *soțul și soția vor fi un singur trup*. Acest cuvânt este un citat din Geneza 2,24: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa; ei vor deveni un singur trup”. Deci, ce spune Dumnezeu? Că semnul caracteristic firesc al căsătoriei va fi: cei doi vor fi un singur trup. Ceea ce este folosit ca imagine a părtășiei celei mai sfinte între Dumnezeu și oameni, poate să fie într-adevăr la copiii credincioși ai lui Dumnezeu și care se roagă, ceva așa de necurat, de dezonorant, cum o prezintă acei învățători și acele scrieri?

Dar să mai adăugăm un lucru: Părinții devotați îi vor instrui asupra acestor lucruri pe copiii lor, înainte ca aceștia să intre în căsătorie. Nimeni nu poate să facă aceasta mai bine și mai delicat decât o mamă.¹⁰

În afară de aceste cuvinte, care legitimează relația dorită de Dumnezeu între soț și soție, Sfânta Scriptură mai conține și altele la fel de importante, care o limitează. „Tot așa și voi, soților, locuiți cu ele potrivit cunoștinței, dând cinste femeii, ca fiind un vas mai slab, ca unele împreună moștenitoare cu voi a harului vieții, pentru ca rugăciunile voastre să nu fie întrerupte” (1 Petru 3,7). Sigur că prin lipsa de conștiințiozitate în considerație delicată privind vasul mai slab, la unii credincioși „rugăciunea este întreruptă”. Soțul trebuie să știe și să se gândească în multe cazuri, că soția sa are nevoie de menajament, de întărire și refacere. Cât de mare este responsabilitatea unui soț care sacrifică nervii și puterile devotatei sale soții, egoismului lipsit de scrupule al dorințelor sale! Cum ar putea Duhul Sfânt să dezvolte nestingherit viața de rugăciune a unui asemenea soț, dacă el nu cinstește templul Duhului Sfânt nici în propriul său trup, nici în trupul soției sale! Cum ar putea el să savureze cu inima fericită conviețuirea cu Dumnezeu, dacă el vatămă prin solicitare intensă giuvaerul prețios încredințat lui, copilul lui Dumnezeu care i-a fost dat ca cea mai înaltă posesiune pământească!

Chiar este scris: „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea și patul să fie neîntinat, căci Dumnezeu va judeca pe desfrânați și pe cei adulteri” (Evrei 13,4). Acest studiu nu le vorbește curvelor și adulterilor – pe aceștia Dumnezeu îi va judeca (Evrei 13,4); dar le vorbește copiilor lui Dumnezeu, dintre care mulți au disprețuit acest cuvânt, nu prin infidelitate adulteră, dar prin voluptate neînfrânată. Într-atât de plin de importanță este lucrul acesta, încât chiar înainte de capitolul 7 al Epistolei 1 Corinteni, ca o introducere la acesta, sunt scrise cuvintele serioase: „Fugiți de curvie! Orice alt păcat pe care l-ar face un om este în afara trupului; dar cel care curvește păcătuiește împotriva propriului trup. Nu știți că trupul vostru

¹⁰ Unor astfel de părinți, care vor să vorbească despre relațiile conjugale înainte de căsătorie cu copiii lor care au crescut, li se poate recomanda următoare lucrare: „Pentru fericirea fiului meu”. Berlin, Vaterländische Verlags und Kunstanstalt, Johanniterstraße, 6., 20 de pfenigi.

este templul Duhului Sfânt, care este în voi și pe care îl aveți de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Slăviți deci pe Dumnezeu în trupul vostru” (1 Corinteni 6,18-20). Orice om sincer simte că aceasta își găsește utilizarea serioasă și la credincioșii căsătoriți. Responsabilitatea este mare. Ce întrebare serioasă este aceasta: suntem noi în fața ochilor Domnului, în sfințenie și disciplină, într-adevăr ceea ce vrem să părem în fața ochilor oamenilor? Așa cum există unii credincioși care își consideră contul de afaceri sau casa de bani ca pe un teritoriu care nu este nevoie să-I fie supuse Domnului, tot așa există și copii ai lui Dumnezeu căsătoriți, care își imaginează că în părtașia conjugală este un domeniu care ar putea fi deconectat de supunerea față de Domnul prezent. Ei își subminează singuri fericirea căsătoriei, dată de Dumnezeu și dorită de Dumnezeu. – Cuvântul: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” este scris în deplină valabilitate despre relațiile conjugale dintre soți și soție. Fiecare pereche de soți credincioși care citește aceasta, să se cerceteze dacă umblă cu adevărat în lumina lui Dumnezeu! Este valabil și despre acest domeniu, în adevăr neîngrădit: – „Dacă zicem că avem părtașie cu El, și umblăm în întuneric, mințim și nu practicăm adevărul” (1 Ioan 1,6).

Nu I-ar plăcea Domnului să urmărim până în amănunte urmele triste pe care învățătorii înșelători ai sfințeniei le-au lăsat în urma lor în domeniul vieții conjugale și să combatem aici interpretările lor eronate, grosolane în parte, ale Scripturii. Îndată ce nesocotim deosebirea care există între relația conjugală și pofta carnală păcătoasă, am căzut într-o totală derută a conștiinței. S-a mai întâmplat că un frate care instruia, să recunoască printre lacrimi într-un cerc mai mare, relația intimă din căsnicia sa ca păcat. Abia dacă merită să vorbim despre lipsa grosolană de tact și nedelicatețea unei asemenea mărturisiri.

De multe ori s-a văzut că frați sinceri, credincioși, au deplâns printre lacrimi că au ajuns în ispita imoralității pentru că soțiile lor li s-au sustras și au rămas inaccesibile la rugămintele lor și la indicația din Cuvântul lui Dumnezeu. Aceste căsnicii distruse, acești creștini făcuți nefericiți, au explicat mereu această nenorocire apărută, prin anumite persoane care dau învățătură, cărora le-au spus pe nume. Printre aceștia se găsesc și unele surori necăsătorite, care dau învățătură, care se îndeletnicesc cu zel cu acest domeniu special, să-i lipsească pe soți de soțiile lor.

Pentru toți acei învățători ai unei sfințenii care este nefirească, rămâne plin de însemnătate că Cuvântul lui Dumnezeu vorbește cu o seriozitate așa de mare aceluia care „opresc căsătoria și învață să te ferești de unele mâncăruri, pe care Dumnezeu le-a făcut, ca să fie luate cu mulțumiri de către cei care cred și cunosc adevărul.” (1 Timotei 4,3).

Pentru a nu fi înțeleși greșit, să spunem încă o dată, că după Cuvântul divin, pentru soții credincioși este indicat sigur, să-și impună timpuri de abținere, ca să pătrundă în acest timp cu atât mai deplin și mai adânc în conviețuirea cu Dumnezeu. Aceasta n-o arată numai 1 Corinteni 7,5, ci deja chiar locuri din Vechiul Testament (de exemplu, Exod 19,15 și 1 Samuel 21,4). Și aceasta trebuie s-o subliniem, că există fără îndoială credincioși care printr-o călăuzire deosebită a vieții lor recunosc pentru ei o abținere durabilă în domeniul conjugal, ca dorită de Dumnezeu, și care s-ar lipsi de o binecuvântare dacă ar da deoparte această voce recunoscută a lui Dumnezeu. Dar ar fi decent și plăcut Domnului să le vorbească altora despre aceasta sau ar putea vreun om să se facă răspunzător de a impune altora o asemenea lege?

VIII. Au voie credincioșii să-și părăsească soții?

În legătură cu problema divorțului dintre creștinii credincioși, Cuvântul lui Dumnezeu exprimă limpede următorul principiu: „Celor căsătoriți le poruncesc nu eu, ci Domnul, ca soția să nu se despartă de soț. Dacă este despărțită, să rămână necăsătorită sau să se împace cu soțul ei. Și nici soțul să nu-și lase soția” (1 Corinteni 7,10-11). Deci: 1. Pentru soți credincioși, divorțul este exclus. 2. Asemenea soții, care se întorc la Domnul după divorț, să rămână necăsătorite sau să se întoarcă la soțul lor. – Măsura în care Cuvântul lui Dumnezeu i-

ar putea permite să se recăsătorească unui bărbat, care înainte de convertirea lui a fost divorțat din cauza adulterului comis de soția lui (vezi Matei 5,32), pare discutabil. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Eu însă vă spun că oricine își lasă soția, afară de cauză de desfrânare, și se va căsători cu alta, comite adulter; și cel care se căsătorește cu cea divorțată comite adulter” (Matei 19,9). Deci, aici pare să existe o posibilitate, când curvia soției este motivul divorțului, recăsătorirea soțului să fie îndreptățită. Dacă un creștin crede că poate să facă aceasta cu o conștiință nevătămată, atunci stă cu aceasta înaintea lui Dumnezeu. Dar de a sfătui la o asemenea legătură, pare că dă de gândit privind limbajul serios al Cuvântului lui Dumnezeu. Dimpotrivă, trebuie să-l avertizăm serios pe credinciosul care este înclinat spre așa ceva.

Apostolul dezbate apoi despre o căsnicie în care soțul sau soția s-au convertit după căsătorie. El spune: „Celorlalți le zic eu, nu Domnul: Dacă un frate are o soție necredincioasă și ea voiește să trăiască înainte cu el, să nu se despartă de ea. Și dacă o femeie are un soț necredincios și el voiește să trăiască înainte cu ea, să nu se despartă de soțul ei. Căci soțul necredincios este sfințit prin soția credincioasă și soția necredincioasă este sfințită prin fratele; altfel, copiii voștri ar fi necurați, pe când acum sunt sfinți” (1 Corinteni 7,12-14).

După convertirea unuia, cei doi soți merg de acum înainte pe căi despărțite. Înainte umblau împreună pe căile lumii; acum, partea credincioasă umblă în căile lui Dumnezeu. Dacă partea necredincioasă este mulțumită cu calea nouă și umblarea părții credincioase, dacă nu ridică nici o obiecție, atunci nu există nici un motiv să se desfacă legătura conjugală. Dimpotrivă, această căsătorie va fi sfințită prin partea credincioasă, rugăciunile ei, mărturiile ei despre dragostea lui Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu, pe care ea le citește și le mărturisește, așează partea necredincioasă sub binecuvântări dumnezeiești, da, sub făgăduințe divine (vezi Faptele apostolilor 16,31). Aceste făgăduințe se întind și asupra copiilor unei asemenea căsnicii și chiar asupra întregii case. Acești copii, care prin tatăl credincios sau prin mama credincioasă vor fi crescuți în disciplină și învățătura pentru Domnul (Efeseni 6,4), stau de acum pe un teren de separare față de felul de a fi al lumii. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu îi numește aici „sfinți”.

Apostolul continuă: „Dacă cel necredincios se desparte, să se despartă; în împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt legați; Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace”. De câte ori nu se transformă dragostea în ură și dușmănie amară în asemenea căsnicii nepotrivite, din cauza mărturiei lui Isus și a Cuvântului lui Dumnezeu! Nu-i de mirare, căci concepțiile și scopurile vieții au devenit diferite. Dacă este vorba despre pofta lumii, despre distracții și educația copiilor – numai probleme de conștiință. Cel necredincios spune: Eu vreau aceasta, trebuie să te supui. Cel credincios spune: Ți-aș face cu plăcere pe plac, dar nu pot de dragul Domnului.

Aceasta este pentru partea credincioasă, care ar vrea să-L proslăvească pe Domnul ei în smerenie, o cale grea de nedescris. Apoi se poate întâmpla ca partea necredincioasă să declare: Fie renunți la credința ta, fie trebuie să te desparți de mine. În acest caz, Cuvântul lui Dumnezeu îi dă credinciosului libertatea totală a conștiinței, ba chiar directiva precisă, de a folosi libertatea oferită și s-o urmeze. În acest caz, cel credincios nu va căuta, ce-i drept, un divorț juridic, dar nici nu i se va opune, dacă acesta va fi forțat de către partea cealaltă. – Deci, partea credincioasă, căreia i se desface căsătoria, să accepte în pace libertatea dată de Dumnezeu. Câte unul este înclinat să se lase reținut de gândul: Dacă rămân, soțul meu (sau soția mea) se va converti. Cuvântul lui Dumnezeu avertizează față de un asemenea gând. Avem multe exemple în care soți credincioși n-au acceptat libertatea oferită și prin aceasta au rămas înlănțuiți într-o viață nespus de grea, în care, în cele din urmă, și-au renegat credința. În toate aceste probleme, Cuvântul lui Dumnezeu este mult mai înțelept decât inima noastră. Totuși, trebuie să luăm seama, că *partea necredincioasă* este întotdeauna aceea care respinge partea credincioasă, dar cel credincios nu are niciodată voie să năzuiască să se despartă de cel necredincios. În majoritatea cazurilor – mulțumim Domnului pentru aceasta! – considerația asupra copiilor constituie motivul că se păstrează căsnicia.

Problema tratată aici este importantă într-o privință dublă. La început sunt avertizați credincioșii, să nu părăsească îndărătnic un loc de încercări adânci. Atâta timp cât soțul neconvertit, ostil credinței, nu-l respinge pe cel credincios, acesta din urmă trebuie să persevereze. Dumnezeu îi va veni în ajutor la timpul potrivit. S-ar putea ca un soț ostil să se convertească subit; atunci se transformă toată viața.

Iată un exemplu: Un slujitor al lui Dumnezeu, de mult plecat la Domnul, povestește în însemnările sale, cum odată, o femeie simplă, i-a împărtășit minunile harului pe care Dumnezeu le-a făcut pentru soțul ei, și prin aceasta ei și copiilor lor. Femeia i s-a adresat bătrânului și binecuvântatului martor al lui Dumnezeu în timpul unei călătorii cu trenul:

„Când ați predicat atunci în Pr..., eram nespuse de nenorocită și așa de săracă, încât trebuia să dorm cu copiii mei pe paie goale și nu mai aveam pentru sărmanii de ei nimic de mâncare. Soțul meu se întorsese din închisoare într-un asemenea hal, că semăna mai mult cu diavolul, decât cu un om. Dar imediat după intrarea în locuință a văzut un afiș care purta numele dumneavoastră. El și-a spus sieși: „Acesta trebuie să fie același W. care a lucrat cu mine în mină; mă voi duce acolo să-l ascult.” Ați avut ca text: „A venit Învățătorul și te cheamă” (Ioan 11,28). Soțul meu a fost vizibil emoționat în adunare. În seara aceea stăteam tremurând de frică în bucătărie. La întoarcerea lui se găsea numai o bucată mică de lumânare în sfeșnic. M-a întrebat: „Unde sunt copiii?” I-am răspuns: „S-au dus la culcare.” „Adu-i!” a răspuns el. Am pus jos sugarul pe care-l țineam în brațe și m-am dus sus. Am îngenuncheat lângă copiii mei adormiți și L-am rugat pe Domnul să-i ocrotească; apoi i-am trezit și i-am dus jos. Spre uimirea mea, soțul meu a luat-o în brațe pe fiica cea mai mare, a sărutat-o și a spus: „Scumpul meu copil, Domnul ți-a dăruit în seara aceasta un tată nou.” Apoi a luat-o pe fata a doua, băiatul și copilul cel mai mic și le-a arătat și lor dragostea lui în același mod delicat. Stăteam acolo și credeam că visez. Dar atunci am simțit deodată, cum soțul meu m-a luat de după gât, m-a sărutat și mi-a spus: „Scumpa mea soție, Domnul Isus ți-a dăruit în seara aceasta un soț nou!””

Ce plăcut pășește aici în fața ochilor noștri harul mântuitor! Da, este așa cum sutașul credincios din Capernaum I-a spus odinioară Domnului: „Spune numai un cuvânt și robul meu va fi vindecat” (Matei 8,8).

„Tu-ai spus un cuvânt și s-au ivit
Făpturi multe și-n tot felul.
Tu c-un cuvânt inimi ai topit,
Mai tari c-arama și-oțelul.”

Și în inima și conștiința acestui om desfrânat a spus Domnul un cuvânt și acest cuvânt s-a dovedit a fi biruitor: „A venit Învățătorul și te cheamă!” Isus a chemat, iar păcătosul legat, care zăcea încătușat în lanțurile morții, a auzit glasul Fiului lui Dumnezeu și a venit la viață. Căci așa a promis Domnul: „Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-l vor asculta, vor trăi” (Ioan 5,25). Astfel a venit harul lui Dumnezeu în ajutorul acestei creștine adânc încercate.

Se întâmplă adesea, că rude neînțelepte, neconvertite, vor să împingă pe calea divorțului pe câte un copil al lui Dumnezeu, care suferă din cauza unui soț infidel, fără scrupule. Totuși, această cale aduce multe probleme și umilințe. Majoritatea proceselor de divorț durează 2-2^{1/2} ani. Prin lipsa de scrupule a părții vinovate sunt folosite aici multe șiretlicuri și tertipuri, calomnii și răstălmăcirii, prin care un copil al lui Dumnezeu este adânc umilit. Cele mai delicate legături între soț și soție sunt de multe ori dezbătute fără rușine în ședințele publice ale tribunalului. Această cale poate s-o urmeze un credincios în pace numai atunci când poate să spună cu sinceritate: acest proces de divorț mi s-a impus.

Acum mai mulți ani, o creștină tânără a fost sfătuită să intre pe calea divorțului. Soțul ei fusese de multe ori fără scrupule față de ea, i-a făcut viața plină de lacrimi în ciuda

devotamentului ei. În plus, a lezat fidelitatea conjugală în propria casă, ca și în afara ei. Dar să se despartă de soția lui nu voia. Tânăra creștină a urmat sfatul unui frate experimentat; ea a răbdat. Timpul de încercare a mai durat doi ani – apoi Domnul a intervenit și l-a luat pe soț prin boală și moarte. Cum a putut acest copil al lui Dumnezeu să privească înapoi în pace! – Domnul o purtase prin toate.

Altfel stă situația dacă un soț cu gânduri dușmănoase izgonește de la el sau părăsește partea credincioasă, un caz care se întâmplă adesea, atât din partea soților neconvertiți, cât și a soțiilor neconvertite. Atunci, Cuvântul lui Dumnezeu îi indică părții credincioase să plece.

Acum vreo doi ani s-a convertit în B. soția unui funcționar. Soții, care aveau un fiu mic, fuseseră până atunci extrem de fericiți împreună. Dar când această soție a început o viață de rugăciune și citea zilnic din Biblie, a izbucnit o dușmănie crâncenă din partea soțului. El i-a interzis rugăciunea și citirea Bibliei. Firește că ea a putut să-i spună că ea ar putea să tacă în fața lui în privința credinței ei și că-i va sluji smerită, dar că n-ar putea trăi nici fără rugăciune, nici fără citirea Bibliei. După un timp scurt, soțul a pus-o în fața unei alegeri: fie îți revoci credința, renunți în mod hotărât la Isus, pe care Îl chemi, fie părăsești casa și copilul. Ea nu putea și nu voia să se lase de Mântuitorul ei; ea a experimentat toată seriozitatea cuvântului: „Cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine” (Matei 10,37b), A venit ceasul în care lupta grea trebuia dusă până la capăt pentru biruință. Ea a trebuit să plece și de atunci mănâncă o pâine străină, dar o mănâncă în pace; Domnul a condus-o sub acoperișul unor copii devotați ai lui Dumnezeu.

Există și cazuri în care femeii credincioase, care din cauza credinței lor au fost date afară de soții lor, s-au întors mai târziu de bunăvoie sub jugul greu. Aceasta n-a fost o cale dorită de Dumnezeu; o măsură dublă de robie și de umilințe le-a așteptat pe aceste femei resemnate, dureri adânci, pe care Domnul n-a vrut să le pună asupra lor. În asemenea situații dificile, copiii lui Dumnezeu au nevoie de îndrumare și ocrotire de la Domnul, de o adâncă supunere sub călăuzirea și voia Domnului și de sfatul fraților și al surorilor experimentați, care se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu.¹¹

Un caz deosebit de dificil există acolo unde o soție credincioasă a fost izgonită de soțul ei, dar la care soțul pretinde după aceea să fie primit, pentru că în sărăcia și în trândăvia lui crede că va găsi acolo un adăpost comod. Acest caz se petrece deosebit de des la bețivii imorali. Întâi sunt alungați soția și copiii. Dacă femeia vrednică de plâns, după săptămâni și luni de nevoie amarnică și-a făcut rost cu ajutorul Domnului de un câștig și și-a luat o locuință, bărbatul apare dintr-odată la ușă. Starea lui s-a înrăutățit repede; fără muncă și câștig, omul brutal stă în mizerie, pe stradă. Acum caută un adăpost la soția respinsă. Bărbatul amețit de băutură pretinde să fie lăsat să intre, de multe ori în toiul nopții. Într-adevăr, pot exista cazuri de excepție, în care un bețiv vrea să se întoarcă la Dumnezeu în pocăință adevărată de pe căile sale păcătoase; atunci soția să-l primească și să-l ajute, atâta timp cât s-a dovedit corespunzător în reinnoirea vieții sale. Dar aceste cazuri sunt extrem de rare. De regulă, o asemenea soție nu trebuie să-l primească pe omul bețiv și tiran de dragul copiilor; după dreptul dumnezeiesc și omenesc, ea nu-i datorează nici un ajutor. Puterea și îngrijirea ei aparțin copiilor ei. De aceea este bine, după regulă, ca o astfel de soră să fie sfătuită să se mute într-o altă localitate, unde să se sustragă insistențelor soțului ei.

¹¹ Cititorul găsește o completare la expunerile asupra subiectului tratat aici, în caietul „Logodna și căsătoria credincioșilor în lumina Cuvântului lui Dumnezeu”, capitolul VIII, sub titlul „Credincioși care s-au convertit în căsnicie”

IX. Ultimul rămas-bun

Au zburat anii de binecuvântare pe care harul i-a dăruit pentru un pelerinaj comun la doi copii iubiți ai lui Dumnezeu! Prietenul credincios, iubitor, atotputernic a purtat prin zile cu soare și zile cu furtună această pereche în care El Însuși i-a hărăzit unul pentru celălalt, i-a îmbinat unul cu altul. De cât de mult har și ajutor au avut parte pe drumul comun, câte minuni de ascultare a rugăciunilor! Câte lacrimi au fost vărsate pe drum, pe care mâna de dragoste a unuia a putut să le șteargă din ochii celuilalt! Câte ore de fericire liniștită, de mulțumire adâncă, de bucurie sfântă au fost trăite împreună!

Poate citește aceste rânduri cineva a cărui inimă suspină: Ah, de-ar fi fost așa! Dar n-a fost așa. Sigur, mulți credincioși au motive să se smerească deoarece căsnicia lor n-a fost ceea ce harul a vrut să facă din ea – dar aceasta este voia plină de har a lui Dumnezeu: să ia ce a fost vină, să vindece ce este bolnav, să dea un început nou și un viitor înnoit, păzit, binecuvântat. Ce frumos dacă apoi va fi trăit în propria casă ceea ce DOMNUL a făgăduit cândva unei alte case: - „„Slava din urmă a acestei case va fi mai mare decât a celei dintâi”, zice DOMNUL oștirilor; „și în locul acesta voi da pacea”, zice DOMNUL oștirilor” (Hagai 2,9).

Dumnezeu dorește să privim cu admirație la modelele martorilor desăvârșiți, ca să primim din viața lor lecții ca material didactic despre ceea ce poate și vrea harul să dea. „Aduceți-vă aminte de conducătorii voștri care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu și privind de aproape sfârșitul viețuirii lor, urmați-le credința!” (Evrei 13,7).

Așa că să aruncăm o privire în ultimul rămas-bun al celor doi copii iubiți ai lui Dumnezeu. Noi nu intrăm aici într-o capelă mortuară tapisată în negru, ci în încăperi luminoase, în care strălucește luciul viu al soarelui răsărit.

*Din însemnările lui Hudson Taylor,
despre plecarea acasă a primei sale soții, în 23 iulie, 1870.
(Preluat din istoria Misiunii pentru Interiorul Chinei.)*

„În noaptea de 5 iulie, scumpa mea soție a avut un atac de holeră. Chiar dacă am putut să împart cu ea tot ce a trăit ea launtric, tot nu pot să găsesc cuvinte ca să descriu corect pacea sufletească adâncă, minunata siguranță a apropierei pline de dragoste a Domnului, bucuria profundă pentru sfânta Sa voie, cu care ea era umplută în ciuda marii ei slăbiciuni trupesti. În 7 iulie ni s-a născut un fiu. „Mi-ar plăcea să-l cheme Noel.” a spus ea, „căci chiar dacă cuvântul nu înseamnă *pace*, atunci aceasta totuși îmi aduce aminte de Noe (Noe înseamnă *pace*).

În 20 iulie, această ființă mică și-a dat sufletul din viața ei scurtă.

Trei zile mai târziu vegheam la patul iubitei mele soții. La patru dimineața se crăpa de ziuă și eu descopeream umbrele evidente ale morții pe fața ei. Ea s-a trezit cu bucurie în Domnul și mi-a zâmbit afectuos.

Eu am spus: „Dragă, știi că în curând vei muri?” Ea a răspuns cu o privire uimită: „Este posibil? Nu simt deloc dureri; sunt numai foarte obosită.” „Da”, am răspuns eu, „vei muri și în curând vei fi la Isus.”

După câteva clipe a spus: „Îmi pare foarte rău.” Ea s-a gândit mai ales la aceasta, cât de amar voi resimți singurătatea într-o vreme atât de plină de încercări, dacă va fi smulsă acum de lângă mine devotata mea tovarășă de viață, împreună cu care am adus orice dificultate în fața tronului de har; dar a tăcut imediat, ca și când n-ar fi fost tocmai corect să exprime regrete.

„Totuși, nu-ți pare rău că pleci la Isus?” am răspuns eu. Nu voi uita niciodată surâsul iubitor și profund cu care m-a privit ea atunci și a sus: „O, nu, nu aceasta a fost. Tu știi, iubitele, că în timpul ultimilor zece ani n-a fost nici un nor între sufletul meu și Mântuitorul; de aceea nu poate să-mi pară rău să plec la El. Îmi pare numai rău că te las singur în vremea aceasta. Poate nici n-ar trebui să mă mâhnesc pentru aceasta; căci El va fi cu tine și-ți va potoli toate nevoile.”

În 23 iulie, iubita mea a adormit în Domnul. Abia dacă știu care dintre noi a fost mai mult binecuvântat, așa de reală, de statornică, așa de total satisfăcătoare mi-a fost apropierea Lui, atât de profundă desfătarea mea, conștient fiind că s-a făcut voia Lui și că această voie a Lui, chiar dacă mă zdrobea, pentru mine tot bine și înțelept era, ba chiar era lucrul cel mai bun.

Uneori nu bănuim deloc ce legătură strânsă există între „suferințe” și „mângâieri”, între „pierdere de dragul lui Isus” și „un câștig veșnic”, care urmează inevitabil pierderii, cum seceratul urmează semănatului. „Să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui” încă mai stă între renunțarea totală la interesele proprii și profunda părtășie a suferințelor Lui, după care tânjește chiar și inima unuia ca Pavel (vezi Filipeni 3,7-11).

De aceea, să dăm înapoi din fața a ceva care face loc pentru Dumnezeu în sufletul nostru? Mai bine să credem că dacă El ne refuză vreo binecuvântare pământească, o face numai ca să ne facă parte de „tot felul de bunuri duhovnicești” și să ne gândim că El procedează cu noi așa nu numai spre folosul nostru, ci și spre binele altora și spre gloria slăvitului Său Nume, nu numai pentru timpul acesta, ci și pentru veșnicie.”

Nu orice rămas-bun are loc la patul morții. De câte ori nu sunt schimbate ultima vorbă, ultima sărutare, acolo unde nu gândim că ar fi ultimele! O pereche creștină scumpă, dintr-o clasă socială distinsă, a trăit într-o căsnicie fericită un șir de ani după convertirea lor aproape simultană. Într-o noapte, soția s-a îmbolnăvit așa de puternic, încât se simțea muribundă. Ea a discutat cu soțul ei tot ce privea viitorul pământesc al casei și viitorul singurei lor fiice. Soțul și soția au schimbat în liniște gânduri asupra tuturor lucrurilor, cum va trebui să fie cu casa și cu locuința, cu administrarea averii. După ce au fost discutate toate, s-au încredințat în mâna Domnului și așteptau în pace sfârșitul soției. Dar în dimineața următoare, în mod uimitor, a intervenit o îmbunătățire, ba chiar o însănătoșire totală. Câteva zile după aceea, într-o dimineață, după ce soția însănătoșită își îndeplinise obligațiile casnice, a intrat în camera soțului ei și l-a găsit adormit, șezând pe un scaun. Plecase acasă fără vreun simptom de boală. Atunci a înțeles ea că bunătatea lui Dumnezeu îi dăruise deja în noaptea aceea rămasul-bun de la soțul ei, care fusese luat acum așa de neașteptat de la ea. Ea a putut să privească în pace după el.

Alți copii ai lui Dumnezeu au trebuit să-și ia ultimul rămas-bun în timpuri de prigoană, ca să-și dea viața pentru Domnul. Este prețios dacă atunci, peste ultima despărțire între soț și soție stă acest antet: „Rămâi cu bine! – Domnul înseamnă mai mult!”

Așa ceva s-a văzut în multe locuri, când în timpul războaielor boxerilor, martorii lui Isus au fost torturați și omorâți. În Taiyuan, în provincia Shanxi, a curs mult sânge al copiilor lui Dumnezeu. Un băștinaș creștin, care a fost martor, a relatat despre doi misionari care, cu mărturisind cu glas tare despre Isus, Fiul lui Dumnezeu, au îngenuncheat pentru a fi decapitați sub ochii soțiilor lor. Apoi, puține minute mai târziu au căzut și capetele soțiilor și ale copiilor – ce despărțire serioasă! Dar acolo n-a fost nici o îndoială unde duce drumul și unde se vor revedea acești copii ai lui Dumnezeu. În spaima prigoanei, sub furia dușmanilor, a fost totuși pace adâncă. Ne vom revedea la Domnul! – Aceasta a fost pentru ei o siguranță fericită.

Soții credincioși trăiesc, slujesc, muncesc în siguranța: suntem în drum spre slavă. Cine știe cât de lung va fi drumul comun pe pământ? Fie că ne spunem rămas-bun ca să ne ducem pentru o jumătate de oră în oraș, fie că începem o călătorie scurtă din care suntem așteptați înapoi după câteva ore sau zile – viața noastră este permanent foarte aproape de poarta veșniciei. De aceea, acest rămas-bun pe care soțul și soția și-l spun, are întotdeauna o semnificație deosebită. Fiecare privire și strângere de mână și salut care se face dintr-o inimă recunoscătoare, iubitoare, de către soț, soției și de către soție, soțului, trebuie să aibă loc pe această bază: suntem în siguranță pentru timp și veșnicie, călătoria vieții noastre duce la ținta slavei.

Nu este o mărturie de atenție plină de dragoste dacă soțul sau soția pleacă și se întoarce acasă fără salut, dacă nu considerăm necesar sau nu credem că merită osteneala ca înainte de plecare el să-și privească soția în fața sau ca la întoarcerea acasă ea să-l salute pe soț. Acolo

lipsește o parte a dragostei delicate, de care ne-am putut bucura totuși cândva așa de profund, în zilele logodnei. În fond, alegăm mai repede decât credem spre ultimul rămas-bun.

Ultima despărțire este grea – mai grea este lipsa. Timpul care urmează pentru cel rămas în urmă după despărțire, este un timp deosebit, așa de serios, așa de tăcut și totuși așa de pătruns de prezența lui Dumnezeu! Se respiră aer de veșnicie.

Un bărbat sus-pus povestea cum a ajuns el la un credincios bătrân – era un țăran simplu -, care își îngropase soția cu puține zile mai înainte. El și-a redat impresiile cu cuvintele: Acest bărbat nu vorbea despre soția lui ca despre o moartă, ci ca și când ea doar ar fi plecat adineori înaintea lui în camera cealaltă. Așa și era în realitate – cu toate acestea, celui rămas în urmă îi rămâne lipsa. Deci, dacă se poate întâmpla așa de repede să vină despărțirea și apoi lipsa, soțul și soția trebuie să fie înțelepți și să folosească zilele și să se bucure cu mulțumire de zilele în care se mai au unul pe altul, că se privesc reciproc cu nouă mulțumire zilnică și își arată multă dragoste, răbdare, mângâiere, cordialitate. Căci: „Taina aceasta este mare; dar vorbesc despre Hristos și despre Biserică. *Încolo, fiecare dintre voi să-și iubească soția ca pe sine și soția să se teamă de soț.*”

Că soțul și soția se vor cunoaște în veșnicie, ba chiar că se vor recunoaște deplin atunci, este mai presus de orice îndoială, căci relațiile pământești de viață nu vor fi desființate dincolo de moarte (vezi Luca 16,27), ci desăvârșite. Dar creștinii credincioși știu că în slava lui Dumnezeu nu vor mai fi unul pentru altul o posesie specială ca soț și soție (vezi Matei 22,28-30). Ei au ajuns atunci la destinația drumului în care și-au fost pe pământ ajutor pentru credință. Ei privesc din slavă cu laudă și cu mulțumire înapoi în valea pe care au străbătut-o împreună. Firește că sus vor avea prilej deosebit să-L slăvească împreună pe Domnul și să-L admire pentru ceea ce a făcut El pentru ei și cum a răspuns El la rugăciunile și la credința lor. Cât de mare a fost harul, credințioșia și răbdarea Domnului peste noi, cât de mari au fost minunile Sale și păzirile Sale – acestea le vom înțelege abia în lumina veșniciei.

Ținta căii este Domnul care va veni. Când se încheie o căsătorie a credincioșilor, atunci cei doi copii ai lui Dumnezeu merg începând din ceasul acesta împreună în întâmpinarea Lui. Dacă moartea va desface acest legământ prețios și sfânt sau dacă vor aștepta împreună ca vii în Hristos (1 Tesaloniceni 4,17) fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos (Tit 2,13), acesta ei n-o știu. Dar, oricum ar fi, dacă vor fi dezbrăcați prin moarte sau dacă la venirea Domnului vor fi îmbrăcați cu slavă (2 Corinteni 5,1-4) - *ținta căii este preafericita întâlnire cu Domnul.* „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul nostru Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate” (Filipeni 3,20-21).

Nr. 9 Bunătatea DOMNULUI ține toată ziua

„Bunătățile DOMNULUI nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață: mare este credințioșia Ta!”

(Plângerile lui Ieremia 3,22-23)

Bunătatea lui Dumnezeu ține toată ziua.”

(Psalmul 52,1)

„Lăudați pe DOMNUL! Lăudați pe DOMNUL, căci este bun, căci în veac ține bunătatea Lui!” (Psalmul 106,1)

Ca prim salut când umbra grea se frânge,
Mi-e oaspăt bunătatea lui Dumnezeu.
Ea îmi vorbește, mâinile îmi strânge:
„Aruncă-asupra Mea al zilei greu!”

Așa face Dumnezeu; teamă de-mi vine,
Fuge ca ceața-n raza soarelui.
Eu știu că Dumnezeu e pentru mine;
Nu-i de rușine bunătatea Lui.

Ea ține până când e-n toi dogoarea;
E bine-n umbra aripilor Lui!
- Unele răni de-mi face încercarea,
Eu am odihnă-n bunătatea Lui.

Ea mă conduce, mâna-mi întărește,
Calmează bătăile inimii.
Puterea-mi când aproape se sfârșește,
Bunătatea Lui ține-ntreaga zi.

Ea până seara, chiar târziu, durează –
Mulți pași a numărat piciorul meu –
Cu mângâiere mă înviorează;
Ea n-a lipsit nici azi din drumul meu.

Ea toată ziua mă călăuzește
Spre cer pe calea-ngustă, după plac;
Și Dumnezeu splendori îmi pregătește –
Da, bunătatea Lui va ține-n veac!

Nr. 10 Martorii lui Isus în mijlocul unei lumi înșelate, deznădăjduite

- I. Despre ce este vorba?
- II. Lumea înșelată
- III. Lumea deznădăjduită
- IV. Martori chemați
- V. Adevăratul creștinism va fi confirmat în viață, în suferință și în moarte
- VI. Hristos, Cel viu, și Adunarea Sa

I. Despre ce este vorba?

„El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui care nu mai este în stare de nimic. Flăcării obosesc și sunt storși de putere, chiar tinerii se clatină și cad; dar cei care se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă și nu sunt extenuați” (Isaia 40, 29-31)

Există un Tată atotputernic, Dumnezeuul veșnic, care-l iubește nemărginit pe omul născut din țărână. El le-a dat tuturor, chiar și aceluia care nu-L cunosc, privilegiul de negrăit ca din orice nevoie și vină ale acestei vieți să-L cheme pentru ajutor, salvare și păzire. „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări” (Psalmul 50,15). Astfel a acordat Dumnezeu tuturor oamenilor acest drept mare, *dreptul la rugăciune*, cu promisiunea că stăruința și chemarea noastră poate să miște mâna lui Dumnezeu spre ajutorul nostru. El vrea să intervină în viața aceasta pământească cu modelarea Sa înmiiță de nevoie și de dificultăți, casă ne ia de pe inimă grijile și necazurile și să ne șteargă lacrimile. Îndată ce acest mare adevăr este luat din viața modernă, oamenii devin *nervoși*.

Minunatele cuceriri tehnice ale ultimilor 50 de ani și dezvoltarea traficului au pus vieții moderne amprenta agitației. Lupta pentru existență a devenit mai fără scrupule și mai extenuantă. În timp ce înainte nu se cerea de la om nimic altceva decât îndeplinirea tihnită a unei limite modeste de îndatoriri, concurența prezentului pretinde de la majoritatea oamenilor cea mai acerbă încordare a tuturor puterilor și cea mai înaltă exploatare a timpului. Această luptă intensificată are pretenții mari de la puterea de încordare intelectuală și prin aceasta sistemul nervos este suprasolicitat. De aici rezultă o întreagă armată de boli; anemia, neurastenia (vlăguirea nervilor) și deprimarea psihică sunt boli larg răspândite, cu care mulți oameni plătesc progresul cultural al prezentului. Prezentul n-a fost numit pe nedrept „epoca nervoasă”. Că un profesor, care trebuie să facă zilnic 8-10 operații grele devine nervos, este explicabil și la fel de explicabil este aceasta la un mașinist sau la o telefonistă sau la femei care stau zi și noapte la mașina de cusut sau de brodat. Dar astăzi se găsesc peste tot oameni cu nervii ruinați – printre funcționarii mai mici sau mai mari, diplomați, medici, bancheri, negustori, tehnicieni. Putem întreba: unde nu există oameni nervoși? Cauza pentru aceasta nu stă numai în extenuantul câmp al muncii cu concurența sa și nici numai în circulația modernă, ci cauza principală stă în înstrăinarea de Dumnezeu. Cum să nu devină oamenii nervoși cu toate grijile, nevoile, eforturile, deoarece ei văd zilnic că nu pot birui greutatea acestei vieți, că în viața lor intervin puteri, stăpâniri, evenimente, care trag o linie distrugătoare prin toate planurile și calculele lor. Pentru majoritatea oamenilor Dumnezeu este desființat, Dumnezeul oricărui har și al oricărei puteri, care vrea să-i poarte pe ai Săi pe aripi de vultur. Făgăduințele lui Dumnezeu, date în prețiosul Său Cuvânt, sunt desconsiderate. Cuvântul lui Dumnezeu este aproape necunoscut mulțimii poporului nostru.

De exemplu, acolo stă scris: „Locuința ta este Dumnezeu cel etern și dedesubt sunt brațele cele eterne” (Deuteronom 33,27). Ce prețios este pentru omul slab, care stă în mijlocul luptelor, al furtunilor, al greutatea vieții moderne, să se știe purtat de brațele veșnice, puternice ale dragostei și ale credințioșiei Dumnezeului atotputernic! Cine știe aceasta, acela nu devine nervos; el are parte de puterea și de credințioșia Tatălui, care le poartă de grijă alor Săi și îi acoperă cu scutul Său tare. – Medicii au un remediu ca să întărească nervii epuizați: ei fac o injecție cu morfină. Rezultatul este o resimțire momentană de prospețime și putere; sentimentul de depresie și tremuratul mâinilor încetează. Unii medici și chirurghi folosesc aceasta zilnic pentru ei înșiși, ca să aibă prospețimea psihică necesară pentru operațiile dificile. Cu cât un om folosește mai des morfina, cu atât mai des are nevoie de ea. Curând nu va mai putea să facă nimic fără morfină – se dovedește că acest remediu amăgitor este o otravă mistuitoare de nervi și de viață, care-i pregătește utilizatorului său o incapacitate timpurie de muncă și un sfârșit jalnic. Numărul oamenilor care pier din cauza morfinei este mare. De aceea există deja instituții speciale pentru bolnavii de morfină. – Nu, în morfină nu este putere – la fel de puțină ca în alcool. Dar Dumnezeu „dă tărie celui obosit și mărește puterea celui care nu mai este în stare de nimic”. Făgăduințele lui Dumnezeu nu sunt cuvinte goale, ci realități. Ca dovadă, inserăm aici o mică parte din întâmplările unei creștine bolnăvicioase, fără avere, care a luat în îngrijire copiii decăzuți, cu încrederea credinței în ajutorul și purtarea de grijă a Domnului.

Ea povestește: Când în iulie a fost în vizită la mine o prietenă, am primit o scrisoare de la proprietar, în care el scria că în ziua următoare va veni să ia chiria. Eu îmi cheltuisem ultimii bani la bucătărie; de unde să iau eu 540 de mărci? M-am adresat îndată lui Dumnezeu, Tatăl orfanilor: „Pentru onoarea Ta, nu mă părăsi în necazul meu. Deja cinci ani m-ai ajutat, fără ca eu să merg la oameni ca să-i rog și să cerșesc; ferește-mă de datorii! Doamne, Tu știi, aș da totul, hainele, patul, dacă trebuie, dar nu mă lăsa să fac datorii!” Chiar în momentul acela am fost strigată. Un domn mai în vârstă dorea să-mi vorbească. El mi-a dat un cec de 400 de mărci. Am vrut să-i mulțumesc, dar lacrimile mi-au gătuțit vocea. Când a întrebat de cauză, i-am povestit despre nevoia mea. El a ascultat uimit, apoi a mai scris un cec de 200 de mărci. Domnul Dumnezeu să-l binecuvânteze pe acest domn în vârstă și să-l răsplătească! Acum

puteam să plătesc totul. Încă înainte să fi fost folosiți acești bani, am primit 1000 de mărci de la un domn necunoscut din Scoția.

Mulți, mulți oameni își hrănesc zi de zi mintea numai din ziar. Ce se petrece pe întinsul glob pământesc, evenimentele politice și luptele, accidentele, crimele și infracțiunile, toate zboară prin creier în scurtele pauze de odihnă de la prânz sau duminica. Apoi merg la muncă cu tramvaiul sau cu metroul – totul este în grabă. Nu-i de mirare că oamenii devin nervoși! Despre oamenii prezentului trebuie să spunem: „N-ai slăvit pe Dumnezeu în mâna căruia este suflarea ta și care are toate căile tale”. De aceea devin așa de mulți nervoși, pentru că vor să-și facă viitorul cu propria putere, cu propria lor rațiune, vor să-și croiască singuri drumul prin viață. Ei își zic: Dumnezeu? N-am nevoie de El! Credința? S-a desființat! Rugăciunea? Aceasta-i pentru proști.

Cine are această părere, să nu se mire dacă într-o zi va fi și el nervos!

Dar cine-L cunoaște pe Dumnezeu veșnic credincios ca Tată, nu mai este în primejdie să devină nervos. „Voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: „Ava, Tată!” Însuși Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Romani 8,15-16). Firește, să-L chemăm pe Dumnezeu ca Tată, cu încredere de copil, putem abia după ce este reglementată *problema păcatului*, când putem să spunem prin credința în Isus, Fiul lui Dumnezeu, și în jertfa de ispășire de pe Golgota: Știu că toată vina mea este iertată pentru totdeauna, știu că stau sub har. Dar dacă disprețuim harul și dragostea lui Dumnezeu și grija Sa părintească – de unde să vină puterea, pacea și bucuria?

* * *

Nu sunt numai necazuri, griji și greutatea cele care apasă pe inima omului; *vina* este cea care îl desparte pe păcătos de Dumnezeu, care îi răpește pacea și nădejdea. *Cine îmi va lua vina?* La această întrebare a răspuns Dumnezeu în minunata Sa dragoste, pe crucea de pe Golgota. Fiul lui Dumnezeu S-a așezat în judecata lui Dumnezeu ca chezaș pentru păcătosul vinovat. „Pedeapsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5). Pentru orice om care crede, care din adâncul vinei sale caută iertare și pace, se poate găsi pace și har la picioarele lui Isus. Ce minunată veste a harului pentru o lume de păcătoși vinovați! Dumnezeu îl cheamă pe păcătos în lumina adevărului Său - și ca păcătoși suntem toți născuți –, nu ca să-l judece, ci ca să-l ierte în clipa în care el însuși se așează pe locul celui vinovat și dorește harul. De aceea spune Domnul: „Căci Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3,17). Dumnezeu vrea să reglementeze în har problema păcatului pentru oricine care se supune sincer sentinței divine. Sângele Fiului lui Dumnezeu a curs ca să ia din viața celui care crede, tot ce făcea din el un vinovat înaintea lui Dumnezeu.

Pe vremuri exista în Londra un actor renumit, pe nume David Garrick, (a trăit între 1716-1779). Când apărea bărbatul mic, cu ochii negri, scânteietori, teatrul era arhiplin. Succesele sale nu erau trecătoare, ci au durat tot timpul celor 35 de ani ai actoriei sale. Acest bărbat mare pe „scena care înseamnă lumea”, îi captiva pe cei tineri și pe cei bătrâni, el captiva nu numai ochii și urechile ascultătorilor lui, ci și inimile lor. La el a venit într-o zi un predicator și i-a pus întrebarea: „Domnule Garrick, cum se explică faptul că la apariția dumneavoastră teatrul este din zi în zi mai plin, în timp ce biserica mea este tot mai goală?” Actorul a răspuns: „Acesta este motivul: eu mă străduiesc să-mi prezint născocirea în așa fel, ca și când ar fi adevărată. – Dumneavoastră prezentați în predică adevărul în așa fel, ca și când ar fi numai născocire.” Acest bărbat inteligent, cu experiența vieții, știa că Evanghelia este adevărul și l-a învățat pe cel care întrebuse, că adevărul cel mai sfânt, cel mai important, adevărul despre dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos, trebuie propovăduit cu toată puterea, cu toată seriozitatea care i se cuvin. Numai astfel vor fi oamenii

convinși că se află într-adevăr în drum spre iad, spre pierzarea veșnică, fără scăpare și că Fiul lui Dumnezeu a venit într-adevăr pe pământ și a murit pe crucea de pe Golgota, ca să-i împace cu Dumnezeu pe păcătoșii vinovați.

Un creștin adevărat este un om pe care l-a întâlnit Isus în așa fel, încât el a văzut într-adevăr: acest Fiul invizibil, sfânt, al lui Dumnezeu, este un Mântuitor prezent. S-a întâmplat cu adevărat, o realitate pecetluită divin, că păcatele mele au stat acum aproape 1900 de ani pe capul nevinovat al lui Isus, când El, Cel încununat cu spini, a atârnat pe cruce. El a purtat într-adevăr toată pedeapsa mea, a luat asupra Sa vina mea. Sunt împăcat cu Dumnezeu, Isus este Mântuitorul meu. El mi-a dat viața veșnică; patria mea și destinația drumului meu sunt în slava lui Dumnezeu și cât timp umblu pe pământ, stau ca un copil iubit și binecuvântat sub bunăvoința și harul Tatălui ceresc. Brațele Sale atotputernice, devotate, mă poartă, credincioșia Sa îmi poartă de grijă, îngerii Săi slujesc pe calea mea.

Satan, stăpânul acestei lumi, i-a înșelat pe oamenii care se numesc creștini, ca să le fure marele adevăr dătător de viață al creștinismului. Unora li l-a sustras, altora li l-a devalorizat, așa că ei au aruncat din casa vieții lor acest minunat giuvaer ca pe o vechitură fără valoare. El a adus masele creștinătății de nume în stare să tăgăduiască existența și prezența Mântuitorului salvator. Dar Dumnezeu, în harul Său, i-a așezat pe copiii Săi ca *martori vii* în această lume înșelată.

Ce trebuie să mărturisească ei? Realitatea și prezența Hristosului înviat, adevărul Evangheliei, pacea copiilor lui Dumnezeu, slava și siguranța vieții veșnice, pe care credinciosul le posedă.

Ce privilegiu, ce responsabilitate sfântă a copiilor lui Dumnezeu, să fie purtători chemați ai unei asemenea mărturii!

Fie ca toți credincioșii să înțeleagă aceasta! Misiunea aceasta cere dragoste dată de Dumnezeu pentru lumea pierdută, dar cere și o privire limpede în marea înșelăciune prin care satan face din această creștinătate de nume, tot mai mult și mai mult, o lume de oameni nervoși, fără pace, fără nădejde.

II. Lumea înșelată

„Șarpele m-a amăgit.” (Geneza 3,13)

Când în primăvara anului 1910, în Berlin și în alte orașe germane mari au avut loc demonstrații pentru dreptul electoral, vedeai mărșăluind grupurile ordonate de mai bine de 100.000 de bărbați. Alaiul lor anunța că ei își atribuiă în mod abuziv dreptul să obțină cu forța organizarea politică a viitorului, potrivit cu lozinca conducătorului lor. Ținta a fost și este obținerea puterii politice, înfrângerea puterii legislative sub cererea maselor. Dacă am fi strigat acestor sute de mii de oameni întrebarea: „Există un Dumnezeu viu, prezent?” ei ar fi răspuns în râsete batjocoritoare cu un „Nu!” tunător. Din această mulțime n-ar fi îndrăznit să recunoască nimeni că există un Dumnezeu veșnic, o judecată viitoare. Toți ar fi respins sistematic ideea vinei personale și a responsabilității omului înaintea lui Dumnezeu.

Realitatea Dumnezeului personal, revelat în Fiul răstignit și înviat al lui Dumnezeu, Isus Hristos, - a fost scoasă din vigoare pentru mulți oameni prin puterea necredinței, prin înșelăciunea lucrurilor trecătoare, prin agitație politică, prin mii de cărți, foi volante și ziare. Totuși, aceste batalioane de muncitori care-și fac apariția public, constituie numai o parte a oștirii din armata de tăgăduitori ai lui Dumnezeu din mijlocul poporului nostru. Lor nu li se poate contesta că au prioritatea sincerității în fața multor altora, grupuri care din punct de vedere social sunt superioare, care trăiesc într-adevăr în aceeași îndepărtare față de Dumnezeu.

Problemele politice în slujba cărora acele cete și-au pus puterea, banii, timpul, ba chiar viața, formează o perdeă deasă pentru cunoașterea lor spirituală, care le acoperă realitatea lumii invizibile și a lucrurilor veșnice. *Patimile politice* și tot devotamentul legat de ele, chiar

și entuziasmul celor duși în eroare și calculata muncă a celor care îi duc pe căi greșite, toate acestea sunt mijloace de înșelăciune în mâna dumnezeului veacului acestuia, pentru a învălui milioane de oameni în eroarea: *Dumnezeu și veșnicia nu există!* Ei spun de aceea: Noi înșine trebuie să obținem orice putem obține pe pământ, căci: „Faceți din viață o plăcere, / Dincolo nu-i nici o revedere!” Sau: „Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri”¹² (1 Corinteni 15,32).

Dintre acele cete entuziaste de socialiști, mulți o știu chiar mai bine, dar „domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2,2) nu le permite să recunoască ceea ce le mărturisește conștiința lor. - Totuși, Isus Hristos, Fiul atotputernic, sfânt al lui Dumnezeu, este prezent. El vedea și cunoștea inimile, biografiile, nevoile și poverile conștiinței fiecăruia în parte dintre aceste sute de mii, în timp ce coloanele de muncitori înaintau conștiente de victorie. Ce realitate, să-L privești în credință pe Domnul iubitor, care caută, cum este El aproape de fiecare în parte, în timp ce Iah, El ne vede toată calea; și oriunde este o inimă sinceră înaintea lui Dumnezeu, chiar și acolo, dacă printre aceste sute de mii de socialiști entuziaști este unul care este din adevăr, acolo omul îndepărtat de Dumnezeu trebuie să audă glasul Fiului lui Dumnezeu (Ioan 18,37). Marele, atotputernicul Mântuitor i Se va descoperi prin Cuvântul Său, prin minunate călăuziri, prin ascultări ale rugăciunilor și păziri, până când în sfârșit, păcătosul convins în conștiința sa în vreun ceas de necaz, de durere sau de conștientizarea vinei, plecă genunchii cu mărturisirea: *Isus este o realitate!*

* * *

În biroul marilor întreprinderi bancare și în miile de camere de lucru negustorești mari și mici, toată puterea omului este pusă în joc pentru scopul: să câștige bani. Aceasta, ceea ce unul a câștigat sau a pierdut, ce au câștigat sau au pierdut alții, stăpânește gândurile cu o forță irezistibilă. Ce lume de muncă, de grijă, de speranță și teamă, despre care buletinele de bursă dau zilnic un indiciu aparent așa de sec. Miliardele lui Harriman și Rockefeller, afacerile uriașe ale lui Wertheim sunt idealurile de viață ale multor oameni. Alții sunt mai modești în dorințele și țințele lor, totuși, banii pe care i-au agonisit sau pe care vor să-i câștige, sunt subiectul cel mai important, într-o anumită măsură soarele central în jurul căruia se rotește totul. Lucrul acesta se prezintă cel mai frapant în marea sală a bursei, în orele de afaceri ale amiezii. Ce vorbe, șoapte, strigăte, împinsături, alergat, telegrafiat, telefonări! Unul o face cu calm distins și expresie chibzuită, celălalt o face cu enervare vizibilă, aici bucurie strălucitoare, acolo teamă tremurândă. Dar într-un lucru sunt toți la fel. Este vorba despre bani; Mamona este forța hotărâtoare. De ce lozul cel mare este visul inimii atâtor oameni? Ei sunt stăpâniți de amăgirea: banii înseamnă fericire.

Dar banul nu este decât o armă, un mijloc în mâna lui satan, - în realitate nu este deloc vorba despre bani; nu, *este vorba despre sufletul nemuritor al oamenilor*. Satan vrea să-i țină pe oameni departe de marele Mântuitor al păcătoșilor. Ei nu trebuie să vină la Isus, ei nu trebuie să găsească iertarea vinei lor și pacea cu Dumnezeu – acesta este scopul lui satan. Odiñoară, când Avraam s-a întors biruitor din lupta în care el a obținut eliberarea locuitorilor din Sodoma și pe cea a nepotului său, Lot, împăratul Sodomei i-a spus lui Avraam: „Dă-mi

¹² Să remarcăm că aproape toată lumea studentească germană, inclusiv nenumărați teologi, cântă *textual* același cântec în limba latină, cu emoție și entuziasm:

*Gaudeamus igitur juvenes dum sumus;
Post jucundam juventutem, post molestam senectutem,
Nos habebit humus.*”

Într-un alt cântec studentesc se spune:

*„Edite, bibite collegiales!
Post multa saecula pocula nulla!”*

oamenii și ține *bogățiile* pentru tine!” (Geneza 14,21). Acest împărat al Sodomei este o imagine frapantă a lui satan, stăpânul acestei lumi. Și acesta spune oamenilor: „Dă-mi mie sufletele, iar *bogățiile* – banii și averea, desfătarea și plăcerea, onoarea și distracția - ține-le pentru tine.” Dar *Dumnezeu* le strigă oamenilor: „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” Aceste întrebări sunt așa de simple și de limpezi, încât orice copil poate să răspundă la ele. Dacă cineva își pierde sufletul nemuritor, încât ajunge în pierzarea veșnică, atunci nu-i mai poate folosi nimic din tot ce oferă pământul, nici castele, nici coroane, nici averi, nici onoare, nici lauda oamenilor.

Iată o lume întreagă de oameni, pentru care Mântuitorul prezent, atotputernicul Salvator este acoperit de o perdea foarte deasă: *prin bani*. Nu este El aici? Într-adevăr, El este prezent cu toată puterea și harul, ca să-i ajute pe acești oameni fără pace, dacă vor să se lase ajutați. El îi vede și îi iubește și îi cheamă pe toți acești oameni înșelați. Brațele Sale sunt întinse după oricine caută harul, ca să-i aducă adevărata fericire pe care el a căutat-o zadarnic în câștigul de bani.

Fericirea care-l face pe om într-adevăr bogat, nu se socotește în monede, nu se câștigă în speculații de bursă, ci ea este un dar fără plată al harului lui Dumnezeu pentru omul care se smerește cu vina lui înaintea Mântuitorului răstignit și înviat, Isus Hristos. Lozul cel mare se numește: Pacea cu Dumnezeu; adică *să fii un copil al lui Dumnezeu, salvat, împăcat, iubit*. El constă în a fi purtat prin viața de pe pământ și îngrijit de dragostea Tatălui, a Dumnezeului veșnic, iar în veșnicie să găsești în casa Tatălui o patrie și o parte de moștenire care nu se poate pierde. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre asemenea oameni care au câștigat acest loz mare: „Ferice de poporul care cunoaște strigătul de bucurie, care umblă în lumina feței Tale, DOAMNE!” (Psalmul 89,15)

* * *

Cete de oameni ies din oraș spre câmpul de aviație; sute de mii de oameni stau așteptând; avioanele se înalță, își trasează îndemânatic cercurile; toți strigă de bucurie. Ce triumf al spiritului uman! Că omul a putut să înoate la fel ca peștele, cu aceasta suntem de mult obișnuiți, că poate să zboare ca o pasăre, este rodul scump plătit al multei munci intelectuale, al încercărilor îndrăznețe și al sacrificiului dureros de viață și de sănătate. Iar ce poate omul, aceea preocupă gândurile admiratoare, umple inimile. El poate deja să zboare de la Paris la Londra cu avionul. El se gândește să zboare în scurt timp de la New York la Londra peste Oceanul Atlantic. Și acum balonul dirijabil. Ce produs de silință perseverentă, de meditare pătrunzătoare, de experimente tenace, de observare neobosită. Pregătirile sunt făcute, planul este gata: omul vrea să zboare peste Polul Nord cu balonul dirijabil.

Câte probleme de tehnică au fost rezolvate în decursul ultimilor 20 de ani – câte vor mai fi rezolvate! Aici sunt iarăși sute de mii de oameni pe globul pământesc, care, îmbătați de aceste succese, îl idolatrizează pe om, îl șterg pe Dumnezeu și veșnicia. Un Mântuitor salvator!? Un Dumnezeu atotputernic, prezent!? Omul înșelat de progresul cultural modern îndepărtează de la sine aceste întrebări. El îi admite pe Zeppelin și pe Farman. Firește, ei îi inspiră respect; dar Isus Hristos, Cel răstignit, Cel înviat, Cel invizibil, El să fie prezent!? Adevărat, El este Acela! Chiar dacă avionul trece de recordul de înălțime, de 2500 de metri, chiar dacă dirijabilul plutește peste Polul Nord, totuși rămâne adevărat chiar și pentru cei mai îndrăzneți dintre acești bărbați: „Dacă mă voi sui în ceruri, Tu ești acolo; dacă îmi voi face patul în Locuința Morților, iată-Te și acolo;

dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va conduce și dreapta Ta mă va ține” (Psalmul 139,8-10). Dar nu acesta este lucrul cel mai mare, că Dumnezeu îl înconjoară pe om cu atotputernicia Sa, ci faptul cel mai minunat este că Hristosul prezent vrea să-l vindece de tot blestemul păcatului, să-l salveze pentru viața

veșnică pe oricine Îl cheamă în credință, și că dragostea Sa îndurătoare este aproape de păcătosul vinovat, fie că omul este sus, în văzduh sau jos, în adâncul minei.

* * *

Astronomii au calculat trecerea pământului prin coada cometei Halley. Câte grupuri de oameni au ieșit în acea noapte din orașe sau au stat pe acoperișuri, pe turnuri și dealuri! Nimeni nu s-a îndoit de faptul că s-a calculat exact drumul cometei. Da, astronomii au deschis noi distanțe cerești cu uriașele lor telescoape, ei au adus mai aproape de înțelegerea oamenilor noțiunea de nemărginire. Ce descoperă și observă ei în depărtarea nemărginită, întrece în minuni și măreție toate gândurile omenești.

În constelația Crucii Sudului scânteiază o stea mică, de mărimea a șasea, care este vizibilă pentru ochiul liber numai pe un cer foarte senin; ea este notată în catalogul constelațiilor cu K. Dacă îndreptăm spre ea un telescop astronomic bun, atunci zărim un grup de 110 sori de toate culorile, printre ele doi roșii ca rubinul, unul albastru ca marea, doi verzi ca smaraldul, chiar și galbeni ca topazul, în plus, mulți alții strălucind în splendoare albă. O bijuterie de mari pietre prețioase cerești, în fața cărora pământul apare ca un firicel de praf cenușiu, neînsemnat. Asemenea și multe alte minuni ale lumii stelelor află oamenii; ei îi admiră pe cercetătorii și constructorii telescoapelor, dar ei nu sunt conștienți de Cel care a creat și susține aceste lumi. Nu, ei Îl tăgăduiesc. N-au nevoie de El. Știința și tehnica au devenit dumnezeul lor. Stăpânul acestei lumi folosește descoperirile științei, la fel ca și invențiile oamenilor, ca să orbească inimile cu această mare înșelăciune: Isus, prin care sunt toate lucrurile și pentru care sunt toate lucrurile, El nu există! El este numai o personalitate mistică, o figură născocită. Și totuși. El este Acela pe care lumea stelelor Îl vestește drept Creator al ei. Numai El este Acela care poate să dea omului ce are nevoie ca să fie fericit: pace și viața veșnică. Pe unul îl entuziasmează cercetările astronomice, pe altul, progresele medicale. Auzim despre aceste operații extraordinare, cu care medicii pătrund până în cele mai profunde organe ale corpului omenesc. Nu numai de la stomac și de la ficat se taie părțile bolnave, nu numai jumătate de rinichi se îndepărtează, ci pe inima bătând au fost deja făcute operații de succes cu bisturiul medicului.

Atunci omul strigă cu mândrie: Iată ce pot eu! Dumnezeu a spus: „Este ceva prea greu pentru Mine?” (Ieremia 32,27.) Omul șterge acest cuvânt al lui Dumnezeu, se așează în locul lui Dumnezeu, privește îndrăzneț în viitor și strigă: Este ceva imposibil pentru mine? Și lumea încântată strigă de bucurie: Nu! Se descoperă bacilii, agenții patogeni și purtătorii holerei, ai difteriei, ai tuberculozei, ai tifosului și pe unii poate știința să-i distrugă prin vaccinuri sau medicamente, ca astfel să aducă vindecare oamenilor. Oamenii îi laudă entuziasmați pe medici. Dispozițiile lor valorează ca porunci incontestabile. Dar un Mântuitor atotputernic, prezent – ce să-mi facă? N-am nevoie de El, El nu există. Iarăși un mijloc al dumnezeului veacului acestuia, ca să întunece mintea oamenilor.

* * *

Acum adaugă la toate acele ținte mari, puternice, și mijloace ale banilor, ale descoperirilor și invențiilor, ale succeselor științei – distracțiile și amuzamentele, desfătările artei de la operă și concert, de la expoziția de pictură, până la bal și dineu. Adaugă tot domeniul dotării confortabile a locuinței pentru oamenii distinși și de rând, tot ce ține de confortul vieții, de la porțelan la sticlă, până la sofa, pat și covor, domeniul aproape nemărginit al industriei de mobilă și al arhitecturii interioare! Adaugă oferta și cerința din domeniul îmbrăcăminte și al modei, al gătelii exterioare - și atunci ai o mulțime nenumărată de influențe, interese, îndatoriri, succese, *care toate în sine nu sunt în nici un caz rele din punct de vedere moral* sau reprobabile – dimpotrivă, din punct de vedere omenesc sunt demne de prețuire, demne de

recunoștință. Dar sub influența stăpânului acestei lumi și în domeniul puterii sale, toate acestea constituie un acord extraordinar, care răsună în jurul oamenilor cu o forță covârșitoare: *Nu există un Dumnezeu și Mântuitor invizibil, prezent!* Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, căci dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei” (2 Corinteni 4,3-4).

III. Lumea deznădăjduită

„*Fără nădejde și fără Dumnezeu în lume*” (Efeseni 2,12.).

Când călătorești cu trenul de la Stettin sau de la Eberswalde spre Berlin, cam 14 kilometri înainte de Berlin, la stația Buch, vezi așezat un oraș nou. Multele case mari sunt toate ridicate în același stil; în mijlocul lor se înalță mai multe coșuri de fabrică și un turn înalt de apă. Acesta este un oraș ciudat – el este locuit numai de bolnavi psihic. Ospiciile orașului Berlin nu mai erau de mult suficiente pentru numărul crescând îngrozitor al bolnavilor psihic și atunci a fost construit un nou spital de boi nervoase, calculat pentru 3000 de bolnavi, echipat după toate cerințele și experiențele timpului modern. Ce loc plin de tristețe! Ce vale de jale! Cu siguranță că poporul nostru are motiv să fie recunoscător că pentru bolnavii psihic se organizează o asemenea îngrijire – dar aceasta nu înseamnă că în creșterea uriașă a numărului de bolnavi psihic nu există un semn dureros al timpului, o trăsătură de caracter a prezentului. Fără îndoială că există unii bolnavi psihic la care este vorba numai despre o boală trupească a creierului sau a nervilor. Există alții care poartă în starea lor de boală moștenită, povara păcatelor strămoșilor lor. Ei sunt predici ambulante zguduitoare despre cuvântul: „El pedepsește fărădelegea părinților în copii până la a treia și a patra generație” (Numeri 14,18).

Lăsând la o parte aceste cauze, înmulțirea uriașă a caselor de nebuni și a spitalelor de boli nervoase, peste tot ticsite, este în strânsă legătură cu esența prezentului. Mulțimea de oameni din creștinătatea de nume s-a desprins de Dumnezeu și de Cuvântul lui Dumnezeu. *Ateismul* le ia oamenilor disciplina, păzirea și refugiul în mijlocul ispitelor și al luptelor vieții. Slujba *poftei carnale* îi trimite la pierzare. Din nefericire, pentru multe mii de oameni a devenit adevăr ceea ce este scris: „De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor, așa că își necinstesc singuri trupurile, căci au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și au cinstit și au slujit creaturii în locul Creatorului, care este binecuvântat în veci!” (Romani 1,24-25).

Casa de nebuni, casa săracilor, casa de corecție și sinuciderea au fost numite „cele patru porturi în care alcoolul îi lasă pe sclavii lui să sfârșească”. Dar mai mare decât numărul celor pe care băutura îi duce în casa de nebuni este numărul celor care au fost îngropați de vii în acest mormânt al celor vii prin păcatele poftei carnale. Unora dintre aceștia li s-a îmbolnăvit creierul prin otrava bolii venerice – numărul lor se ridică la mii în Reichul german -, ceilalți au înnebunit singuri după pofta cărnii, cu toate că știau limpede că-și ruinează viața. Robi jalnici ai păcatului! „Oricine trăiește în păcat este rob al păcatului!” (Ioan 8,34.) Ce mare de suferință cuprinde fiecare dintre aceste biografii, lacrimile tatălui, lacrimile mamei! Să duci un fiu, o fiică în casa de nebuni este o suferință mai mare decât să-l vezi murind și să-l îngropi. N-a existat nici un Eliberator, nici un Salvator pentru acești oameni vestejindu-se în suflet și-n trup? Bineînțeles – Isus este aici, împlinindu-Și cuvântul: „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi” (Ioan 8,36). Dar Acest Salvator este disprețuit, este privit ca o figură de poveste, minunatul Său Nume sfânt, mântuitor, este considerat un sunet gol. Astfel se scufundă ei și n-au nici un Ajutător.

Dar sunt și alții cu nervii ruinați – victime ale agitației fără odihnă, ale grijii și ale supărării. Concurența distrugătoare, speranțele distruse și așteptările dezamăgite din câmpul muncii și din afacere le-au mistuit nervii. Ei n-au avut timp să bea apa vieții veșnice din

Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea li s-a uscat sufletul în pustia acestei vieți. Cât de mulți oameni care n-au avut timp pentru Dumnezeu, pentru că munca, afacerea și datoria au umplut și au mistuit toată inima, au după aceea, când este prea târziu, așa de mult timp - *în casa de nebuni!*

Oamenii nu vor să creadă că aici pe pământ există viață în care un om poate să spună în pace: „DOMNUL este Păstorul meu; nu voi duce lipsă de *nimic*”. De aceea sfârșesc mulți oameni în casa de nebuni, pentru că nu se pot ruga. Grijile și supărările lor îi duc în locul disperării fără nădejde. Este o întrebare extrem de importantă: *știi să te rogi?*

* * *

Numărul oamenilor îngrijorați, temători, disperați este uriaș. Câți nu se târăsc cu gânduri de sinucidere - câți nu-și iau viața!

Înmulțirea sinuciderilor în Berlin, care după anul 1900 a fost foarte mare și apoi a persistat câțiva ani, părea că scade în anul 1904. Dar pentru anul 1905 s-a stabilit o creștere înnoită și semnificativă. Sinuciderile au urcat la 690 de cazuri (în anul 1901 au fost 525); clasei de vârstă între 10-15 ani îi aparțineau cinci sinucideri; clasei de vârstă între 15-20 de ani deja 53. Perechea lor o constituiau acei alți oboșiți de viață, care la bătrânețe adâncă, deja aproape de mormânt, încă își mai luau viața. Clasei de vârstă între 70-80 de ani îi mai aparțineau 25 de sinucideri, clasei între 80-90 de ani încă 6.

Numărul uriaș, permanent crescând al sinuciderilor (în Reichul german anual între 10.000-12.000) arată numai jumătatea mai mică a oamenilor disperați, care erau hotărâți să arunce la picioarele Dumnezeului oricărui har viața lor, în mod arogant sau disperat. Este stabilit oficial, că numărul tentativelor de sinucidere zădărnice este considerabil mai mare decât numărul sinuciderilor împlinite. Ce priveliște într-o lume disperată, deznădăjduită de păcătoși, care nu vrea să se încredințeze Mântuitorului salvator!

Zăcea acolo, pe podeaua sălii mari în care studenții obișnuiau să serbeze cu bere sau cu vin și să-și cânte cântecele. Fusese un conducător și se împodobise cu panglicile colorate care constituiau insigna acestui cerc vesel. O împușcătură în tâmpla dreaptă a arătat ce făcuse; lângă cadavrul lui zăcea revolverul și o scrisoare care trebuia să explice de ce a făcut-o. Erau abia douăsprezece zile de când a vorbit despre fericirea tinereții și despre plăcerea studentescă la o mare festivitate studentescă, într-o cuvântare solemnă, cu ochii strălucind. Dar cuvintele sale aprinse, privirile sale strălucitoare – totul fusese amăgire. Acum adevărul zăcea la lumina zilei. Tot ce îi dăduse Dumnezeu, daruri ale spiritului și sănătatea trupului, bătrânul său tată, căruia trebuia să-i fie bucuria și mângâierea bătrâneții, poporul și patria în mijlocul cărora trebuia să slujească spre binecuvântare, toate acestea au fost aruncate într-o clipă. Îngrozitor va fi când Dumnezeu sfânt, dătătorul tuturor acelor bunuri, va adresa cândva, de pe tronul Său sfânt de Judecător, unor astfel de oameni întrebarea: „*De ce ai făcut aceasta?*” Când primul sânge a fost vărsat pe pământ, când Cain și-a omorât fratele, pe Abel, Dumnezeu l-a întrebat pe ucigaș: „*Ce ai făcut?* Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la mine” (Geneza 4,10). Ce îi va spune Dumnezeu unui tânăr care l-a aruncat pentru nimic la picioare viața înfloritoare, plină de speranțe? Dar acest bărbat tânăr, nefericit, nici nu bănuiește cine este Dumnezeul sfânt și ce este înaintea lui Dumnezeu omul vinovat, născut în păcate.

Primăvara, râzând, tocmai își întinsese haina colorată peste munți și văi; de la cetatea veche, încununată de castel, studenții priveau până departe, la râul care-și trăgea panglica argintie printre pajiștile împodobite cu mii de flori. Câtă splendoare și grație fuseseră revărsate peste pământ! În grădini cântau privighetorile și în fiecare seară, firmamentul strălucitor își cânta cântarea tăcută despre atotputernicia lui Dumnezeu. Dar cum cuvântul sfânt al Evangheliei a vorbit zadarnic acestei inimi înșelate despre har și viața veșnică, tot așa i-a predicat zadarnic și măreția creației despre Dumnezeul prezent. Acum zăcea dintr-odată

acolo, în mijlocul întregii frumuseți a primăverii. Plăcerea trecătoare a tinereții prietenilor săi a fost zguduită înfiorător, când l-au văzut zăcând acolo pe acest prieten care s-a grăbit spre porțile întunericului veșnic. O durere adâncă trebuie să pătrundă orice inimă care citește această întâmplare. Ah, el nu este singurul care și-a distrus dintr-odată viața tânără, plină de speranțe! De ce ia satan prin suicid atâta pradă din poporul nostru? Pentru că nenumărați oameni trăiesc *fără Mântuitor*, fără rugăciune, fără nădejdea veșniciei.

În scrisoarea sa de adio către prietenii lui, acel student nu s-a plâns de păcatul lui, de inima sa nerecunoscătoare – nu, el l-a acuzat pe Dumnezeu; el ar fi așteptat harul lui Dumnezeu, dar Dumnezeu nu s-a apropiat de el. Dumnezeu ar fi trebuit să-l ajute să ajungă la viața nouă pe care a făgăduit-o Isus; dar el n-a primit-o. Trista scrisoare se încheie cu cuvintele: „Gândiți-vă la mine la sărbătorile voastre și când vă simțiți din plin tinerețea! O, de câte ori am visat o asemenea țară, un asemenea timp de slavă veșnică!”

Ce document a lăsat acest bărbat tânăr în urmă prietenilor săi și rudelor sale! Festivitățile studentești și plăcerea tinereții au fost pentru el visul slavei veșnice – sângele Fiului lui Dumnezeu, care a curs pentru păcătoșii pierduți, n-a fost nimic pentru el; despre slava lui Dumnezeu, despre casa Tatălui din ceruri n-a știut nimic. Ce priviri extraordinare aruncăm aici în inima „tineretului nostru instruit”!

Câți oameni nu se simt nefericiți, apăsați, legați, deznădăjduiți! Pe ei nu poate să-i ajute nimeni, numai Domnul - și totuși nu vor să întoarcă privirea credinței spre Isus și nu vor să cheme Numele în care este de găsit mântuirea. Da, după acești uciși ai poporului nostru trebuie să plângem, după aceste vieți pierdute, pe care marele ucigaș le-a dus în pustia dezolantă a deznădejzii, unde s-au ucis singuri, oameni mari și oameni simpli, săraci și bogați, bărbați și femei, bătrâni și copii. – În tot poporul nostru sunt distruse concepțiile morale fundamentale; adevărul că: *sinuciderea este fărădelege!* și-a pierdut puterea prin frecvența cazurilor. Cu siguranță că sunt aici multe cazuri care provoacă adâncă noastră compasiune – să ne gândim numai la fetele ademenite și părăsite în rușine -, pe lângă acestea este câte un caz de demență. Nimeni nu este chemat să dea sentința asupra acestor oameni morți, deși pentru oamenii vii trebuie să fie limpede că nu există nici un caz în care Dumnezeul oricărui har n-ar fi avut ajutor și ocrotire. Căci aceasta este Evanghelia: Nici un necaz nu este așa de mare, nici o vină nu este așa de grea, nici o suferință așa de adâncă și nici o strâmtorare așa de dificilă, ca Isus să nu aibă *pentru orice om care crede* o soluție biruitoare. Ai încredere! Soluția este aici, numai că tu încă n-o vezi – dar Domnul o vede. El își împlinește credincios cuvântul: „Căci Dumnezeu are putere să te ajute” (2 Cronici 25,8). În această Evanghelie este putere și biruință, mângâiere și pace.

Pe nimeni nu poate să mire că sinuciderea la păgâni, în mod deosebit la chinezi, este un fenomen zilnic; căci aceștia nu trăiesc degeaba sub semnul marelui dragon, care este văzut pretutindeni ca blazon național și podoaba preferată. Dar la noi, unde tot poporul se numește creștin, unde Biblia este răspândită printre cei mari și cei de rând, unde crucea luminează din toate turnurile peste orașe și sate – am putea să credem că cetele oamenilor disperați și deznădăjduiți numără zeci de mii? Totuși, așa este. Da, paguba este așa de mare, încât numai în mod excepțional întâlnim oameni care la întrebarea: „Ai tu o nădejde sigură?” pot răspunde cu ochii strălucitori: Slavă Domnului, am siguranța slavei veșnice! Sunt copiii fericiți ai lui Dumnezeu, cărora Duhul Sfânt le-a dat *siguranța* ca pecete a filiației lor și ca zălog al moștenirii lor.

* * *

Isus, Domnul slavei, a venit din lumea luminii și a păcii, unde nu este nici un păcat, unde nu curge nici o lacrimă. De ce a venit? Dragostea l-a determinat – dragostea pentru păcătoșii vinovați, pierduți. El voia, în această lume unde sunt distruse toate speranțele, să le dea oamenilor o nădejde indestructibilă. El l-a îndemnat pe fiecare în parte: Dacă vrei să câștigi

această nădejde, atunci pășește în lumina Mea cu păcatul tău! Lasă-ți conștiința să fie iluminată de Cuvântul lui Dumnezeu, privește-ți viața și trecutul în lumina veșniciei! Să nu creadă nimeni că păcatul este o noțiune nedefinită – păcatul este ceea ce omul a păcătuit cu o vină înmiiată față de Dumnezeu și de oameni. Tot ce a făcut egoismul, mânia, neîndurarea, tot ce a fost imoralitate, minciună, avariție – nu formează acestea un munte de vină? O, faptură omenească, ascultă Evanghelia! Sângele lui Isus Hristos șterge toată vina pentru orice om care crede. *Numai Isus* ia ceea ce îl desparte pe om de Dumnezeu, ceea ce îi fură pacea, ceea ce îi zdrobește nădejdea: *vina*. Atunci învață păcătosul iertat să alerge cu tot necazul la inima de Tată a lui Dumnezeu; atunci Îl recunoaște el pe Ajutătorul atotputernic și învață să arunce asupra Lui, crezând, toată povara.

Vina păcatului este enormă; este zadarnic să vrei să o tăgăduiești sau s-o uiți. În „Cântece fără cuvinte” a lui Mendelson, compozitorul vorbește lămurit despre primăvară, despre dor și dragoste, despre speranță și tristețea după fericirea trecută; el vorbește prin tonuri fără cuvinte. Cine a privit odată cum discută doi surdomuți, acela știe că oamenii pot vorbi și prin cuvinte fără sunete; de fapt, lucrul acesta se petrece și în orice carte, în orice scrisoare, în orice telegramă. Există și un limbaj fără cuvinte și fără sunete? O, da, amintirea vorbește fără cuvinte, fără sunete și totuși așa de puternic. Dar mai există și un alt limbaj fără cuvinte, fără sunete, care poate să vorbească așa de zguduitor, încât tremură trupul și sufletul; este *limbajul conștiinței*. În toate timpurile au existat oratori vestiți, care prin forța cuvintelor lor i-au silit pe oameni să facă fapte, să ia decizii la care nu s-au gândit niciodată mai înainte. Dar nici un orator n-a putut să obțină ce a reușit acest orator: *conștiința*. Ea îi transformă escrocului averea de milioane în chin, devalorizează coroane pentru cel care a urcat pe tron cu nelegiuire. Ea face dintr-un palat un iad și din patul cel mai moale face un loc de tortură pentru cel vinovat. Ea le răpește somnul oamenilor sănătoși și îi face să tremure pe bărbații tari ca fierul; ea aduce la lumină ceea ce este ascuns și îi conduce pe cei vinovați ca autoacuzatori în fața judecătorului.

Acest orator minunat, invizibil, acest tovarăș devotat de drum, îl însoțește pe om din zilele copilăriei sale până în veșnicie. Firește, el are o însușire remarcabilă: poate să doarmă; el se lasă adormit temporar, încât pare că a murit. La câte un om doarme adânc și mult timp. Dar sigur se va trezi iar, aici sau acolo – tu nu știi când. Uneori se trezește brusc și-și începe discursul puternic. Totuși, și în timp ce doarme își scrie documentul în cartea lui. – Acesta este un document minunat. Istoria nerecunoștinței, a egoismului, a vinei vieții tale – tot un limbaj fără cuvinte.

Este ceva asemănător cu teatrul fotografiilor vii. Zac în dulap fotografii moarte, și rolele fotografului sunt liniștite și moarte. Dar deodată, când mecanismul este pus în mișcare, totul începe să se miște, să danseze, să cânte, să strige – se însuflețește o lume întregă din trecut. Spectacolul are loc spre distracția spectatorilor acolo, în teatru, în încăperea iluminată electric – dar *acest* spectacol, când se trezește conștiința, are loc de cele mai multe ori în orele liniștite, în noaptea întunecoasă - și totuși, ce limpede și adevărat, ce viu luminat! Spectatorul cunoaște toate persoanele care apar acolo; și ele îl cunosc pe el. Aici apare o mamă plângând, își privește fiul și îl avertizează și îl roagă: Fiule, nu te duce pe calea aceasta! Fiule, întoarce-te! El mai știe lucrul acesta foarte precis – dar nu s-a întors și lacrimile mamei au devenit multe – până i s-au închis ochii. Ce serios a vorbit tatăl! El a plecat de mult dincolo, pe celălalt tărâm - și totuși, stă aici ca atunci, la ultima discuție, când l-a privit așa de trist pe fiu în ochi. Și aici? Un prieten din tinerețe. El spune: Mă cunoști? Mai știi când m-ai ademenit pe calea cea rea? Nu m-am mai îndreptat – începând de atunci am mers tot la vale. Apoi vin tovarășii din birtul unde s-a îmbătat prima dată și apoi a mers pentru prima dată pe calea poftelor carnale. Iarși o figură nouă. Conștiința întreabă: O cunoști pe fata de acolo? De ce te privește așa de trist? Cât de mult te-a rugat să-i fii credincios, să n-o părăsești în nenorocire și sărăcie! Ea a murit de mult și totuși este în fața ta. Aici vine șeful tău, care ți-a vrut binele așa de mult, care a avut încredere în tine. Cât de cunoscut îți este totul: camera, casa de bani!

Când ai fost singur și ai luat prima dată ce nu era al tău – nimeni n-a observat și totuși, acum te acuză bărbatul de a cărui încredere ai abuzat. Mereu figuri noi, dar totul este așa de adevărat, așa de real! Este corect? Iată, conștiința s-a trezit și oratorul cu elocvența sa și-a început discursul.

Poate câte unul spune: Toate acestea nu sunt pentru mine – eu n-am făcut lucruri așa de rele – eu am fost întotdeauna în ordine; mie nu poate nimeni să-mi reproșeze asemenea lucruri. Eu chiar am fost întotdeauna un om religios – n-am batjocorit niciodată lucrurile sfinte, dumnezeiești. Dar conștiința spune:

Adevărat? Ești așa de bun? Cum a fost atunci cu nenumăratele tale minciuni mari și mici, cu vorbele tale adesea așa de amare și dure? Oare cum a fost cu păcatele tale carnale, pe care le-ai ascuns de ochii oamenilor? Cum a fost cu vina uriașă a dragostei tale omise, cu toate lacrimile pe care ai fi putut să le ștergi și n-ai făcut-o? Dar iată cine apare, o figură nouă: Fiul răstignit al lui Dumnezeu. El este Acela care, de dragul tău, o, făptură omenească, a venit din cer și S-a împovărat cu vina ta, care te-a iubit și te-a căutat. El te privește de sub cununa Sa de spini și-ți amintește că dragostea Sa te însoțește, te păzește și te binecuvântează pe tot drumul tău, că El încearcă să-ți câștige inima. I-ai deschis inima ta? Ah, El n-a vrut o formă exterioară a îndeplinirii datoriei de slujbă religioasă; El a vrut să deschidă inima ta rece pentru dragostea Sa, El a vrut să te vindece de egoismul tău, de dragostea ta pentru lume, El a vrut să-ți arate cine erai în ochii Dumnezeului sfânt. El a vrut să facă văzători ochii tăi orbi și să smerească inima ta mândră în fața dragostei Sale. Dar omul nerecunoscător n-a avut niciodată timp pentru El – Isus a fost pentru el o Persoană indiferentă; omul voia să-l cinstească la nevoie, la vreo ocazie potrivită și chiar puneă ceva preț și pe religie – dar ușa inimii o ținea bine zăvorâtă. Isus a trebuit să rămână afară. Astfel a mers omul pe calea vieții fără El. Păcătosul iubitor de lume, îndepărtat de Dumnezeu, n-a observat cum Isus îl urma iubitor, n-a observat de câte ori a bătut la ușa lui. Acum stă aici – da, El se plânge de tine, tu, om mândru de neprihănirea ta, că pentru tine valorează mult mai mult propria ta plăcere, afacerea ta, onoarea ta, planurile tale decât dragostea Aceluia care a mers pentru tine la cruce. El îți strigă ce le-a strigat odinioară fariseilor și cărturarilor: „Adevărat vă spun că vameșii și prostituatele vor merge înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu” (Matei 21,31). Ce limbaj serios, dacă la sfârșitul unui drum lung al vieții, Domnul slavei îl acuză pe om că s-a împotrivit dragostei căutătoare a Mântuitorului.

Astfel poate să vorbească o conștiință trezită; ea-l convinge pe omul vinovat că este pe cale să primească o sentință dreaptă în fața tronului de Judecător al lui Dumnezeu; ea îl îndeamnă să caute harul înainte să fie prea târziu; și crucea de pe Golgota îi mărturisește că la Isus se găsește un har desăvârșit. „Fiindcă plata păcatului este moartea, însă darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru” (Rom.6.23).

* * *

Pentru întregul nostru popor, ba chiar pentru întreaga omenire, această întrebare este hotărâtoare: *Există într-adevăr un Mântuitor viu, personal, prezent?* Aceasta este întrebarea cea mai arzătoare a prezentului pentru orice individ.

Când caut pe cineva pe care nu-l pot vedea, acasă sau în pădure, atunci îl strig. Dacă nu primesc nici un răspuns după ce am strigat de mai multe ori tare și deslușit numele celui căutat, atunci spun: Nu este aici. Orice om sincer trebuie să facă exact la fel cu Dumnezeul atotputernic, care a venit în Hristos, care i-a spus prin Cuvântul lui Dumnezeu să-L strige. Doar este scris: „DOMNUL este aproape de toți cei care-L cheamă, *de toți cei care-L cheamă în adevăr*” (Psalmul 145,18). Dacă aceasta este adevărat, atunci El trebuie să răspundă. Majoritatea oamenilor nu se ostensc să-l cheme pe Dumnezeu, nici nu ascultă glasul Lui și totuși susțin că El nu există. Dar că Dumnezeu există și răspunde oricărui om care-L cheamă,

vom arăta prin mărturia personală a unui ateu, care a strigat sincer după Dumnezeu. Acest bărbat scrie:

„Cum am devenit ateu nu pot să povestesc aici; ar fi prea lung. Când mergeam uneori să mă plimb pe plajă și vedeam mingea roșie de foc, soarele, scufundându-se în mare, atunci mă năpădea o tristețe adâncă. Mă gândeam: dacă pentru tine nu va mai răsări niciodată soarele, unde vei fi atunci? „Te duci la pierzare”, mi-a strigat un glas interior. Dar apoi a șoptit diavolul: Omule, ce nebun ești! Pierdut? Doar nu te învață știința o asemenea absurditate! Da, dar lăudata știință nu-mi oferă pace, iar eu după pace suspin.

După ani de îndoială și de neliniște am fost invitat de către un cunoscut la un șir de prelegeri pe tema: „Adevăruri importante pentru zilele noastre”. Nu mai știu mult din ce am auzit în prima seară, dar am venit profund nefericit acasă. Îi invidiam pe oamenii credincioși, care erau așa de fericiți, care aveau siguranță asupra lumii de dincolo și pace cu Dumnezeu. Mă simțeam așa de nesigur, așa de nemulțumit! Ajuns în camera mea, am căzut în genunchi, nemaiputându-mă stăpâni, și am suspinat din adâncul necazului meu: O, Dumnezeule, dacă ești – dacă există un Dumnezeu, atunci luminează inima mea, mântuiește-mi sufletul dacă sunt nemuritor și pot fi mântuit! În această rugăciune nu era multă credință, dar Dumnezeu, în îndurarea Sa, n-a disprețuit totuși strigătul de disperare al sufletului meu.

În seara următoare am fost din nou la prelegere. În mod ciudat, vorbitorul a spus următoarele cuvinte simple: „Orice om crede în străfundul lui că există un Dumnezeu; conștiința lui îi spune aceasta. Dacă în seara aceasta este cineva aici care își zice ateu, să cadă odată în genunchi și să strige: O, Dumnezeule, dacă există un Dumnezeu, luminează-mi inima și mântuiește-mi sufletul, în caz că am un suflet! Și să ia Cuvântul lui Dumnezeu în mâna și să cerceteze în el. Dumnezeu va răspunde celui sincer, căci El răspunde la orice rugăciune care ajunge la El dintr-o inimă curată.” Am tresărit când am auzit aceste cuvinte, căci era aproape aceeași rugăciune pe care o adresasem aseară, acasă, pe genunchi, lui Dumnezeu.

Acum am prins curaj și am acceptat cu convingere că Dumnezeu îmi va răspunde și îmi va mântui sufletul. Ajuns în locuința mea, am luat Biblia în mână pentru prima dată după mulți ani. M-am rugat: Doamne, vreau să mă las instruit de Tine; învață-mă! Cu aceasta am deschis Biblia; era Evanghelia după Ioan, cea la care deschiseseam. Am citit capitolul patru și o parte din capitolul cinci. Dar n-a venit nici o lumină și nici o pace. De aceea m-am oprit cu cititul și mi-am zis: Nu ajută la nimic! Deci, acum credeam că există un Dumnezeu, dar eram de părere că eu nu-L voi găsi niciodată și nu voi fi niciodată mântuit. Dar când am vrut să închid cartea, ochii mi-au căzut pe cuvintele lui Isus: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5,24).

Acesta este un cuvânt minunat, mi-am zis eu, iar Cel care l-a spus este Hristos, a cărui viață sfântă garantează pentru adevărul cuvintelor Sale. De aceea am mai citit cuvântul încă o dată și m-am rugat: Doamne, cred; ajută necredinței mele! Mi-am fixat ochii asupra cuvintelor prețioase: – „Adevărat, adevărat *vă spun*” și așa mai departe și m-am gândit că dacă Hristos spune că oricine crede în El are viața veșnică, *atunci am viața veșnică!* Pot acum diavolul și toate forțele întunericului să-L contrazică, *El o spune și mie mi-e de ajuns*. Acum știu în cine și pe cine cred și sunt convins că El mă va și păzi până în ziua slavei Sale veșnice.

Ce fericire covârșitoare mi-a umplut sufletul când l-am dat lui Hristos cinstea și am crezut Cuvântul Său! Nu mai puteam decât să mă bucur și să mă veselesc. Au trecut deja mulți ani de când sunt mântuit, dar același har al lui Dumnezeu, care m-a mântuit atunci, a rămas suficient de puternic ca să mă și păzească pe drumul prin lumea rea.”

Atât din relatarea ateuului.

Deci este vorba despre întrebarea: Este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, un Mântuitor viu, înviat, prezent? Nu există decât un „Da” sau un „Nu”!

Cine spune „Da”, stă în fața întrebării: Este Isus Mântuitorul tău? Ai devenit tu proprietatea Lui? Îi slujești tu cu toată inima și viața ta? Îl mărturisești tu în fața

necredincioșilor? Cine spune „Nu”, acela trebuie întrebat: L-ai chemat deja vreodată cu adevărat? Un om cinstit, sincer, nu poate să susțină: „Isus, Cel înviat, nu există”, înainte să-L fi chemat și El să nu fi răspuns.

Acel ateu a ajuns prin *Cuvântul lui Dumnezeu* la siguranța prezenței și a harului Domnului. Mulți creștini credincioși au trăit același lucru. Dacă primesc o scrisoare prin poștă, atunci sunt convins că omul care a scris scrisoarea există, cu toate că nu-l văd și că el crede și vrea să-mi spună ceea ce este scris în scrisoare. Deci, Dumnezeu a scris oamenilor o scrisoare în Cuvântul Său, pe care poate s-o citească oricine. Oare să nu-I arătăm lui Dumnezeu atâta onoare cât unui om, încât să citim din scrisoarea Sa, din Biblie, cel puțin câteva cuvinte pe care El le-a scris în ea în mod deosebit pentru omul fără pace? Dumnezeu vrea să spună ceea ce spune! Acolo scrie, de exemplu, pilda despre oaia pierdută, despre banul pierdut și despre fiul pierdut. (Luca 15.) Cine a citit aceste cuvinte, acela să spună dintr-o inimă sinceră: Doamne, dacă Tu ești și acest Cuvânt este al Tău, atunci dovedește-mi, convinge-mă în așa fel, încât să-l înțeleg sigur și limpede cu străfundul inimii mele! Necredința spune: Ce dovezi ai tu că Biblia este cuvântul lui Dumnezeu? Dar acest Cuvânt divin nu are nevoie de dovezi; el acționează nemijlocit asupra inimii și a conștiinței. *Duhul lui Dumnezeu îl adevărește și dă duhului omului mărturie despre adevăr.* Nimeni nu are nevoie de dovezi că soarele strălucește, că stelele sclipesc, că trandafirul miroase, că pâinea îl hrănește, că dragostea îl înviorează, că ura îl doare. Ceea ce este adevărat, se dovedește prin simpla sa prezență. Așa și Biblia, lumina divină, apa vieții. Ea s-a dovedit din totdeauna, pentru prietenii și pentru dușmanii ei, ca o putere a lui Dumnezeu, care mântuiește și osândește, ca o stâncă pe care te poți salva și care-l spulberă pe acela peste care cade ea.

Domnul Isus Hristos, despre care tot poporul nostru a auzit și a învățat că S-a născut în Betleem, că a murit pe crucea de pe Golgota și că a înviat, El trăiește cu adevărat și este prezent; acest Mântuitor atotputernic, care ascultă rugăciunile, care mântuiește, este de găsit pentru oricine. Fiecare trebuie să ajungă la o cunoștință limpede asupra acestui fapt. Nimeni nu poate fi ajutat cu o religie care stă numai în cap și în memorie; o asemenea religie nu are putere și nu dă nici mângâiere, nici nădejde. Toți oamenii au nevoie de un Mântuitor și un Salvator, care să-i poarte prin toată lupta și prin orice nevoia a acestei vieți. Dar toți au nevoie și de un Împăciuitor care să le ia povara vinei, și de un Răscumpărător care să-i elibereze din lanțurile păcatului. De aceea Și-a vărsat Fiul lui Dumnezeu sângele pe crucea de pe Golgota. El a înviat ca Biruitor asupra păcatului și a morții – El este aproape de toți – un Mântuitor viu, un Prieten salvator. Nimeni nu trebuie să bâjbâie prin întuneric ca mahomedanii și ca închinătorii la șerpi din Africa, pentru a-L găsi pe Dumnezeul sfânt și harul Său. Oricine Îl cheamă în adevăr pe Isus, va vedea că El răspunde.

* * *

O întreagă lume de păcătoși se îndreaptă neîmpăcată spre veșnicie; Dumnezeu notează într-un cuvânt scurt caracteristica ei interioară: „fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2,12.). Dar acelorași păcătoși fără nădejde, cu grijile și poverile conștiinței lor, Hristosul prezent le strigă cu îndurare dumnezeiască: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă ... și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11,28-29). Nimeni și nimic nu-l poate mântui pe păcătosul fără pace, nimic nu poate să aducă la odihnă inima apăsată de griji și conștiința împovărată de vină, decât Împăciuitorul și Răscumpărătorul prezent, Isus Hristos. Ce răutate satanică, ce viclenie diabolică, să i se răpească acestui neam fără pace singurul Doctor și Prieten care îi poate aduce mântuirea!

IV. Martori chemați

„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți virtuțile celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care altădată nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare.”

(1 Petru 2,9-10)

Toată omenirea care ne înconjoară, cea virtuoaasă și cea păcătoasă, cea zeloasă și cea indiferentă, oamenii de viață și cei cumpătați – ei toți respiră inconștient aerul ateismului, ideea amăgitoare: Mântuitorul salvator nu este prezent, ba chiar nici nu există.

Un bărbat simplu, sărac și neșcolit, a primit de la un necredincios erudit lucrarea acestuia: „Cine a fost Isus?” El a răspuns la această livrare cu următoarea scrisoare:

K., 11 octombrie, 1880,

Stimate domn,

Acum câtăva vreme mi-ați trimis un pliant: „Cine a fost Isus?” Eu nu am puterea, nici fizică, nici intelectuală, să combat obiecția conținută în el față de credința în Isus Hristos sau măcar să răspund exhaustiv la întrebarea cine *a fost* El. Dar s-a iscat în mine dorința să vă spun câte ceva despre ceea ce *este* Isus pentru mine acum, că zac pe patul de boală:

Eu pot să fac experiența că El mă sprijină în suferințe și chinuri, care mi-ar fi insuportabile fără El. În nopți fără somn și zile pline de dureri, El este tot timpul la mine (și pot să simt prezența Sa) ca Mântuitorul meu iubitor, ca Prietenul „care iubește oricând” și „care ține la mine mai mult decât un frate”. (Proverbe 17,17 și 18,24.) Deoarece nu știu cum se va sfârși boala mea, aș fi în cel mai deznădăjduit întuneric dacă El n-ar fi atât de aproape de mine, atât de prețios; acum pot să mă încredințez Lui și să mă bucur, căci știu că El, care odinioară a murit pe cruce pentru mine, va face totul bine și că El nici în viață și nici în moarte nici nu mă va părăsi, nici nu mă va neglija. În zilele de sănătate și muncă am găsit că El este ce spune că este, iar acum, în suferințe și deznădejde aflu mai mult ca altădată, că El este viu și este aproape.

Pot să vă adresez o întrebare în replică la a dumneavoastră? Ați fost vreodată în situația mea – așa de bolnav, încât n-a fost decât un pas între dumneavoastră și veșnicie? Îmi cereți să renunț la ceea ce este lumina vieții mele, bucuria în suferința mea. Dar ce vreți, ce puteți să-mi oferiți în schimb? Puteți să-mi recomandați să schimb credința mea cu necredința dumneavoastră, să-mi dau siguranța fermă pentru îndoiala, pentru nesiguranța dumneavoastră? Nu pot să vă spun nici pe departe tot ce este pentru mine Isus Hristos, Domnul și Răscumpărătorul meu, căci cuvintele n-ar putea s-o exprime. Dar aceasta pot s-o spun, credința mea – Isus Însuși – învinge proba în dureri, mâhniri, dezamăgiri, ba rezistă chiar în fața morții apropiate; tocmai aici Cuvântul Său și realitatea Sa par să se adâncească încă, dacă este posibil. Puteți să spuneți toate acestea și despre părerea dumneavoastră erudită?

Al dumneavoastră, G. S:

Ce frumos mărturisește acest bărbat simplu, că el posedă un Mântuitor viu, prezent, atotputernic și devotat.

Este intenția limpede de recunoscut a vrăjmașului de a prezenta acest adevăr al creștinismului ca ridicol, ca exagerat, prin nenumărate influențe ale vieții zilnice. Trebuie să fie absolut exclus ca Acest Fiu răstignit și înviat al lui Dumnezeu, Acest singur Mântuitor pentru păcătoșii vinovați să fie prezent ca o Persoană dumnezeiască, atotputernică, iubitoare. Dar ce spune Dumnezeu? „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele apostolilor 4,12).

Cât de mare este onoarea, ce minunat este scopul vieții să fii așezat de Dumnezeu în curentul acestei lumi înșelate, ca martor *al Evangheliei despre Hristosul viu, prezent!*

Poate că fiii veacului acestuia cred că numai pastorii și preoții angajați ar fi aici ca să mărturisească Evanghelia în mijlocul poporului nostru. Că orice creștin adevărat – absolut indiferent ce meserie sau ce clasă socială are – este chemat să fie un martor al Evangheliei cu umblarea și cuvântul acolo unde l-a așezat Dumnezeu, acesta este pentru ei un gând cu totul străin, mulți nu vor să admită așa ceva.

Acum câțiva ani, un general credincios a plecat acasă în pacea lui Dumnezeu, după o boală lungă, grea și după multe dureri. În jurul sicriului său stătea o mare adunare în doliu. În mijlocul copiilor distinși ai lumii, care constituiau majoritatea, un alt general credincios mărturisea siguranța slavei, în care intrase prietenul și fratele său adormit. El a vorbit despre minunata nădejde și despre pacea copiilor lui Dumnezeu. El a pus adunării în doliu întrebarea: Ai tu această fericită și sigură nădejde? Ai tu viața veșnică prin credința în Isus, Mântuitorul? La mulți s-a iscat uimirea în privința aceasta, nu uimire de dezaprobare, în nici un caz, au fost mai mult surprinși de convingerea limpede cu care un creștin adevărat poate mărturisi ce a găsit el la Domnul lui. Ce mult au nevoie copiii lumii, săraci în nădejde, de asemenea mărturii clare despre creștinismul adevărat! Mulți, mulți dintre ei încă n-au întâlnit niciodată creștini adevărați.

Cuvântul lui Dumnezeu exprimă astfel scopul vieții creștinilor credincioși: „Ca să fiți fără vină și curați, copii ai lui Dumnezeu, neîntinați în mijlocul unei generații strâmbe și sucite, în care străluciți ca niște lumini în lume.” (Filipeni 2,15).

În patria noastră germană este deosebit de important ca oamenii să obțină mărturii clare prin smerenia, dragostea, umblarea sinceră și cuvintele credincioșilor, despre mântuirea care se găsește pentru toți în Isus, Fiul lui Dumnezeu. – Aceasta este misiunea cea mai importantă pe care martorii lui Isus o au față de mediul înconjurător.

Un creștin care a suferit mult timp de dureri inexplicabile de stomac, a chemat un medic ca să constate boala grea aparent existentă. „Trebuie să-mi spuneți totul deslușit și fără rezerve. Pe mine nu mă poate speria nimic, căci eu sunt adăpostit în harul lui Dumnezeu, eu mă odihnesc în mâinile Domnului meu atotputernic și credincios.” Medicul a fost uimit de această întâmplare, dar ea i-a impus imediat convingerea că în această casă creștină domnește pacea lui Dumnezeu, pe care împăratul David o descrie cu cuvintele: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie.” (Psalmul 23,4.)

Dar în mijlocul acestei lumi de păcătoși, ostilă lui Dumnezeu, poți să fii un martor și mărturisitor pentru Isus numai atunci când Îl iubești mai presus de orice. În caz contrar, privirea spre putere dă naștere la batjocură și vrăjmășie din partea lumii, încât ție vorba îți rămâne înfipțită în gât și taci, iar vrăjmașii lui Isus triumfă. O, dacă cei credincioși, creștinii adevărați ar înțelege mai bine sfântul lor privilegiu, de a mărturisi acestei lumi pierdute vestea mântuirii!

Pe marea insulă Man (Anglia) este un turn vechi, cenușiu, deteriorat de vreme, năpădit de iederă. În acest turn a fost spânzurat odinioară cel mai bun guvernator pe care l-a avut insula vreodată, un binefăcător al poporului. A fost acuzat pe nedrept de trădare împotriva regelui în timpul războiului civil și a fost condamnat la moarte. Dar regele l-a grațiat ca urmare a intervenției în favoarea lui a unor bărbați loiali. Dar ce s-a întâmplat? Actul de grațiere a căzut în mâinile celui mai înverșunat dușman al acelui bărbat loial, iar acest dușman a închis documentul în biroul lui – guvernatorul a fost spânzurat. Ce ticălos, ce neîndurător a fost acest bărbat care a avut grațierea în mâini, dar a oprit-o, ca cel grațiat să trebuiască să moară de moartea unui trădător!

Ești pe drept indignat, dar reține-ți puțin mânia. Poate că Dumnezeu trebuie să arate spre tine și să spună despre tine: Tu ești omul acela! Orice creștin adevărat are în mână un certificat de grațiere, pentru a-i slava pe alții nu numai de la moartea vremelnică, ci de la moartea veșnică. Nu știi tu Evanghelia despre care este scris: „Ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1,16)? Dacă cunoști Evanghelia, n-ai ascuns-

o tu până astăzi de alți oameni? Nu numai în beciurile infractorilor, nu, ci acasă, în cel mai apropiat anturaj al tău trăiesc și mor oameni în păcate și în înstrăinare de Dumnezeu. Dacă mărturisești cu adevărat că ești întors la Dumnezeu, atunci ești un martor chemat al lui Isus Hristos în mijlocul oamenilor fără nădejde, fără pace, ca ei să învețe să cunoască mântuirea și harul lui Dumnezeu.

Dintre bărbații mari ai Angliei din timpul modern face parte și ministrul sir Robert Peel (a trăit între anii 1788-1850). Despre el se povestește că a fost prezent la o masă de prânz în calitate de prin-ministru, în timp ce unul dintre oaspeți a povestit o istorioară care batjocorea creștinismul. Peel s-a sculat și a spus: „Vreau să-mi văd de drum.” Gazda s-a ridicat imediat și s-a ostenit să-l convingă pe ministru să rămână. Acesta a răspuns: „Domnii mei, eu încă sunt creștin.” - și a părăsit anturajul. Creștinii adevărați nu ascultă în tăcere când se exprimă o părere desconsideratoare sau se batjocorește în legătură cu credința. Ei nu rămân într-un anturaj în care se glumește și se râde în legătură cu lucrurile murdare; ei nu tac dacă este batjocorit Cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu pot să suporte dacă se spune ceva împotriva lui Dumnezeu Tatăl sau împotriva marelui lor Domn și Mântuitor, Isus. Este scris: „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori” (Psalmul 1,1). Creștinismul adevărat cere mărturisirea credinței în fața ochilor și a urechilor lumii.

Un plutonier credincios povestea în ce fel a devenit el ucenic și mărturisitor al lui Isus, când încă a fost soldat tânăr: „Aveam în compania noastră un soldat credincios, căruia i se făcea viața îngrozitor de amară. Eu însumi eram pe vremea aceea ca posedat de diavol, așa că l-am chinuit în orice fel pe acest coleg de cameră. Pe atunci nu știam ce știu acum, că satan mă stăpâna și că el mă mâna să-mi prigonesc astfel camaradul. Într-o seară ploioasă ne-am întors de la serviciu obosiți și uzi. Acela a îngenuncheat înaintea să se bage în pat și s-a rugat. Eu mi-am luat cizmele ude și murdare și i-am dat peste urechi cu ele. Dar el a continuat să se roage. În dimineața următoare mi-am găsit aceste cizme curățate, strălucitoare, așezate lângă patul meu. Acesta a fost răspunsul camaradului meu credincios. Atunci m-am prăbușit și încă în acea zi am devenit un copil mântuit al lui Dumnezeu.”

Acest soldat a învățat să recunoască ce este o ocazie dată de Dumnezeu; dacă trăim în strânsă legătură cu Isus, atunci și noi o vom folosi imediat. Dumnezeu ne dă din când în când o asemenea ocazie și dacă o apucăm curajos, vom câștiga suflete omenești pentru Hristos. Să fim devotați și să nu pierdem din ochi puterea lui Dumnezeu, care stă în spatele nostru! –

La un interogatoriu judecătoresc, o femeie, care fusese intimidată de către prietenii inculpatului, a depus mărturie. Când judecătorul de instrucție a observat că ea se teme să spună tot ce știa din cauza consecințelor cu care fusese amenințată, a spus: „Spuneți tot ce știți și gândiți-vă că toată puterea guvernului stă în spatele dumneavoastră ca să vă apere; deci nu trebuie să vă temeți.” – Nu este întotdeauna ușor să depunem mărturie pentru Isus în mijlocul lumii; dar avem întotdeauna în jurul nostru toată puterea oștirii lui Dumnezeu. „Nu te teme, căci cei care sunt cu noi sunt mai mulți decât cei care sunt cu ei” (2 Împărați 6,16).

Dar mărturia creștinilor adevărați în mijlocul lumii nu este necesară numai din cauza credințioșiei, ci și din cauza dragostei. Oamenii care trăiesc în păcatele lor batjocorind sau hulind, sunt în drum spre veșnica pierzare - și nimeni nu le spune aceasta. Noi, cei care am fost mântuiți prin puterea harului lui Dumnezeu și prin sângele lui Isus, să nu avem noi atâta îndurare încât să spunem păcătoșilor pierduți că există un Mântuitor prezent care vrea și poate să-i mântuiască?

V. Adevăratul creștinism va fi confirmat în viață, în suferință și în moarte

„Și mărturia este aceasta: că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața”

(1 Ioan 5,11-12)

Uneori păgânii știu mai bine ce este creștinismul adevărat, decât oamenii de la noi, din creștinătatea de nume. Acum 1800 de ani exista sub împăratul roman, Hadrian (117-138), un scriitor păgân, Lucianus, care a scris despre creștini următoarele: „Pereninus (un creștin închis din cauza credinței) stătea în închisoarea ale cărei uși erau înconjurate zi și noapte de creștini, ca să vadă dacă nu i-ar putea face prizonierului vreun serviciu. Chiar din statele asiatice veneau creștini la el ca să-l susțină în numele comunității, să-l încurajeze și să-l mângâie; căci este incredibil cât de mult căutau să ajute când îi mergea rău vreunui prieten de-al lor. La asemenea ocazii nu economisesc nimic; căci acești oameni săracăcioși nu se îndoiesc că sunt nemuritori și că vor trăi veșnic, de aceea disprețuiesc moartea și mulți se predau acesteia de bunăvoie.¹³ De altfel, primul lor legiuitor i-a învățat că toți sunt frați, odată ce s-au întors de la idolii grecilor și au renunțat la ei și Îl cinstesc pe Acel Învățător care a fost răstignit.”

Această relatare a lui Lucianus despre creștinii de atunci, poate trezi întrebarea la mulți care citesc aceasta: *Eu chiar sunt un creștin?* O întrebare deosebit de importantă! Îl cunoști tu într-adevăr pe Isus, Fiul înviat al lui Dumnezeu? Este El Domnul tău? Ești sigur că sângele Său curs pe cruce a șters pentru totdeauna păcatele tale? *Ai tu pace cu Dumnezeu?* Ai tu siguranța slavei veșnice?

Nu este nici o îndoială că creștinismul adevărat, confirmat, smulge respect lumii, chiar de la asemenea oameni care sunt ostili față de credință. Trăirea puterii biruitoare a credinței în ziua încercării și în fața morții îl silește pe orice om sincer la mărturisirea: Aici există o putere, o pace, o fericire pe care eu nu le am.

Când fiii veacului acestuia întâlnesc oameni care la mormântul celor dragi, sau la pierderea averii lor, sau în dureri trupești mari pot spune cu fața plină de pace, printre lacrimi: „Sunt fericit în Domnul!” atunci ei întreabă: De unde vine o asemenea pace adâncă, liniștită?

Doi soți veneau acasă dintr-o călătorie scurtă. La gară îi aștepta o prietenă, care a chemat-o pe soție la ea și i-a spus încet câteva cuvinte. Soția a venit la soțul ei cu ochii uzi și i-a spus cu o liniște plină de pace vestea pe care tocmai o primise: singurul lor fiu mic murise dis-de-dimineată, fără o boală premergătoare. Părea că peste acești părinți s-a așternut un vâl de pace: nici un plâns, nici un vaiet. Au mers acasă și și-au văzut micul odor zăcând în cărucior; au îngenunchat și au lădat printre lacrimi pe Tatăl ceresc care le dăduse un copil și acum li l-a luat pentru a li-l păstra pentru veșnicie. Aici moartea și-a pierdut groaza – nu moartea a fost văzută, ci prezența Prințului vieții, a fost văzută realitatea păcii despre care Domnul spune: „Vă las pacea; vă dau pacea Mea: Eu nu vă dau cum dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14,27).

O creștină tânără, în slujba Armatei Salvării, a intrat într-o noapte într-un restaurant, pentru a-și oferi revistele domnilor care mâncau și beau acolo. Unul dintre ei era supărat pentru această îndrăzneală și i-a dat tinerei creștine o palmă. Aceasta și-a întors liniștită fața și i-a întins celălalt obraz, în timp ce l-a privit în față cu ochi liniștiți. Iată o martoră pentru Isus, care a împlinit cuvântul Bibliei: „Oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt” (Matei 5,39). Omul brutal a fost învins prin smerenia și blândețea acestui copil al lui Dumnezeu. El a văzut creștinismul adevărat. Unde este văzut el ca o realitate, acolo efectul este mai mare decât al predicilor lungi și al cărților groase; el convinge conștiințele oamenilor care nu-L cunosc pe Isus. Creștinismul adevărat este o oglindire a dragostei care s-a jertfit pe crucea de pe Golgota pentru păcătoșii vinovați.

¹³ Lucianus voia să spună cu aceasta că creștinii își mărturiseau credința deschis și liber, cu toate că știau că mărturisirea lor le va aduce pedeapsa cu moartea.

Sunt aproape doi ani, așa povestește un creștin vârstnic, că un prieten mi-a cerut să vizitez împreună cu el un tată de familie grav bolnav, care, după o operație nereușită de cancer, își vedea sfârșitul. Am intrat în camera bolnavului însoțiți de gospodina bătrână. Bolnavul zăcea acolo liniștit, cu ochii închiși; semăna mai mult cu un om mort, decât cu unul viu. Dar a observat venirea noastră, a deschis ochii și ne-a salutat cu glas stins. Apoi a zăcut mai departe liniștit. Deodată a ridicat mâna, a deschis ochii și a rostit cu mare exactitate cuvintele: „Curând Îl voi vedea!” Apoi a vorbit despre slava și bucuria pe care le va găsi la Domnul. Mărturiile lui ne-au dat nouă, care veniserăm să-l mângâiem și să-l înviorăm pe fratele muribund, o convingere nouă, adâncă despre realitatea și siguranța țintei minunate spre care se grăbește creștinul credincios.

La acest pat de boală era într-adevăr bucurie. Moartea nu era așteptată ca împăratul spaimei, nu ca cea care distruge și sfâșie fericirea pământească – nu, ea era așteptată ca un slujitor care trebuia să-i deschidă ușa slavei acestui copil al lui Dumnezeu, care aștepta cu nerăbdare. Ochii acestui bărbat nu erau îndreptați cu tristețe înapoi, la anii scurși de sănătate și fericire pământească, ci înainte, la ținta, la întâlnirea cu Domnul.

Un doctor în filologie, un bărbat deosebit de erudit, cu un talent oratoric strălucitor, a vorbit despre moarte, despre starea de după moarte; el a demonstrat în felul său că moartea n-ar putea niciodată să-l ducă pe om pe o treaptă superioară a vieții. Un creștin care era prezent l-a întrebat: „Ați văzut vreodată moartea unui copil al lui Dumnezeu?” El a trebuit să recunoască: „Nu, aceasta încă n-am văzut-o.” La aceasta a primit răspunsul: „Atunci, de fapt, nu puteți vorbi deloc despre problema aceasta.”

Într-adevăr, așa este; cine încă n-a fost martor la plecarea acasă a creștinilor adevărați, nu are nici o idee despre triumful total asupra morții și despre realitatea vieții veșnice, care se văd acolo adesea. Trebuie să spunem „adesea”, pentru că nu este întotdeauna așa; căci și la creștinii credincioși se întâmplă ca ei să-și dea ultima suflare în stare de inconștiență sau dormind. Dar mai departe este și aici de observat o mare deosebire, dacă este vorba despre un copil al lui Dumnezeu care l-a urmat pe Domnul cu inima neîmpărțită și cu dăruire deplină în zilele de sănătate sau despre astfel de oameni, care prin credință au primit într-adevăr siguranța mântuirii lor, dar care din cauza nealioalității sau a prieteniei cu lumea n-au reușit niciodată să-și dăruiască total viața Domnului. În ultimul caz există de multe ori priviri dureroase înapoi; acolo, harul trebuie încă în ultimele ore să înfăptuiască acea desprindere de legăturile pământești, care după voia lui Dumnezeu ar fi trebuit de mult să fi fost desfăcute. Dar când mor creștini sinceri, devotați Domnului, există un triumf complet asupra morții. Când mor astfel de oameni, Scriptura spune: „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El” (Psalmul 116.15).

În anul 1681, în piața din Edinburgh a fost spânzurat un predicator, pe nume Cargill, din cauza Evangheliei. Când a pus piciorul pe scară la locul de execuție, a strigat: „Domnul știe că eu urc pe această scară cu mai puțină teamă decât am urcat vreodată la amvon ca să predic.” Și când a fost sus, a spus: „Este cea mai frumoasă zi a vieții mele; sunt gata să primesc cununa și Îl laud pe Domnul pentru aceasta! Dar pe voi vă rog să-L lăudați și voi că m-a adus aici și m-a făcut să triumf asupra diavolului, asupra lumii și asupra păcatului; ei nu mă vor mai răni. Îi iert pe toți cei care mi-au făcut nedreptate. Rămâneți cu bine, prieteni! În mâinile Tale, Dumnezeule trinitar, îmi încredințez duhul!” – Apoi și-a împreunat mâinile pentru o rugăciune liniștită și în timpul rugăciunii călăul l-a împins de pe scară. Iată o reprezentare a cuvântului: „Și mărturia este aceasta: că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul *are* viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața”.

Sfânta Scriptură ne dă o pildă frumoasă despre această siguranță deplină a mântuirii pentru orice om care crede, în *funia stacojie* pe care Rahav a atârnat-o de fereastră în cetatea ei, Ierihon, prin care ea și casa ei au găsit salvare în ziua năvălirii judecării (citește Iosua 2,1-21 și Iosua 6,22-25).

La fel vor fi păziți sigur de judecata viitoare toți cei care au căutat adăpost sub sângele ispășirii Fiului lui Dumnezeu. Isus, Cel răstignit, Cel înviat, este Acela care îi salvează de mânia viitoare (1 Tesaloniceni 1,10). Nu virtuțile și evlavia, nu curajul și disprețuirea morții i-au salvat pe Rahav și casa ei, ci *funia stacojie* pe care ea a atârnat-o de fereastră cu încrederea în cuvântul primit. Ea nici măcar nu putea să vadă funia din casa ei, dar credința știa totuși precis că ei erau în deplină siguranță. *Tot așa este și în sângele vărsat pe cruce, pe care noi nu-l putem vedea, al Fiului lui Dumnezeu, o mântuire sigură, desăvârșită, un adăpost pentru orice om care crede.*

Un subofițer tânăr a găsit pace cu Dumnezeu pe patul de boală; el mărturisește: „Știu că sunt împăcat cu Dumnezeu, inima mea are pace cu Dumnezeu, sunt fericit în Domnul!” I-a plăcut Domnului să-i pecetluiască acestui creștin tânăr, puțin înainte de a pleca acasă, această preafericită siguranță printr-un vis deosebit, pe care el l-a povestit prietenului său după cum urmează: „În visul meu am ajuns la poarta cerului și am vrut să intru. Dar bărbatul de la poartă m-a întrebat despre certificatele de bună purtare. I-am spus că nu le am la mine. „Trebuie să le ai”, a spus el, „căci nimeni nu are voie să intre aici înainte să-și arate certificatele de conduită.” Așa că m-am întors și le-am luat. Dar când am aruncat o privire în ele, m-am îngrozit. Credeam că am comis numai două sau trei greșeli mici și deloc din cele mari, dar acum am găsit certificatele pline de pedepse mici și mari. Inima mi s-a făcut cât un purice când am bătut din nou la poarta cerului și i-am predat bărbatului hârtiile mele. El a dat din cap când a privit în ele și a spus: „Cu aceste hârtii nu poți să obții intrarea aici. Chiar și o greșeală mică îți închide poarta pentru totdeauna.” M-am târât trist de acolo. Se pare că trebuie să fi fost mult mai rău decât crezusem eu. Deodată mi-a strigat cineva de pe zid: „De ce nu vii înăuntru?” „Nu pot”, am răspuns, „certificatele mele de bună purtare sunt prea negre, mă împovărează îngrozitor.” „Dar”, a spus el, „n-ai spus că crezi în Isus, al cărui sânge curăță de orice păcat?” „Da”, am răspuns, „cred în El!” „Atunci mai privește odată în ele!” Am făcut-o și nici măcar o singură greșeală nu se mai vedea. Toate dispăruseră. Foile erau albe. Și când i le-am înmănat iar bărbatului de la poartă, a exclamat: „Curate, curate de tot!” Am intrat pe poartă în cer. Atunci m-am trezit într-o bucurie vie.”

Ce plăcută și potrivită este această prezentare despre puterea ispășitoare a sângelui lui Isus! Numai Dumnezeu poate să vorbească așa inimii omului, ca s-o facă deplin liniștită și bucuroasă că *sângele Mielului lui Dumnezeu îl spală mai alb decât zăpada pe cel credincios* (vezi Psalmul 51,7).

VI. Hristos, Cel viu, și Adunarea Sa

„Ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii?

Căci noi suntem templul Dumnezeului Celui viu, după cum a zis Dumnezeu:

„Voi locui și voi umbla în mijlocul lor, Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu””

(2 Corinteni 6,16)

Dumnezeul veșnic, atotputernic, a deschis cartea creației în fața ochilor oamenilor orbiți de satan și deveniți orbi prin păcat. El a scris cu o cerneală de neșters o altă carte în conștiința oamenilor despre păcatul lor și în același timp El a scris în inima lor dorul după pace.

Apoi El le-a dat-o pe a treia, *Cuvântul scris*, Cuvântul adevărului și viața veșnică, pentru a-L recunoaște pe El, Dumnezeul sfânt, care S-a arătat în Hristos, și care prin crucea de pe Golgota a adus la cunoștință unei lumi de păcătoși vinovați, dovada dragostei Sale mântuitoare. Dar Dumnezeu, în harul Său și în dragostea Sa căutătoare, a mai dat răzvrătitului neam omenesc și o altă dovadă puternică despre prezența Celui înviat, despre măreția răscumpărării, despre viața veșnică, pe care o primește orice om credincios în El; El a așezat în mijlocul acestei lumi de păcătoși, martori vii ai harului: *Adunarea lui Isus Hristos.*

Când Duhul Sfânt a fost turnat în ziua Cincizecimii peste ucenicii și ucenicele lui Isus, Adunarea credincioșilor stătea în fața ochilor lumii în unitate, curăție și putere. Fiecare în

parte era un martor al harului trăit și un mesager al Evangheliei pentru lumea înconjurătoare. Nu era nici o îndoială despre cine face parte dintre copiii lui Dumnezeu și cine face parte dintre fiii veacului acestuia. Tot așa a mai fost și când apostolul Pavel a dus Evanghelia prin Asia Mică spre Europa. El a putut să le mărturisească tesalonicenilor: „Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut și cum v-ați întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujiți Dumnezeului Celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia viitoare” (1 Tesaloniceni 1,9-10).

Scopul vieții, clar de recunoscut al copiilor lui Dumnezeu, era să-L aștepte pe Domnul care va reveni și să-L mărturisească în mijlocul unei lumi de păcătoși pierduți atâta timp cât El va amâna să revină. Apostolul îi îndeamnă pe aceștia să trăiască pentru Domnul: „Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5,15). Și iarăși: „Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului” (Romani 14,8). Pe atunci, Adunarea lui Isus Hristos nu avea nici templu, nici preoți, nici ceremonii. Domnul invizibil, acționând prin Duhul Sfânt, era punctul lor central, Izvorul vieții lor, El era pentru ei o realitate care stăpânea toată viața lor. Cu toate că în mijlocul lor existau puțini oameni distinși, instruiți, bogați sau plini de influență, această Adunare fără strălucire a credincioșilor era așa de puternică spiritual, așa de puternic biruitoare, încât puterea de stat a împăraților romani, înțelepciunea omenească a filozofiei grecești și a lumii culturale romane n-au putut să biruiască această mărturie despre realitatea Hristosului înviat, despre harul prezent și judecata viitoare. Paloșul călăului, rugurile, torturile și animalele sălbatice din arenă n-au putut să stingă mărturia care strălucea viu, că Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ și a murit pe crucea de pe Golgota în judecata lui Dumnezeu, ca să-i mântuiască pe păcătoșii pierduți pentru viața veșnică.

Dar ce n-a putut să facă prin prigoniri, vrăjmașul a obținut prin neloialitatea credincioșilor și prin lipsa lor de veghere. Lumea s-a amestecat în adunarea sfinților lui Dumnezeu. Chiar Pavel era convins la sfârșitul căii sale că nu toți care aveau aparența creștinismului erau adevărați ucenici și ucenice ai lui Isus. De aceea i-a scris lui Timotei: „Totuși temelie tare a lui Dumnezeu stă neclintită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei care sunt ai Săi” și „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege” (2 Timotei 2,19). Pe atunci deja, creștinătatea a început să semene cu o casă mare în care nu existau numai vase de aur și de argint pentru o întrebuințare de cinste, ci și vase de lemn și de pământ pentru o întrebuințare de ocară. În multe locuri, cei sinceri au trebuit, de dragul sincerității, să se despartă de cei nesinceri. Dar acesta a fost numai începutul distrugerii unității mărturiei. Pe atunci a început acea stare, că a existat o creștinătate în care de multe ori lipsea creștinismul. După aceea, odată cu întemeierea bisericii de stat, lumea și-a făcut oficial intrarea în Adunarea lui Isus. De atunci, mărturia harului mântuitor nu mai este purtată și propovăduită de mulțimea celor care se numesc creștini, ci Dumnezeu a încredințat-o *celor sinceri*, care rămân pe stânca Cuvântului scris și a slavei lui Isus, în puterea vieții dumnezeiești. Pavel a văzut apropiindu-se această vreme și de aceea a scris: „Deci tu, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus. Și ce ai auzit de la mine, în fața multor martori, *încredințează la oameni de încredere*, care să fie în stare să învețe și pe alții” (2 Timotei 2,1-2).

Cât de însutit s-a înmulțit de atunci scindarea și confuzia în Adunarea lui Isus, până în zilele serioase și pline de responsabilitate ale prezentului! Este timpul din urmă și timpul serios. Duhul Sfânt îndreaptă ochii credincioșilor spre Domnul care va veni. Dacă ne uităm în jur, atunci trebuie să spunem cu adâncă durere:

Sfinții stau în despărțire;
Nu mai e-ntre ei unire;
I-a distrus satan, vicleanul,
I-au trișat lumea, păcatul,

Ah, Tu ești dezonoratul!
Vino. Doamne Isuse!

Dar dacă privim înainte, atunci putem cânta:

Slăbiciunea o să treacă,
Inimile nu-Ți mai pleacă,
Toți vin în întâmpinare,
Ți se-nchină la picioare,
În eternă adorare.
Vino, Doamne, Isuse!

Minunata-Ți revenire
Fi-va cu-ai Tăi în unire;
Cer, pământ cu dăruire
Îți dau laudă și mărire;
O, ferice-nfăptuire!
Vino, Doamne Isuse!

Cât de mare este privilegiul ca în mijlocul multei răcirii și a multei neloyalități, a atâtor învățături greșite și confuzii din mijlocul credincioșilor, totuși să propovăduim și să dovedim unei lumi sărmâne, înșelate, deznădăjduite, că Domnul este într-adevăr prezent cu tot harul Său, cu toată mângâierea Sa, cu tot ajutorul Său.

* * *

Mai înainte am aruncat o privire circulară asupra lumii care ne înconjoară, al cărei stăpân năzuiește cu o forță aparent irezistibilă să șteargă vestea despre Hristosul viu, prezent.

Râul poftei lumesti, al păcatului și al necredinței curge așa de înalt, încât oameni îl privesc cu uimire mult mai mare pe un creștin care crede într-adevăr în Isus, decât pe leul din grădina zoologică. Că există lei au auzit și au crezut, dar că există oameni rezonabili care mărturisesc cu adevărat că Isus, Fiul înviat al lui Dumnezeu, este Mântuitorul lor prezent, atotputernic, viu, aceasta li se pare total de neînțeles.

Dar prin ce trebuie să fie convinsă și mântuită această lume de oameni orbi, înșelați, necredincioși, *dacă nu prin viața și mărturia credincioșilor?* Unde să observe și să înțeleagă ei că Mântuitorul salvator, care ascultă rugăciunile, Isus Hristos, este prezent personal, dacă n-o văd în umblarea, în mărturia, în exemplul, în casele adevăraților copii ai lui Dumnezeu? Este o realitate că acest torent de oameni înșelați, care ne înconjoară din toate părțile, se îndreaptă spre veșnica pierzare? Este o realitate că noi suntem așezați în mijlocul lor ca mesageri ai harului mântuitor? Suntem noi trimiși de Dumnezeu însuși ca să le propovăduim: că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele și punând în noi cuvântul acestei împăcări? „Noi, deci, suntem trimiși împuterniciți pentru Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,19-21). În marele Său har, Dumnezeu n-a așezat zadarnic în poporul nostru german mărturisitori între cei mari și cei de rând, în toate meseriile și cercurile de cunoștințe. Tot poporul nostru trebuie să aibă în fața ochilor și să trăiască dovada *că Isus Hristos cel prezent este o realitate*. Toți credincioșii poartă responsabilitatea ca lumea să fie convinsă prin viața noastră de adevărul Evangheliei, de harul desăvârșit și iertarea pentru orice păcătos care crede, de pacea și bucuria, de siguranța harului copiilor lui Dumnezeu și de judecata viitoare a mâniei Dumnezeului sfânt asupra oricui care n-a crezut Evanghelia.

După cum este scris: „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36).

Un creștin încercat a spus acum vreo 40 de ani: Neloialitatea credincioșilor împiedică adevărul. Aceasta este o realitate dureroasă, astăzi mai mult decât atunci. Ce stare joasă, nu numai a cunoștinței, ci și a devotamentului, a sincerității și a confirmării vede lumea în noi, credincioșii! Dar o asemenea tânguire tot nu ne ajută la nimic. Cea mai importantă întrebare pentru fiecare în parte este aceasta: Sunt eu sincer? Îmi va spune Domnul: „Ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu!” (Apocalipsa 3,8)? Îmi va recunoaște El mărturia? Este scris: „Căci ochii DOMNULUI străbat tot pământul, ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întregă înaintea Lui” (2 Cronici 16,9). Pot să iau această făgăduință pentru mine? Sunt eu în fața ochilor lumii un *martor al lui Isus*, care împarte ocară Domnului său? Am mărturisit eu întreg și limpede adevărul Evangheliei? Cum stau eu în fața tovarășilor mei de profesie? Cum stau față de rudele mele pământești? Sunt liber de acuzația pe care Iacov le-o strigă creștinilor neloiali: „Suflete adultere, nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iacov 4,4)? Ce sunt eu pentru frații și surorile mele, credincioși? Sunt un frate care îi iubește? Mă consider printre cei loiali? I-am sfătuit și i-am avertizat pe cei neloiali? I-am întărit și i-am încurajat prin exemplu pe cei loiali?

„Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte” (1 Ioan 3,14). Am păzit și am înfăptuit eu astfel unitatea trupului, atât cât am putut? Domnul umblă invizibil în mijlocul Adunării Sale; ochii Săi, ca para focului, cercetează cele șapte sfeșnice de aur (vezi Apocalipsa 1,12-16), dacă ele au lăsat prin umblare și cuvânt să se răspândească strălucitor mărturia Evangheliei, încredințată lor. Pot eu să privesc cu pace, cu sinceritate spre Domnul care va veni? „Cel care mă judecă este Domnul” (1 Corinteni 4,4). El caută la administratorii Săi numai ca ei să fie găsiși credincioși (1 Corinteni 4,2).

Să dea Domnul ca toți ai Săi să fie încurajați la o putere nouă, la o bucurie nouă! Dumnezeu nu vrea ca această creștinătate de nume, care se desprinde de Dumnezeu și de Cuvântul lui Dumnezeu, să vadă pretutindeni „un creștinism al compromisurilor”, care se încolăcește dibaci, cu șiretenia șarpelui, după orice colț pronunțat de mărturisire clară. Nu, lumea trebuie să vadă realitatea creștinismului la cei credincioși. Ce mare este privilegiul să fii chemat la această mărturie! Neloiali și nestatornici sunt mulți. „Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi spre pierzare, ci din aceia care au credință pentru păstrarea sufletului” (Evrei 10,39).